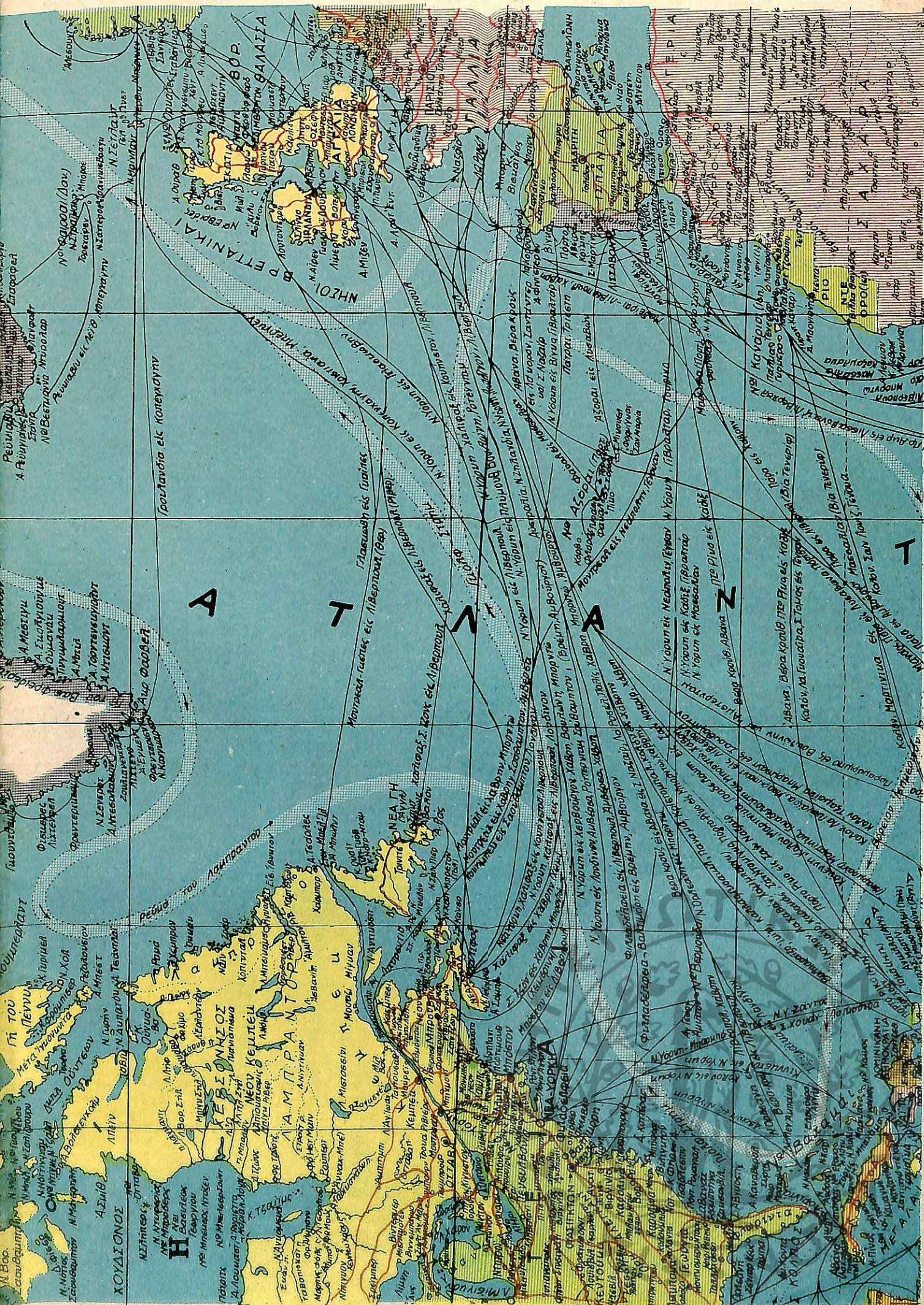

Νύχτα, έξω ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Υπό ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Το σκοτάδι είχε ευθείσει στον ύπνο τους καλούς ανθρώπους που κοιμούνταν νωρίς και είχε ξυπνήσει την ψυχή εκείνων που τα έματάν τους ακούγοντας βαρέια και άργα στις πλακές των πεζοδρομίων, τις περασμένες άρες της νύχτας.

Περπατούσα με τον φίλο μου σε κάποιον ερημό δρόμο. Ο φίλος μου ήταν έρωτευμένος και είχε χωρίσει. Και ενώ ήμουν έρωτευμε και και είχα χωρίσει και έτσι υπήρχε και για τους δύο μας ένα θέμα που μας ενδιέφερε τόσο, ώστε για να πούμε δώα είχαμε να πούμε θαπρεπε η αύλη να καθύστερηση μερικά εκκοσμητικά την εμφάνισή της. Κουρασμένοι από τον περίπατο, σταθήκαμε έξω από ένα σπίτι. Έκει θα χωρίζαμε με με το φίλο μου για να πάω με διαφορετικές κατευθύνσεις για τα σπίτια μας. Η στιγμή που δύο φίλοι που κουνειάζουν πρέπει να χωρίζουν, είναι στιγμή που πολλές φορές διαρκεί δυό άρες.

Φαίνεται πολύ δυστυχής γιατί χώρισε, είπα στον φίλο μου. Σ' αυτό είσαι όμοιος με όλους τους ανθρώπους που βλέπουν τον έρωτά τους να διακόπτεται ενώ αυτοί θα είχαν όλη την καλή διάθεση να τον συνεχίσουν. Άναρωτήθηκα όμως γιατί νοιάζεσαι αυτό το θλιβερό αίσθημα που φέρνει ο χωρισμός;

Γιατί έχασα μία γυναίκα που αγαπούσα. Ήταν όμορφη, ήταν έξυπνη, ήταν μία γυναίκα γεμάτη ενδιαφέρον. Μου έρχεται ασχημα που την χάνω.

Σε καταλαβαίνω. Αυτό ακριβώς το αίσθημα νιώθουν όλοι οι άνθρωποι, όταν εγκαταλείπεται. Σκέπτονται την γυναίκα που χάνουν ενώ θα ήταν το λιγότερο που θαπρεπε να τους απασχολή. Και ενώ έχωριας άσχημη μου, και ενώ έχωρια πριν από λίγες ημέρες μία γυναίκα γεμάτη την, διαφέρουν, όπως, λές, με δεν είμαι δυστυχής γι' αυτό. Το αίσθημα της πίκρας και της απογοήτευσης που νιώθω δεν είναι για την γυναίκα που έχωρια, αλλά για την ιδέα που είχα σχηματίσει γι' αυτή τη γυναίκα και για όλες τις γυναίκες που γνώρισα και για τα όνειρα που είχα πλέει για την ιστορία μου μαζί του, όνειρα που στο τέλος αποδείχθηκε πως ήταν μία иллюζιον και τίποτ' άλλο. Και ακριβώς αυτό είνε που κάνει την ψυχή μας να ποτίζεται φαρμάκι κάθε φορά που χρεωκοπεί ή νας έρωτας μας και όχι η γυναίκα που χάνουμε. Και ως μην το καταλαβαίνω. Η γυναίκα, σαν ζωντανό πρόσωπο, αποτελεί απλώς το διακοσμητικό στοιχείο της ιστορίας.

Και παρητήρησε ο φίλος μου, αλλά όταν χωρίζω, δεν σκεπτόμαστε παρά τη γυναίκα που χάνουμε. Αυτή έρχεται διαρκώς μπροστά στα μάτια μας, αυτή σφιγγει σαν τανάλια τη σκέψη μας και δεν την αφήνει να άσχολη με τίποτ' άλλο.

Είνε άφελος. Αυτό όμως συμβαίνει γιατί στη γυναίκα που χάνουμε έσομε προσομοιωθεί και όνειρα μας, τις иллюζίες μας, όλα τον ειδυλλιακό εκείνον κόσμο που πλάσαμε με την φαντασία μας. Άς καθίσωμε στο πεζούλι αυτού του παραθύρου για να σου εξηγήσω την υπόθεση του έρωτος, όπως έχω το καταλαβαίνω.

Εκαθίσωμε, ανάψωμε τσιγάρο και συνεχίσαμε.

Θα σου διηγηθώ τη δική μου ιστορία. Ξεκίνησα για το κνήνη, του έρωτος από πολύ νέος, σχεδόν παιδί ακόμα, μεθυσμένος από έναν άκαιρο ρωμαντικό όνειρων. Την πρώτη άνητη ακολούθησε δεύτερη, την δεύτερη περιπέτεια τρί

τη και τώρα, που έχω περάσει τα τριάντα πέντε μπορώ να καλαίκε, σω τον έαυτό μου. Ξυμίζοντας του έναν ικανοποιητικό όριόμο και τακτητήτων. Τι ήταν όμως εκείνο που ζητούσα σ' όλες αυτές τις γυναίκες; Μήπως τον άριόμο; Όχι. Δεν ζητούσα παρά μόνο τη γυναίκα. Την μία και την ιδανική εκείνη που είχα πλάσει με την φαντασία της νεότητός μου, αλλά και με τη λογική της πιο ώριμης ηλικίας. Ζητούσα τη γυναίκα που άρχονταν κοντά μου με όλη την θερμότητα της ψυχής της, χωρίς ύστεροσουλές, χωρίς κρυφές σκέψεις, εκείνη που θα μου άφιερω νόταν και θα μουδίνε το χέρι της για να θαδίσωμε μαζί τον όσοκο λο δρόμο της ζωής, που δεν φαίνεται τόσο δύσκολος, όταν τον περιό κανείς με μια τέτοια συντροφιά. Μά δεν τη έρηκα. Η μία που ερχόταν κοντά μου, πριν ακόμα την γνώρισα, εώς και λίγο, έθετε όμα το πρόβλημα του γάμου. Ήταν η γυναίκα που έψαχνε να έρη έναν αποκοσμητικό σύζυγο, απλώς για να περάση στις τάξεις των αποκατεστημένων κυριών. Η άλλη μου ώρκιζόταν πια ότι και άνητη και μία μέρα α νεκάλυπτα ότι υπήρχε και άλλος που είσπεραττε με αταρσέσκε α τις ίδιες διαθεβαύσεις. Η άλλη λη έρχόταν απλώς για ναχη έναν φίλο, που θα τον άλλαζε μόλις έδρισκε κάποιον θα δαν ένομιζε καλύτερον. Η άλλη γά ναχη έναν συντροφο να την οδηγή στο σινεμά, στο θέατρο, στους χορούς, στη κοδιότρα και στον κοσμητοπωλή. Η άλλη, κάτω από το μάσκα της ομορφιάς μου, απεκαλυπτε έναν κόσμο διεφθάρμένο ψυχικά. Και έτσι έχωρια από όλες. Τις άφηνα ή με άφηναν. Τις έχανα και σε θεάω πως ήταν ώρες γυναίκες. Μά, έξεταζοντας φιλοσοφικά το πράγμα, έ σχηματίσα την πεποίθησι πως η πίκρα που ένοιωθα ύστερα από κάθε χωρισμό, δεν ήταν γιατί έχανα το ώρισμένο εκείνο σωματικό δημιουργήμα που έχει δύο χείλη και δύο μάτια, όπως λές — λίγο πιο όμορφα ή πιο παράξενα από τις άλλες, αυτό δεν έχει σημασία — αλλά γιατί έχανα την πιστι μου στο ιδανικό μου και γι' ατί. Έπειτα από κάθε τέτοια ιστορία, μεγάλωνε η θεαότης μου ότι η ιδεώδης γυναίκα, εκείνη που ζητούσα και ζητούμε όλοι μας, δεν ύπαρχε στην πραγματικότητα. Άν ρωτήσης τώρα τον έαυτό σου άνητη μου φίλε, θ' ανακαλύπτει και συ ότι αυτός είνε ο λόγος που νιώθεις τον έαυτό σου δυστυχισμένο αυτή τη στιγμή, έξ ατίας του τελευταίου σου χωρισμού. Αυτό μπορεί να σε παρη-

γορήση γιατί έχασες τη γυναίκα που αγαπούσες και να σου κινή τρένη όριόμο του πόνο. Θα σε κινή όμως να λυπάσαι πιο πολύ γιατί χάνεις και εσύ το ιδανικό σου και μετράς τα χρόνια που φεύγουν τόσο γρήγορα, χωρίς να έρρισκε τη γυναίκα εκείνη που ώ κρινόθηκες και που ζητάς κι' εσύ, που ζητάς κι' εγώ και που ζητάμε όλοι. Μά τώρα είνε άργα και πρέπει να φεύγουμε...

Στη συνέχεια, ο φίλος μου στας/λε για μία στιγμή σωπή λος και έπειτα με ρώτησε: — Κι' αυτή η ιδανική γυναίκα, που λές φαντάζεσαι ότι ύπαρχει;

Δεν έρω, του είπα. Στη φαντασία μου τη βλέπω ζωντανή και μου λέει, πως ύπαρχει... Τώρα, άν ύπαρξη και στην πραγματικότητα, γι' αυτό έχω άρχισει ν' αμφιβάλλω.

Χωρίσαμε. Ο φίλος μου έστριψε τη γωνία και χάθηκε. Έγώ έμεινα για λίγο έξω από το παρμπουρ που καθόμασσε, τώση ώρα γά να ανώσω ένα τσιγάρο και ξαφνικά, άκούω ν' άνητη το παρμπουρ και στο άρρωστημένο φως του, λίγου φεγγαριού, έλε πω μία νέα γυναίκα να προβάλλη το πρόσωπό της.

Με συγχωρείτε για την άδεια κρισιά, μου λέει, αλλά χωρίς να το θέλω άκούσα όλη τη συνομιλία που είχατε με το φίλο σας. Ίσως δεν έχετε άδικο... Μά όχι, ας άπολυτο δίκιο. Έσεις ρωτάτε άν ύπαρξη η ιδανική γυναίκα. Κι' εγώ, σαν γυναίκα, σας ρωτώ άν ύπαρξη ο ιδανικός άνδρας...

Είνε ένα ζήτημα που θέλει πολλή συτήρησι παρητήρησα. μόλις συνήλα από την εκκλησι μου για την άπρόσπητη αυτή εμφάνισι.

Έγώ έχω καρρό, είπε εκείνη. Θέλετε να θυώ έξω, να κάνω έναν περίπατο έδώ γύρω και να μιλήσωμε; Δεν με έξερετε, δεν σας έρω και αυτό είνε μια έγ γύρασι ότι θα είμαστε ελλικρινείς μεταξύ μας.

Σας περιμένω της είπα... Έκλεισε το παρμπουρ. Και ως λίγο, έβηκε.

Από δω μου έπείτρεψε να ιδώ το σκοτάδι, έσχηματσα την έντυ πιασι πως ήταν μία γυναίκα όμορφη.

Θα σας φαίνεται, θέβαια τομήρη αυτή η πρωτοτυπία μου, μά πρέπει να σας πω ότι πάντα είχα την έπιθυμία να συζητήσω αυτό το ζήτημα του ιδανικού που τόσο απλά και άληθινα άναπτύξατε, μ' έναν άνδρα που δεν έχει λόγους να μην είνε ελλικρινής μαζί μου. Έμένα λοιπόν, μ' εν διαφέρει, το ίδιο θέμα, από την αντίθετη άποψη. Θέλετε να την ά-

κούσετε;

Ρωτάτε: — Άς προχωρήσωμε λοιπόν πιο κάτω.

Επρωχώρησαμε. Και τότε, μεσα στην άπόλυτη ήρεμία της φθινοπωρινής νύχτας άρχισε μιά ενδιαφέρουσα κουβέντα μεταξύ μας, μιά κουβέντα που ήταν περισσότερο ένας μονόλογος δικός της. Μά αυτό είνε μια άλλη ιστορία που θα την πούμε την άλλη φορά...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Μικρές συμβουλές

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΙΣ

Το λινέλαιο κάνει τα έπιπλα από έγλο καρδιάς εξαιρετικά γυαλιστερά και άφαιρεί τις κηλίδες. Άφιντε όμως να στεγνώση καλά το στρώμα του λαδιού.

Το κοινό λάδι άφελει πολύ στα ήλιοκαύματα. Μιά έπαλειψις μ' αυτό και ένα έλαφρό μασάζ άνακουφίζουν σημαντικά ένα κουρασμένο μέλος. Τέλος μία ή δυό κουταλιές λαδι μερικά λεπτά πριν από το πρωινό πρόγευμα, άποτε λούν ένα εξαιρετο καθαριστικό.

Για να αυξήσετε την διάρκειά της ανθίσιας έγος λουλουδιού, πρέπει να έμποδισετε την άνάπτυξι των καρπών και των σπόρων, ώστε να εξακολουθήση να πηγαίνη στο λουλουδι ο χυμός του φυτού. Έπιτυγχάνετε το άποτέλεσμα αυτό κόβοντας ένα μέρος του ύπερου του άνθους.

Για να καθαρίσετε μία μπουκάλα λερωμένη από λάδι, παίρνετε όγρο κατακάθι του καφέ στο οποίο έχετε προσθέσει, άν χρειάζεσαι και λίγον ζεστό καφέ. Το ρίχνετε μέσα στη μπουκάλα, την κινείτε καλά και ξεπλένετε με νερό χλιαρό ή κρύο. Η μπουκάλια έτσι καθαρισθή τελείως και δεν διατηρεί καμμία μυρωδιά λαδιού.

Όταν ύπαρχουν κηλίδες λαδιού σ' ένα ύφασμα, τις σκεπάζετε με γύφο στεγνό, τον όποιον ά νωανένετε κάθε δυό μέρες, 8 — 10 φορές άναλόγως της ποσότητος του λαδιού. Έπειτα από 15 — 20 μέρες, ο γύφος θα έχη άπορροφήσει πιά τελείως το λάδι.

Γρήγορα!

Πάρ' τ'ά χέρια σου, καυμένε!

Κύρ - Παναγιωτάκη θα περιμένουμε πάλι ακόμα; Μας έρροτάλιασε στα πόδια μας από το πρωί. Θα τις μοιράσεις τέλος πάντων αυτές τις έρημες τις ντομάτες;

Έμοιράζε ντομάτες εκείνο το πρωί. Και είχε η ούρα ως εξής: 'Επί κεφαλής ευρίσκει η κυρία Παναραία. Σοβαρή, λιγόλογη και άξιοπρεπής. Από πίσω της ήταν η κυρά Μαρίκα ή γλωσσού, το κουτοπολιτικό άστρον του Βούθουλα. Άνησυχη, ανυπόμονη, με το δίχτυ στο χέρι, άχτένιστη και φύλαρη. Από πίσω της ήταν η δεσποινίς Νίτσα ή ταδανόσκουτα που είχε μεταβληθή τον τελευταίο καιρόν εις πραγματικό σκιαχτρο. Από πίσω της εις πραγματικό σκιαχτρο. Ελένη, ή φλογερή χήρα του Βούθουλα με την όποιαν προ έτους περίπου είχε ο Παναγιωτάκης την φοδερή έρωτική του περιπέτεια. Από πίσω της στεκόταν με μία σακκούλα ή κυρία Κατινίτσα, ή σύζυγος του περιφήμου κομμωτή Ζωάρη, ή καμπυλωτή κοιλιά της όποιας έδειχνε ότι ο διάδοχος του Ζωάρη δεν έα πρόκειται να άρηση και τόσο. Από πίσω της στεκόταν ή κυρία Χλέμπα, σύζυγος του κύρ Δημητράκη Χλέμπα, του φουνάρη, έπιμονη, ταμαχιάρη που δεν άφνηε ούρα για ούρα εις την όποιαν να μη στείλει. Έμεσολαβούσαν μερικές ακόμα «πταγές γυναικούλες» και τελευταία άπ όλες στεκόταν ή κυρία Ευνού, σύζυγος του γιατρού, που άναγκάσθηκε, προς μεγάλην ίκανοποίησιν των τσοκαριών, να σταθή στην ούρα για να προμηθευθή ντομάδες.

Δεν έβιαζόταν καθόλου ο Παναγιωτάκης. Άργα - άργα έζύγιζε. Άργα - άργα είσέπραττε τα χρήματα. Άργα - άργα που έβιδε το πολύτιμον έμπορεύμα του. Και

ώστε δεν θα μπορέση ποτέ να την ξεχάση... ή δυστυχισμένη η γυναίκα έβλεπε, και ή γρηά δεν ήξερε πώς να την παρηγορήση.

Τέλος, ή περιέργεια έκανε την γρηά να πάρη από καταγής τον καθρέφτη για να δη και αυτή το πρόσωπο της ώραςας γυναικας που καθάρωνε να ξεμυαλίση τον φρόνιμο γυιό της.

Μόλις όμως έρριξε μια ματιά στον καθρέφτη άρχισε να γελά και να κοροϊεύη τη νύχ της:

Γιατί χαλάρη την καρδιά σου, άμυσλη γυναίκα! της είπε, πώς μπορέσεις να φαντασθής ότι ο άνδρας σου σε άπατήρη με το το έδω τα σκιαχτρο. Τι μοβ είπες; Πώς η γυναίκα αυτή είνε νέα και όμορφη! Ο πόνοσ και ή χήλεια σ' έχουν τυφλώσει, κόρη μου. Μά δεν άλκεις πως ή εικόνα σου τη δείχνει μία γρηά και άσηχη γυναίκα, που άσχημότερη δεν είδα στη ζωή μου!

Μά ο πεταμένος καθρέφτης δεν αντικαθρέφτει πιά παρά μονάχα το ταβάνι.

Και οι δυό γυναίκες, κατάλλητες από αυτό το μυστήριο μά ήσυχες πιά, έκαναν τη σκέψη ότι ύπαρχουν στον κόσμο πολλά μυστικά και πολλοί κίνδυνοι — και εύλογουσαν τους θεούς, έπειδή τους είχε σκεπασεί με τον άγιο πέπλο της φτώχειας, της άμαθειας και της γαλήνης.

ΠΕΛΙΚΑΝΙ

Μαντέμ ΣΟΥΣΟΥ Ο ΒΟΥΘΟΥΛΑΣ ΣΤΗΝ ΟΥΡΑ

Όλο και έπεξέτεινε τās έργασίας του ο Παναγιωτάκης. Ο κάθε άνθρωπος περιμένει την έπαχή του. Ο κάθε άνθρωπος έχει μέσα του ώρισμένα προσόντα που δεν περιμένουν παρά να δημιοιργηθουν σε κατλληλες συνθήκες για να εκδηλωθουν και να άναπτυχθουν.

Παναγιωτάκης ο άγαθος είχε μέσα του εις κατάσταση έμβρυαυτό το έμπορικό δαιμόνιον. Το δαιμόνιον αυτό πρέπει να σημειωθή το έχουν όλοι οι Έλληνες, γι' αυτό και έβλεπε σήμερα πλήθη ανθρώπων που παρεξέκλιναν από τον πραγματικόν τους προορισμόν να επανέρχωνται στην φυσική τους κλίσι και να έπιτυγχάνουν. Οδοντογίατροι έγιναν έμποροι. Ιεροφάται έγιναν έμποροι. Δικηγόροι έγιναν έμποροι. Ακόμη και γυναίκες και παπουτζίδες και ζωγράφοι και συγγραφείς διεξάγουν κατά τρόπον θαυμάσιον το έμποριον.

Ο Παναγιωτάκης, λοιπόν, εύρηκε το στοιχείο του. Εχώρισε ένα μέρος του μαγειρίου και το μετέβαλε σε μπακάλικο. Έκει πουλούσε ό-τι δήποτε: Ντομάτες, κοκυθάκια, κρέας, μελιτζάνες, χόρτα, κ. ά. ά. ά. δώρα, πατάτες — ό,τι έδποτε κατάρθανε να προμηθευθή. Και ο Βούθουλας συνέρρεσε στο κατάστημά και έσχηματίζε ούραν.

— Άντε ντέ!

— Γρήγορα!

— Πάρ' τ'ά χέρια σου, καυμένε!

Κύρ - Παναγιωτάκη θα περιμένουμε πάλι ακόμα; Μας έρροτάλιασε στα πόδια μας από το πρωί. Θα τις μοιράσεις τέλος πάντων αυτές τις έρημες τις ντομάτες;

Έμοιράζε ντομάτες εκείνο το πρωί. Και είχε η ούρα ως εξής: 'Επί κεφαλής ευρίσκει η κυρία Παναραία. Σοβαρή, λιγόλογη και άξιοπρεπής. Από πίσω της ήταν η κυρά Μαρίκα ή γλωσσού, το κουτοπολιτικό άστρον του Βούθουλα. Άνησυχη, ανυπόμονη, με το δίχτυ στο χέρι, άχτένιστη και φύλαρη. Από πίσω της ήταν η δεσποινίς Νίτσα ή ταδανόσκουτα που είχε μεταβληθή τον τελευταίο καιρόν εις πραγματικό σκιαχτρο. Από πίσω της εις πραγματικό σκιαχτρο. Ελένη, ή φλογερή χήρα του Βούθουλα με την όποιαν προ έτους περίπου είχε ο Παναγιωτάκης την φοδερή έρωτική του περιπέτεια. Από πίσω της στεκόταν με μία σακκούλα ή κυρία Κατινίτσα, ή σύζυγος του περιφήμου κομμωτή Ζωάρη, ή καμπυλωτή κοιλιά της όποιας έδειχνε ότι ο διάδοχος του Ζωάρη δεν έα πρόκειται να άρηση και τόσο. Από πίσω της στεκόταν ή κυρία Χλέμπα, σύζυγος του κύρ Δημητράκη Χλέμπα, του φουνάρη, έπιμονη, ταμαχιάρη που δεν άφνηε ούρα για ούρα εις την όποιαν να μη στείλει. Έμεσολαβούσαν μερικές ακόμα «πταγές γυναικούλες» και τελευταία άπ όλες στεκόταν ή κυρία Ευνού, σύζυγος του γιατρού, που άναγκάσθηκε, προς μεγάλην ίκανοποίησιν των τσοκαριών, να σταθή στην ούρα για να προμηθευθή ντομάδες.

Δεν έβιαζόταν καθόλου ο Παναγιωτάκης. Άργα - άργα έζύγιζε. Άργα - άργα είσέπραττε τα χρήματα. Άργα - άργα που έβιδε το πολύτιμον έμπορεύμα του. Και

ώστε δεν θα μπορέση ποτέ να την ξεχάση... ή δυστυχισμένη η γυναίκα έβλεπε, και ή γρηά δεν ήξερε πώς να την παρηγορήση.

Τέλος, ή περιέργεια έκανε την γρηά να πάρη από καταγής τον καθρέφτη για να δη και αυτή το πρόσωπο της ώραςας γυναικας που καθάρωνε να ξεμυαλίση τον φρόνιμο γυιό της.

Μόλις όμως έρριξε μια ματιά στον καθρέφτη άρχισε να γελά και να κοροϊεύη τη νύχ της:

Γιατί χαλάρη την καρδιά σου, άμυσλη γυναίκα! της είπε, πώς μπορέσεις να φαντασθής ότι ο άνδρας σου σε άπατήρη με το το έδω τα σκιαχτρο. Τι μοβ είπες; Πώς η γυναίκα αυτή είνε νέα και όμορφη! Ο πόνοσ και ή χήλεια σ' έχουν τυφλώσει, κόρη μου. Μά δεν άλκεις πως ή εικόνα σου τη δείχνει μία γρηά και άσηχη γυναίκα, που άσχημότερη δεν είδα στη ζωή μου!

Μά ο πεταμένος καθρέφτης δεν αντικαθρέφτει πιά παρά μονάχα το ταβάνι.

Και οι δυό γυναίκες, κατάλλητες από αυτό το μυστήριο μά ήσυχες πιά, έκαναν τη σκέψη ότι ύπαρχουν στον κόσμο πολλά μυστικά και πολλοί κίνδυνοι — και εύλογουσαν τους θεούς, έπειδή τους είχε σκεπασεί με τον άγιο πέπλο της φτώχειας, της άμαθειας και της γαλήνης.

λόγω της τακτικής του αυτής πολλή δυσφορία άρχισε να προκαλήται μεταξύ των γυναικών της ούρας:

— Άντε καυμένε!

— Την Σουσού μας παριστάνεις;

— Πάρ' τ'ά χέρια σου, κύρ - Παναγιωτάκη!

— Μας ξελίγωσες!

Όλες διεμαρτύροντο. Πλην της κυρίας Ευνού που στεκόταν τελευταία και που λόγω της κοινωνικής της θέσεως, καταδεχόταν μιν να περιμένη τις ντομάτες, αλλά δεν καταδεχόταν να διαπληκτισθώ.

Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν κατέπλευσε ή μαντάμ Σουσού. Ήξερε ότι θα έμοιράζε ντομάτες ο Παναγιωτάκης και ήθελε να άπολαύση αυτό το θέαμα — όλόκληρο τον Μπύθουλα να περιμένη έναγωνία της σωτηρίας του άπ' τον Παναγιωτάκη. Με ύφος άράνταστο έσχηκε τα φασμαίνα και εκύτταζε από το ύψους της θέσεώς της τις γυναικούλες μία - μία. Έξαφνα όμως, άντελήθη στον έσχατον σπόνδυλον της ούρας την κυρία Ευνού, που μόνην αυτήν εκτίμους και εξεχώριζε, από όλες τις πταγές γυναικούλες της ιστορικής συνοικίας του Βούθουλα.

— Ω, μαντάμ!

— Καλημέρα σας, κυρία Σουσού,

— Στην ούρα και σεις;

— Τι να κάνω, κυρία Σουσού; Έχω

μια έδδομάδα να δρώ ντομάτες. Και εσύ χάς ο σύζυγός σας έφερε. Μονάχα που φοβάμαι μήπως τελειώσουν και δεν προλάβω.

Η Σουσού εκύτταζε τις άλλες και ύστερα είπε:

— Άστείο πράγμα!

Κατόπιν έστράφη στον Παναγιωτάκη:

— Παναγιώ!

— Εδώ είσαι, Σουσού;

— Παρακαλώ δώσε ντομάτες στην κυρία Ευνού. Και να προσέχης, άλλη φορά μην τη άφήσης να περιμένη. Ορίστε μας! Νά κάθετη μία σύζυγος ιατρού και φίλη μου να περιμένη ούρα!

Και ο μιν Παναγιωτάκης δεν έπρόφτασε να άπαντήση. Έλαβε όμως έν σπουδή τον λόγον ή κυρά Μαρίκα ή γλωσσού:

— Τι έκανε λέει;

— Δεν σας έμίλησα εσάς!

— Άστα αυτά, κυρά Σουσού και δεν

περνάνε δώ. Περιμένωμε δυό και τρείς άρες κι' όποιος ήλθε τελευταίος θα περιμένη τη ούρα του.

Κατάπληκτη ή Σουσού έγύρισε και έκτύπησε την κυρά Μαρίκα:

— Θράσος!

— Αυτό πού σου λέω!

— Αναίδια γυναικούλας!

— Άντε στο καλό σου!

— Παναγιώ, είπε πάλι ή Σουσού στον σύζυγό της, άποστρέφοντας με περιφρόνησιν τα βλέμματα από την κυρά Μαρίκα, έτοιμασες τις ντομάτες της κυρίας Ευνού; Είνε ή σύζυγος του ιατρού, του φίλου μας. Κάνε σε περικάλω γρήγορα για τι ή παραμονή μου έδώ με άηδιάζει.

Έβγαλε το κεφάλι του μέσα από ένα κοφίνι ο Παναγιωτάκης και είπε στην Σουσού:

— Πήγαινε τώρα, πήγαινε!

— Τις ντομάτες της κυρίας Ευνού.

— Θάρρη ή σειρά της.

— Άκούς πού σου όμιλώ; Η κυρία Ευνού δεν είνε καμιά τσοκαρία να περιμένη τη σειρά της. Ορίστε μας. Νά έχωμε καταστήμα δικό μας, να έχωμε ντομάτες δικές μας και να έμεναι ή λαοτυχίος να μας κανονίση πως θα τις μοιράσωμε! Θράσος και αναίδια! Κλείσε το Παναγιωτάκη και δεν θα δώσης σε καμμία. Μόνο στην κυρία Ευνού.

Και ή μιν κυρία Ευνού εύρέθηκε σε άδιέξοδο με την τροπή που έπληραν τα πράγματα. Οι άλλες όμως γυναίκες έξωργισθηκαν και αυτή την φορά άρχισαν να φωνάζουν όλες.

Και ή κυρία Παναραία και ή κυρία Χλέμπα και ή δεσποινίς Ταδανόσκουτα και ή κυρία Κατινίτσα με την κοιλιά και ή χήρα και όλες γνωστές και άγνωστες.

— Φύγε από κει!

— Μά την σειρά της ή καθεμιά!

— Άντε, κύρ Παναγιωτάκη!

— Πάρ' τ'ά χέρια σου, καυμένε!

— Άρχισαν να σπράχνουν και να άπειλούν κατά τέτοιο τρόπο, ώστε ο Παναγιωτάκης για να ήρημηση τα πνεύματα και να άπομακρύνη την πέτραν του σκανδάλου — την σύζυγον του — έτράβηξε το ρολό για να κλείση επί τινα λεπτά το μαγαζί. Αυτό ήταν. Φοβερός αλλαγάμος των γυναικών ήκουσθη. Η ούρα χάλασε άμέσως. Είς άώρησαν οι γυναίκες μέσα στο κατάστημά, άρπασαν το καλόθι, έσκουνοτούσαν τον Παναγιωτάκη που άγωνιζόταν να προφυλάξη το έμπορεύμα του. Άλλες τον είχαν άρπαξει από το σακκάκι. Άλλες από την γραβάτα, άλλες από τα μαστάκια, άλλες από τα μαλλιά, άλλες από τα χέρια και έδούσαν, και έφώναζαν και έστρίζαν και ώρόνοντο και έδολαφνηούσαν και έχολούσαν τον κόσμο:

— Παληάνθρωπε!

— Άπατέωνά!

— Τις ντομάτες!

— Θα σε πνίξωμε, μασκαρά!

Άγωνιώδεις φωνές έβαλε ο Παναγιωτάκης, στριγγλίζοντα άφιναν οι γυναίκες, αλλαγάμους έδωζε ή μαρίδα που μαζεύτηκε, χάχανα φοδερά οι άνδρες που μαζεύτηκαν, άπειλές εξετόξευαν οι σύζυγοι των γυναικών που κατέφθασαν και σαρμά τας φοβερός έγινοντο, δριγίδι, φασαρία, άναμπομπούλας, πρωτοφανές κακό.

— Βοήθεια! έκραύγαζε ο Παναγιωτάκης.

— Άπατέωνά! έστρίγγλιζαν οι γυναίκες.

— Θεέ μου! Έλεγε ή κυρία Ευνού.

— Τις ντομάτες! έμείνοντο οι άνδρες.

— Άστυνομία! έκραύγαζε ή Σουσού.

Άστυνομία! Θα δολαφονήσουν τον σύζυγό μου.

Ήταν τέτοιο το κακό, ώστε κατέφθασε επί τόπου ή άστυνομία. Δυό άστυφυλάκες έμπήκαν μέσα στη μέση, παρμερίσαν τους άνδρες, έσπρωξαν τις γυναίκες, έφανα λίγο έγλο, έδωσαν άρκετό, έγινε μαχη πραγματική, στο τέλος δέ οι δυό άστυφυλάκες κατάρθωσαν να κατάρχουν τις ντομάτες. Έπληραν τα κοφίνια και τα έπήγαν παραπορεύ για να τα μοιράσουν. Όλόκληρο το μπουλουκι του Βούθουλα άκολούθησε έν στρατί, σύν γυναιξί και τέκνοις, και εκύκλωσε τους δυό άστυφυλάκες που έμοιρασαν τις ντομάτες.

Μετά δυσκολίας συνήλθε ο Παναγιωτάκης. Ήταν εις κατάσταση άθλια. Το τσοκάριο σχιμένο. Η γραβάτα του σκι σμένη. Το μαστάκι ραδιμένο. Τα μαλλιά του άναστατωμένα, τα μούτρα του γρατσουμένα.

— Τι ήθελες έδώ, μαρή;

— Τι ήθελα; Δεν υπέπασα να άφήση τελευταία την κυρία Ευνού, μίαν σύζυγον ιατρού και να προτιμάς τις τσοκαρίες;

ΟΙ φλόγες μεγαλώνοντας δολοφονούν τώρα το ιερόν της Δήμητρας και οι καπνοί, σαν δολοφονικά φάρμακα, διάστικτα από τα κοράλλια σπινθήρων ανυψώνονται προς το άπειρο, για να δείξουν την φρικαλεότητα της ψυχής των βαρβάρων Περγών και να φέρουν στους θεούς το μήνυμα της ασεβείας των. Δεμένη κοντά στον δωρό ή Άμαδρύας, το λαμπρό αστέρι των Αθηνών, η αγαπημένη γυναίκα του άρχηγου Δημοφώντος, άσφυκτιά από τους καπνούς και φρικιά βλέποντας να πλησιάζουν δολοφονοί οι φλόγες, στα πόδια, στο κορμί, στο κεφάλι της.

Η πόλις των Αθηνών βρίσκει τώρα στην κατοχή των Περγών. ΟΙ όρδεις του Ξέρξη ξεσπώντας το μίσος των, εκάψανε τα σπίτια, γκρεμίσανε τα αγάλματα, συλίσανε τους ναούς. Και παραδίδανε τώρα στο μαρτύριο του θανάτου και των φλογών και εκείνες ακόμη που ήσαν αφιερωμένες εις την λατρεία των θεών και των ιερών των, και εκτός από τις άλλες και την Άμαδρύα, την χορευτική όπτασία του ύπνερου κάλλους, που είχε μείνει εκεί για να έκτελεση μέχρι τέλους το καθήκον της προς την Δήμητρα. ΟΙ Πέρσαι την έδεσαν κοντά στον ναό. Γεμίσανε με εύφλεκτα ξύλα τον περίβολο και το έσωτερικόν του, έβάλανε φωτιά και παραδώσανε στην μανία της την δυστυχισμένη ώραία, που, ξεψυχώντας είχε την ψυχή και την σκέψιν της κοντά στον αγαπημένο της που έτρεξε να πολεμήση, όπως διατάσσει η πατρίδα και το καθήκον του.

ΟΙ καπνοί συμπυκνώνονται κι' οι μαύροι τους όγκοι τυλίγουν το κορμί της, ενώ οι φλόγες στριφογυρίζοντας ψάλλουν τώρα τα μέλη της. Ο θάνατος, άποτροπαίος, πράγματι, χοροπηδάει γύρω της και οι καγχαμοί του — οι τριγμοί της φωτιάς — της παγώνουν το σώμα, μέσα στην πυρακτωμένη ατμόσφαιρα της άπογνώσεως. Και όμως εκείνη πεθαίνοντας, κινάει τα χείλη στον ψιθυρισμό ενός αγαπημένου όνόματος.

Άγωνιά και άσφυκτιά. ΟΙ φλόγες τρώνε τις όβρες σάρκες της, οι πόνοι πληγώνουν την ψυχή της, αλλά οι παλμοί της καρδιάς της που έξασθενούν δολοφονούν, κτυπάνε για κείνον. Και ξαφνικά, μέσα στην έπιθανάτιο άγώνια της, νομίζει πως ακούει την φωνή του, σπαρακτική και διάτορη, που την καλεί στην άγκαλιά του και στη ζωή. Και σ' έ λίγο, τα σβύσματα της μάτιας διακρίνουν την τρομαγμένη μορφή του να διαγράφεται στη φωτισμένη μαυρίλα των καπνών, ενώ σ' αυτιά της βουίζουν τα λόγια του θάρρους και της έλπίδας. Ο Δημοφών πηδάει, άλλοφρονώντας, τις μαινόμενες φλόγες για να σώση αυτήν που φεύγει πεθαίνοντας τον όδυνιρότερο θάνατο.

Κι' ήταν η Άμαδρύας Ιέρεια για την μυστηριώδη τελετή προς την Δήμητρα, τελετή που συμβόλιζε την δύναμη της και θύμιζε την τιμωρία των ασεβών.

ΑΜΑΔΡΥΑΣ

Ο Ερυσίχθων στη Θεσσαλία, ό γιος του Τριόπα, καταφρονούσε τους άθανάτους και δεν τους προσέφερε ποτέ θυσιά. Κι' η άσέβειά του έφθασε στο κατάρυφο, όταν κάποτε μπήκε στο ιερόν άλσος της Δήμητρας και το κατέστρεψε με το τσεκούρι του, έρηνώνοντας την δεν δρόφυτη έκτασι του και δεδηλώνοντας την ιερότητά της. Στο μέσον του δάσους ύψωνότανε δρύς πελωρία, θαυμαστή στην όμορφιά και στις διαστάσεις της — είχε δεκαπέντε μέτρων περίμετρο — που φαινότανε σαν ένα τρόπαιο πίστεως, με τις ταινίες και τα έπιγράμματα, τους στεφάνους και τ' άναθηματα που είχε σωρεύσει εκεί η εύλαβεια των πιστών. Κάτω από την ιερήν δρύν χορεύσανε τους μυσταγωγικούς των χορούς οι Δρυάδες υπό τους ήχους των αυλών και κάποτε, ένωώντας με ρυθμό και χάρη τα χέρια τους, άγκαλιάσανε τον κορμό της.

Ο άσεβής Τριόπας διέταξε τους δούλους του να κόψουνε το θαυμάσιο δένδρο. Και έπειδή εκείνοι, από φόβο προς την όρη γη της θεάς, έδισταζαν, άρπαξε ό δέδηλος Έρυσίχθων το τσεκούρι από τα χέρια ενός, έκτομιζόντας λόγια άνόσια: — Τι κι' αν είνε αγαπητό στη θεά το δένδρο; έδόθη. Κι' η ίδια αν ήταν, θα την ά νάγκαζα να ψάσση με το κεφάλι το έδαφος, αφού έτσι το θέλω.

Σήκωσε το τσεκούρι και κτύπησε το δένδρο λοξά. Όχιράσανε τα κλαδιά, τα φύλλα κι' οι δόλωνοι και θαύς στενογυγός βγήκε από το δένδρο, ενώ έρυθρωποι χυμοί σαν αίμα σφαγίου πηδούσαν από την θαβεία πληγή της δρυός που έπέβαινε. Όσοι ήταν παρόντες, κατάπληκτοι στο αντίκρυσμα του υπερφυσικού φαινομένου, στε

να. Πήγαινε εκεί και διάταξε άπό μέρους του τήν άπαισία. Πή να νά έλθη και έγκατασταθή μέσα στην έλεεινή καρδιά του Ερυσίχθωνος και καμμία άφρονία τροφών άς μην σταθή ικανή να την κορέση και να την διώξη. Και όσο έγω θα δίνω μεγαλύτερη στη γη εύφορία, τόσο άς μεγαλώνη εκείνη στην καρδιά του άνόσιου. Πήδα στο έρμα μου, ό Δρυάς, και διευδύνοντας μοναχή σου τους δρόμους, τρέξε να έκτελέσης την προσταγή μου.

Άνεδασμένη στο έρμα που το τραβούσαν οι φτερωτοί δράκοντες, έφθασε τέλος η νύμφη στον Καύκασον και έδεσε κάπου τα κουρασμένα έθρια. Έκεί, σ' έρημο μέρος, βρήκε την κοκκαλιάρικη Πείνα που, σαν άποτρόπαιο φάσμα, χωρίς σάρκες και χωρίς έκφραση, έσκαδε με τα νύχια άνάμεσα σ' άγριους βράχους και ξεριζώνε με τ' άραιά δόντια της κατά ξερά χόρτα. ΟΙ σκληρές τρίχες του κεφαλιού της ξεχύνοντο σε ρυπαρούς πλοκάμους έπάνω σε κοκκαλιάρικους όμους, τα θαυματούτα της μάτια δεν είχαν λάμψιν άλλην εκτός από την άπαισία γυαλάδα που δίνει η νηστεία ή μακροχρόνια. Τα χείλη της ήταν κατάσπρα και οι φλέβες της δεν είχαν ούτε σταγόνα αίμα. Δύσσομος φάρυγγας, τραχύς από τα φαγώματα των σκουληκιών άνοιγόντανε σαν ένα βάραθρο στο βάθος του στόματος και δερμα σκληρό χωρίς σάρκες, έσκέπαζε τον άηδη σκελετόν της, έτσι ώστε να διακρίνονται τα μαρμαρίνα της σπλάγχνα. Το στήθος της κρεμότανε άσπρα, σαν λυρίδα σχισμένη στα δύο και η κοιλιά της, σαν μιά σπληνιά ξεραμένη, διακρινότανε άδεια, στο κοίλωμα μεταξύ δύο πελωριών κοκκάων που άγκωνόντανε στα σφυρά και στα γόνατα.

Φρίττοντας η νεαρή νύμφη μπροστά στο άποκρουστικό θέαμα του άηδούς όντος που κληιδωνε τον ούρανό, στάθηκε μακρύνοντας, γιατί δεν τολμούσε να πλησιάση και της άνεκοίνωσε τις προσταγές της θεάς.

Η Πείνα, ύπάκουος δούλος της συμφοράς, έφυγε από τον τόπο ό όποιος ύφιστατο την καθήκον της παρουσίας της και πήγε στο σπίτι του Έρυσίχθωνος. Έφθασε νύχτα και τον άγκάλιασε σφικτά, ενώ κοιμότανε στο μαλακό του κρεβάτι. Διαχέτευσε τότε στα χείλη του την ύπνοσάσι της και του έμφυσηση την βρώμα και το σκουληκίσμα του φάρυγγός της. Τρομερή πείνα έπίσπεσε έξαφνα τον τιμωρημένο, ό όποιος, ενώ κοιμότανε, άρχισε να άνεβοκατεβαίνει τις μαεσέλες του, να κτυπά τα δόντια και να κουνιά τα χέρια ζητώντας τροφή. Ξύπνησε άμέσως και άρχισε να τρέχει έδώ και εκεί και άς κοταδροχόηζι ό-τι κι' αν εύρισκε. Άλλ' όπως ή θάλασσα δεν χοταίνει ποτέ το νερό, έτσι και το στομάχι του Έρυσίχθωνος, όσο περισσότερο γέμιζε, τόσο άδειανότερη γινόταν. Έξήντηλε σε σιγά-σιγά την πατρική του περιουσία και δεν τούμεινε παρά ή κόρη του Μήστρα μονάχα. Έπούλησε όμως την άγνοήτά της και έφαγε το άντίμιον. Άλλά πεινάει ακόμη, πεινάει πάντοτε και θα πεινάει αιώνια, και αν ακόμη κατορ

θώση να καταβροχθίση όλη τη γη.

Η δυστυχισμένη παρθένα άπαρνήθηκε τότε τον καταραμένο πατέρα της και σηκώνοντας τα χέρια, επεκάλεσθη τον άνακτα των νερών Ποσειδάωνα, έκείνον που είχε πληρώσει να την αγοράσει και είχε σφαγιάσει την παρθενική της άγνοήτα, ίκετεύοντάς τον να την άπαλλάξη από τον άποτρόπαιον πατέρα της. Συνέπνευσε ό θεός την κόρη και της έδωσε την δύναμι να παίρνη όσες ήθελε μορφές. Μεταμορφώθηκε λοιπόν άμέσως έκείνη σ' όμορφο ψωρά και μόλις είδε τον πατέρα της που την ζητούσε και την κυνηγάει, στάθηκε με τα δίκτυα κοντά στην άκτή. Και όταν έκείνος την έρώτησε μήπως είδε την Μήστρα, του άπάντησε πως δεν είχε περάσει απ' έκει καμμία γυναίκα.

Σ' έ λίγο όμως έννόησε την άπατή ό βουλιάζων Έρυσίχθωνας και έκμεταλλευόμενος την δύναμι που ήταν δοσμένη στην θυγατέρα του, άρχισε να την πουλάει σε διάφορους, στον άθENA με άλλη μορφή. Άλλ' εκείνη γινόταν άλογο τότε, έλάφι, σκυλί ή γάτα, δραπέτευε πάντοτε και εξαφανίζόταν.

Δεν είχε λοιπόν τίποτε πιά για να κορέση ό Έρυσίχθων την πείναν του. Και τέλος, αφού άρχισε να τρώη της σάρκες του, για να τραφή από το ίδιο κορμί του, λύγισε στο άμειλκτο κτύπημα του θανάτου, αφού καταβρόχθισε τα μισά κρέατά του.

Αυτό το γεγονός γιωρταζότανε με κατακυκλικές τελετές, τις όποιες τελούσαν οι νόμιμες και ήθικές γυναίκες, όπως άκριώς και στα Θεσμοφόρια-που έτελούντο κατά το φθινόπωρο. Άρχηγός της όμάδος των λειτουργισών η Άμαδρύας, δεν ήθέλησε να έγκαταλείψη το ιερόν και ν' άκολουθήση τον άνδρα της.

ΟΙ Περσικές στρατιές, αφού στήσανε στις Θερμοπύλες το τρόπαιο μιάς ντροπιασμένης των νίκης — γιατί δεν έσεβάσθηκαν τους νεκρούς — κατεβαίνουν προς τας Αθήνας, των όποιων οι κάτοικοι ύποχωρώντας τέλος στις συστάσεις του Θεμιστοκλέους, οι μόν γέροι, τα παιδιά και οι γυναίκες φεύγανε για την Τροιζήνα, οι άνδρες δε μπαινανε στα καρδιά για να πολεμήσουνε. Μαζί τους, σπεύδοντας στο καθήκον του, πήγε και ό άνδρας της Άμαδρύας, ό Δημοφών, έπολέμησε στην Σαλαμίνα και, θέλοντας να γιορτάση την ένδοξη νίκη με την θεϊαν αγαπημένη του, γύρισε στην Αθήνα και έτρεξε προς το ιερόν.

ΟΙ φλόγες που ζώνανε τον ναόν, τούφεραν το φρικτό μηνύμα, πριν ακόμη πλησιάση πολύ και του φερώσανε τα πόδια σ' ένα παράφορο τρέξιμο να φθάση στον θάνατο στο δρασκελισμα πούκανε. Έφθασε, είδε, κατάλαβε και έφρικτίασε, αλλά δεν έδίστασε. Πήδησε μέσα στις φλόγες, τις έπέρασε γεμίζοντας όδυνηρά έγκαύματα κι' εύρέθηκε μπροστά στην ωραϊαν του που ξεψύχαγε. Η φωτιά στριφογυρίζοντας, έγλειφε τώρα το πληγισμένο κορμί της Ιέρειας, τα δόλοχρυσά μαλλιά της όποιος λυώναν μαυρίζοντας. Άφησε κραυγήν άπελπισμένου τρελλού και ό

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΕ ΘΕΑΤΡΟ

Πρωτοβρόχι

Υπό ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Αθηνωποινό άπομνησήμερο, δ-σερά από ψηλή βροχούλα. Έκείνος κι' Έκείνη, μέλη μιάς θεότρελλης έκδρομικής παρέας, έχουν ξεμοναχιαστή σ' ένα γυαφικό μέρος, γεμάτο άρώματα, πευκάκια μικρά σαν κουμαρίες, κουμαρίες μεγάλες σαν πευκάκια, κοντά σ' ένα ρυάκι που σκεπάζουνε τις δυο του όδους τα μισοσπασμένα ξύλα μιάς παμπάλιας γέφυρας. Έκείνος κυνηγάει Έκείνη, που δεν θέλει να τον άφήση ούτε να την άγκαλιάση, ούτε να τη φιλήση. Στο τέλος, Έκείνος την φτάνει, την πιάνει από το χέρι και την τραβάει με δύναμι προς το μέρος του.)

ΕΚΕΙΝΗ (ξαναμμένη, πα

λεύει να ξεφύγη): "Άσε με... Άσε με, σου λέω..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν θα σ' άφισω...

ΕΚΕΙΝΗ: Θα μ' άφισης! Τι ποτε δεν έπιβάλλεται με τη βία...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μισοθυμμένος): Θα σ' άξιζε να σ' άφισω να περάσης έπάνω απ' τις σάπιες αυτές σανίδες και να κάνης ένα ευεργετικό μπάνιο!

ΕΚΕΙΝΗ (μισοφροδισμένη): Άς νάνε σάπιες οι σανίδες; ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν τις βλέπεις;

χθηκε έπάνω της, σαν για να σβύση με την φλόγα της θεϊας άγάπης του την φωτιά που την έκαιγε.

Και όταν, ύστερ' από μέρες οι πιστοί πήγαν στο ναό, γονάτισαν να προσκυνήσουνε δυο άγκαλιασμένους σκελετούς, που προσέφανε την στάχτη τους ως άνάθημα στην αιώνιότητα της άγάπης των...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η πρώτη σειρά των διηγημάτων «Μεταξύ Ιστορίας και Θρύλου» άνατυπωθείσα διενεμήθη και πάλιν και πωλείται από όλα τα έθελοντικά άποστολεία δε έλευθέρας ταχ. τελών εις τους έμψυχόντας είν τον «Θησαυρόν» δρχ. 75.—).

ΕΚΕΙΝΗ (άποφασιστικά): "Άς είνε σάπιες. Προτιμότερο να πνιγώ, παρά να σ' άφισω να με πλησιάσης!"

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κανένας άνθρας ποσ ως τώρα δεν έχει πνιγί σε τέσσερα δράμια νερό.

ΕΚΕΙΝΗ: "Όστε, θα προτιμώσες το νερό να ήτανε περισσότερο και να πνιγόμουν, ε;"

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέ λέω αυτό. Πάντως όμως το νερό δεν είνε δυνατόν να πληθύνη ή να λιγοστέψη σύμφωνα με την θέλησή μου...

ΕΚΕΙΝΗ: "Όστε, κι' αν άκόμα το θελήσω, δεν κινδυνεύεις;"

ΕΚΕΙΝΗ: Η θέλησίς σου όμως ήτανε να πληθύνη. Κι' αυτό μ' άφάνει.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ούφ! Γυρεύεις άφορμή για καυγά;

ΕΚΕΙΝΗ (με τα μάτια της που λάμπουν): Την άφορμή, αν ήθελάνα τη γυρέψω, θα την έβρισκα χωρίς κόπο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πού;

μι! ΕΚΕΙΝΟΣ: Είσαι, όμως, ύποχρεωμένη να πνιγής. Αν βραχίς μόνο, γελοιοποιείσαι για όλη σου τη ζωή...

ΕΚΕΙΝΗ (κλαίει με κρουνοίς δακρύων): Εί-αι τέρας, κακούργος, λιοντάρι, τίγρις, πάνθηρ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Να πού ξέρεις και ζωολογία!

ΕΚΕΙΝΗ: Ξέρω μόνο πως δεν μ' αγαπάς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και μ' αγαπάς έσύ;

ΕΚΕΙΝΗ: "Αν σ' αγαπάω, δεν σου άξίζει!"

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' άξίζει, Γί-σως, ό κύριος Μίρης;

ΕΚΕΙΝΗ (ανάμεσα απ' τη μπόρα των δακρύων της, άφίνει να γλυστήση μιά άχτίνα ίκανοποιημένου έγωισμού): Πώς σου έρθε αυτή ή ιδέα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν ήρθε μόνο σε μένα. Όλη ή παρέα συζήτησε για σάς τους δυο. Τι λες έκει! Ο κύριος Μίρης! Μιά άρσενικιά μαϊμού με γυαλιά!

ΕΚΕΙΝΗ (με έντελώς στεγνά τα μάτια της): "Όχι και μαϊμού ό άνθρωπος! Μπορεί να μην είνε ό Έρμης του Πραξιτέλους, έχει όμως φινέτσα..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είνε κιτρινιά-ρης!

ΕΚΕΙΝΗ: Ντύνεται περίφημα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είνε καμπούρης!

ΕΚΕΙΝΗ: Έχει άπέραντη μόρφωσι...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν να συνέργεται): Μου άνταποδίδεις τόσσα;

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει τους όμους της): Θάτανε κουτό... Ο Μίρης, ξέρεις πολύ καλά, πως είνε άδύνατον να με συγκινήση... Αυτό όμως, δεν άποκλείει νάνε ένας εύχάριστος άνθραςος κι' ένας πολιτισμένος κύριος...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Βράζει): Δηλαδή, έσύ προκαλείς τη ζήλια μου με πίο σίγουρο τρόπο. Δεν μού τον έπαινεις με ένθουσια σμό, παρά συγκρατημένα: για να μού ρίξης, δήθεν, στάχτη στα μάτια, άφίνοντάς με να φανταστώ ότι, για να φέρεσαι έτσι, σημαίνει πως ένδιαφέρεσαι πραγματικά...

ΕΚΕΙΝΗ: Έχεις μεγάλη φαντασία!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' έσύ μεγαλότερη άναίδεια!

ΕΚΕΙΝΗ: Σε δαρέθηκα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έγω σ' έχω δαρεθί καιρό...

ΕΚΕΙΝΗ: Έγώ δεν σ' άγάπησα ούτε μιά μέρα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έγώ όύτ' ένα δευτερόλεπτο!

ΕΚΕΙΝΗ: Άσε με να φύγω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φύγε! (Την άφίνει).

ΕΚΕΙΝΗ (δεν φεύγει): "Ά, ώστε μ' άφίνεις..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φυσικά... Εί-νε δυνατόν να σε κροτήσω με τη βία;

ΕΚΕΙΝΗ: Με ποιά βία;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θές, ίσως, να πής ότι δεν έχεις διάθεση να φύγης;

ΕΚΕΙΝΗ (κρύβει το κεφάλι της στην άγκαλιά του): Εί-σαι κακός... Ξέρεις ότι σ' αγαπάω, και γι' αυτό μού φέρεσαι έτσι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή, πως;

ΕΚΕΙΝΗ: Να, με κάνεις να πονώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και σύ τί με κά

Επιθανάτιος ΓΑΜΟΣ

Φορούσε βέρα. Μά όταν συνδεθήκαμε στενότερα, έμαθα πως δεν είχε ούτε γυναίκα, ούτε οικογένεια. — Είσαι παντρεμένος; τόν ρώτησα μια μέρα. — "Ήμουν κάποτε για ένα τέταρτο της ώρας, μου άπην τπσε."

Δεν κατάλαβα τί ήθελε να πη. Τόν ήξερα για πολυταξιδεμένο άνθρωπο. Καί αυτοί, που έχουν περιπλανηθή στη ζωή τους, σέρνουν πάντα κάποιο μυστήριο. Μιά ζωηρή περιέργεια μ' έπιασε να σκαλίσω τὸ παρελθόν αυτού τὸν άνθρώπου.

— Τί έννοεις ότι ήσουν παντρεμένος για ένα τέταρτο της ώρας; τόν ρώτησα.

— Είπε δολοκλήρη Ιστορία, άπήνησε. Πρό δέκα έτών περίπου ήμουν στην Αφρική. "Υστερα από διάφορες περιπέτειες κατέληξα στο Κάιρο. "Ήμουν τότε ακόμη νέος και στα μάτια μου έλαμπε ή δίψα να κατακτησω τη ζωή. "Ήθελα να δοκιμάσω όλες τις χαρές και όλα τα δηλητήρια. Την γοητευτική ψυχή όλων των τυχοδιωκτών έννοιωθα μέσα μου..."

Κατέληξα λοιπόν στο Κάιρο. Τά καταγώγια της πόλεως αυτής με τράβηξαν. "Α, ή Αφρική με τις λαγνείες της, τα γοητευτικά της μυστικά, τούς μελωδικούς της έρωτες μέσα σε νύχτες άποπνιχτικές! "Όλ' αυτά έρρίχθηκα να τρυγήσω σε μυστηριώδη άντρα ηδονής. Μέσα σ' αυτά τα αιώνιως γεμάτα με αναθυμιάσεις κέντρα έγνώρισα κάποια νύχτα μία

νείς.

ΕΚΕΙΝΗ (χώνεται πιδ πολύ στην άγκαλιά του): Κί' έγω τὸ ίδιο. Σε κάνω να πονάς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Έλα, κοντό! Δόσωμ τα χείλια σου..."

ΕΚΕΙΝΗ: Δικά σου δεν είνε; (Φιλιοούνται πολλές φορές, δυνατά, διψασμένα)

ΕΚΕΙΝΟΣ (σ' ένα μικρό ένδιάμεσο, μεταξύ δεκάτου τετάρτου και δεκάτου πέμπτου φιλίου): Ποτέ δεν ήτανε τόσο όμορφα τα χείλιακά σου...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί είχε πέ'ρσαι από πάνω τους ένα δάκρυ, και τα έχει νασπιμήσει με την άρμύρα του...

(Κάβονται και οι δύο τους στη ρίζα ενός δένδρου. "Εκείνος την παίρνει στην άγκαλιά του και φτάνει τὸν αόριτο αριθμό των φιλιών τους σε άστρονομικά ύψη. "Όλα γύρω θρεμμένα, τούς πνίγουν με τις μεθυστικές μυρωδιές τους. "Ο ήλιος έχει διαδέει τὰ σύννεφα και κυριαρχεί μόνος του επάνω στο φρεσκοπλημένο στερέωμα. Τὸ πρωτοβρόχι πέρασε...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΔΙΑΛΥΕΤΑΙ

Πήγαμε μια μέρα έκδρομη στίς Πυραμίδες. "Εκεί, κάτω από την αινιγματική μορφή της Σφίγγας, ώδήγησα την Γκρέτα.

— Τώρα έχω δυό Σφίγγες άπέναντί μου, της είπα.

— Τί έννοεις; με ρώτησε.

— Νά! Είσαι και συ, της άπήνησα, μυστηριώδης όσο

νέα.

Είχε στην έκφρασί της την σφραγίδα τὸ έρωτα, που που λίστα και άγορεύεται. Καί όμας στα δάθη τὸν σκούρον ματιών της έλαμπε κάποια άγνότης. Κάτι σαν τὸ φῶς τὸ ήλιου, που γέρνει τὸ δειλινὸ ε πάνω στο παράθυρο μιάς κόρης που όνειρεύεται ανάμεσα στους βασιλικούς και στα γεράνια της, ένα τέτοιο άγιο και παρθένο φῶς διέκρινε μέσα σ' εκείνα τὰ μάτια από την πρῶτη στιγμή που με κύτταξαν.

Η ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Τήν έλεγαν Γκρέτα. Δεν ήταν τὸ πραγματ, κό της όνομα. Πῶς την έλεγαν πραγματικά, κανείς δεν ήξερε. Καί ίσως να τὸ είχε ξεχάσει και ή ίδια...

"Ακούγε στο όνομα Γκρέτα."

Της τὸ είχε δώσει αυτό τὸ όνομα κάποιος κινηματογραφομανής. "Επειδή την έρρισκε μυστηριώδη, σαν την Γκρέτα Γκάρμπο. Φαινόταν πράγματι λίγο ανεξιχνίαστη γυναίκα. Τί τὸ ξεχωριστό εὔριχε αυτή σε μένα και τί δρῆκα έγώ σ' αὐτήν; Δεν ξέρω. Σ' αυτά τὰ έρωτήματα δεν μπορεί να ὦ πάρεξη κανένα σίγουρο άπάντησι.

Τὸ γεγονός μονάχα είνε ότι συνδεθήκαμε μ' ένα παράφορο, σχεδόν άγριο αίσθημα. "Ήθελα να την δλέπω, να την νιώθω διαρκῶς κοντά μου. Νόμιζα πως αν δεν άνέπνεα τὸ άρωμα της γὰν είκοσιτέσσερις ώρες, θα πάθαινα άσφυξία. Τί μυστήριο! Είχα την έντύπωση ότι όλες οι μέχρι τότε περιπέτειές μου είχαν αὐτὸν τὸν σκοπό: Νά βρῶ αυτή τη γυναίκα. Δεν λέγεται πόσο παραξενεῦτηκα, όταν άκουσα και ή Γκρέτα να μὸυ λέη σε μία στιγμή τὸ ίδιο πράγμα.

— "Εμείς, που περιπλανιόμαστε στη ζωή μας, μου είπε, έχουμε τουλάχιστον τὴν έλπίδα ότι μπορούμε να δρούμε κάποτε τὸν άνθρωπο που μὰς ταιριάζει.

— Τί θέλεις να πῆς; την ρώτησα.

— Θέλω να πῶ, άπήνησε, ότι εύγνωμονῶ τώρα τη μοίρα μου που μ' έρριξε στην ξενιτειά, στὰ τριστράτα της γῆς, γιατί έτσι μπόρεσα και σε συνήνητσα...

"Ετρεμε ή φωνή της από θαθεία ειλικρινεία όταν έλεγε αυτά τὰ λόγια, που μου φλογίζουν και τώρα, με την ανάμνησί τους, την καρδιά...

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΔΙΑΛΥΕΤΑΙ

Πήγαμε μια μέρα έκδρομη στίς Πυραμίδες. "Εκεί, κάτω από την αινιγματική μορφή της Σφίγγας, ώδήγησα την Γκρέτα.

— Τώρα έχω δυό Σφίγγες άπέναντί μου, της είπα.

— Τί έννοεις; με ρώτησε.

— Νά! Είσαι και συ, της άπήνησα, μυστηριώδης όσο

και αὐτή ή μαρμάρινη Σφίγγα.

— "Εγὼ μυστηριώδης;! άπήνησε και χαμογέλασε πονεμένα.

"Εκάθισε κοντά γῆς και με τράβηξε κοντά της. Μ' έβαλε να γείρω στην ποδιά της κι άρχισε να μου λέη:

— Που τὸ βρίσκεις τὸ μυστήριο σε μένα; "Εγὼ είμαι μία φτωχή, τυραννισμένη ύπαρξ. Αυτό είνε όλο. Κάποτε πίστεψα στην εύτυχία της μεγάλης ζωής. "Αφσα έναν τυχοδιώκτη να με παρσούρη στην περιπέτεια, γιατί όνειρεύομουν τη ζωή που πλέει μέσα σε μία λίμνη σαμπάνιας, όπου σελω γίζουν τὰ πολύφωτα της πολυτελείας και όπου πνέει ή αύρα της τρελλῆς μουσικής. "Η κατ'αλήθεισ ποιὰ ήταν; Την δλέπεις και μόνος σου.

»Τὰ άνόητα όνειρα διελύθησαν πιδ γρήγορα από ό,τι διαλύονται οι άφοροί μιάς σαμπάνιας. Καί έγὼ κατέληξα φυλακισμένη στο κέντρο «Φελάχα».

— Φυλακισμένη;

— Ναι. Είμαι πουλημένη για πέντε χρόνια ακόμη στον διευθυντή τὸν κέντρο. Δεν μπορώ να φύγω. Καί έτσι με φυλιδισμένα τὰ φτερά, κόθο και κεί μέσα και όνειρεύομαι...

Που νάξερεις τί όνειρεύομαι! Οά γελοῦσες!

— "Όχι, βέλω να μου πῆς. — Σκέφτομαι μία ήσυχη ζωή σ' ένα μικρό σπιτάκι με χαγιάτι, με γλάστρες, με αῦλη και με κληματαριά. Νά κάθωμαι στὸν εξώστη να ράβω και να κουβεντιάζω για άσήμαντα πράγματα με την άντίκρυνή γεϊτονίσια. Νά τί όνειρεύομαι...

Τότε ξαναείδα πιδ καθαρά να λάμψη στα μάτια της τὸ άγνό εκείνο φῶς, που ρίχνει δ ή λιοι τὸ δειλινὸ στο παράθυρο μιάς κόρης, που όνειρεύεται άνάμεσα στους βασιλικούς και στα γεράνια της.

Ναί! "Ετσι ήταν! "Η Γκρέτα μου είχε μείνει στο δάθος μία άθῶα, όνειροπόλα κόρη. "Ήταν μία παρθένα στη ψυχή.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Όταν της τὸ είπα, έννοιωσε χαρά, έκπληξι και τρόμο μαζί.

Γκρέτα, της είπα, έρχεσαι μαζί μου; Θα φύγουμε, θα πάμε μακριά, θα παντρευτούμε και θα ζήσουμε την ήσυχη ζωή, που όνειρεύεσαι.

Για κάμποση ώρα έμεινε άμείλητη. Με κύτταξε μονάχα και τὰ χείλη της έτρεμαν κι' από τὰ μάτια της έτρεχαν δάκρυα.

— Σ' εύχαριστῶ, μου φιδύρισε. "Αν ήξερες πόση εύτυχία μου έδωσε αυτό, που μου είπες, έστω και αν δεν θα γίνω ποτέ, γιατί φοβάμαι πως δεν θα γίνω.

— Γιατί;

— Δεν σου έχω πῆ; Δεν μπορώ να φύγω από τη «Φελάχα».

— Θα φύγεις. Θα φύγεις. Θα δραπετεύσεις. "Εχω φίλους που θα σε βοηθήσουν. Σε λίγες μέρες θα δρεθούμε τόσο μακριά, ώστε κανείς δεν θα μπορεί να μὰς βρῇ. Μή φοβόσαι. Αὐτὰ θα τὰ αναλάβω έγὼ.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Μιλούσα με φλογερή πεποιθησι, ώστε ήμουν βέβαιος, ότι θα την έκανα να έγκαταλείψη τὸς φόβους της. "Αλλά την άκουσα ν' άναστενάξει. Είχε, φαίνεται, κάποια προαίσθησι, ότι όλα αυτά τὰ όρραία όνειρα δεν επρόκειτο να πραγματοποιηθουν.

Είχα καταστρώσει τὸ σχέδιο της δραπετεύσεώς μας. Καί πήγαίνα τακτικά στη «Φελάχα». "Ενα δρόμν δ διευθυντής τὸ κέντρο ήρθε κοντά μου.

— Θέλω να σὰς μιλήσω, μου είπε.

— "Ορίστε, τὸυ άπήνησα. — "Εμαθα ότι έχετε σκοπό να μου πάρετε μία από τις γυναίκες που έχω δῶ μέσα. Δεν ξέρω ακόμη ποιὰ. Μὰ προσέξτε. Οι γυναίκες αυτές μου άνηκουν και άμα δοκιμάσετε τίποτα τέτοιο, θα τὸ πληρώσετε ακριβῶ.

— "Αναφα από τὸ θυμό. — Ναί, τὸυ είπα ζωηρά. Θα σοῦ κλέψω εκείνη που αγαπῶ.

— Πρόσεξε! εγρύλλισε και μ' έπιασε από τὸ γιακά.

Τὸυ έδωσα μία γραθιά και μουτρα και τὸν πέταξα στην άπέναντι γωνιά. Σηκώθηκε άπο χάμα και έβγαλε άμέσως τὸ πιστόλι του.

— Μή! άκούσθηκε μία γυναικεία φωνή.

Καί ξαφνικά είδα την Γκρέτα να μπαίνει μπροστά μου. "Ο διευθυντής έπυροβόλησε και είδα την αγαπημένη μου να πέφτει αίμοφυρτη στο πάτωμα. Με τὸ κορμί της είχε προφυλάξει έμένα.

ΠΑΙΡΝΩ ΜΑΖΙ ΜΟΥ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΣΟΥ

Στὸ διπλανὸ δωμάτιο, που την είχαμε μεταφέρει, ψυχροαγούσε. Είχα σκύψει επάνω της και ό πόνο μου έσταζε σε πικρά, πικρότατα δάκρυα. "Ανοιξε για μία στιγμή τὰ μάτια της και μου χαμογέλασε, για να με παρηγορήσει.

— Τί όρραίο ήταν τὸ όνειρό μας! μου είπε. Είμαι εύτυχισμένη, γιατί πεθαίνοντας θα τὸ πάρω μαζί μου.

Η άναπνοή της έγιγόνταν δλο και πιδ αδύνατη. "Εσθνε.

— Θάθελα να μου κάμης μία χάρι, μου φιδύρισε ύστερ από λίγη ώρα.

— "Εσκυφα πρόθυμος κοντά στο πρόσωπό της.

— Σε παρακαλῶ να με παντρευτής, έστω και τώρα.

Οί φίλοι μου έτρεξαν και τὰ έταίμασαν όλα. Καί ένας γέρο - ναυτικός, πλάτης τὸυ κέντρο, μὰς άλλάξε τις βέρες και είπε τις γαμηλίες ευχές.

"Ήμυσταν παντρεμένοι.

Με παρεκάλεσε και έγειρα δίπλα της και έμειναιμε πρόσωπο με πρόσωπο για λίγη ώρα.

— "Αν ήξερες πόσο είμαι εύτυχισμένη! μου φιδύρισε.

Καί ύστερ από λίγο πρόσθεσε:

— Εύχαριστῶ, άγσπημένη μου! Πεθαίνω και παίρνω μαζί μου στὸν άλλο κόσμν τὸ όνομά σου.

Δεν ξαναμίλησε. Τὰ μάτια της έκλεισαν αιάνια και ή ψυχή της πέταξε. "Επάνω στην κάμαρη μορφή της παιγνίδιζε ακόμη κάποια αδιόροτη άνταύγεια εύτυχίας...

— Σε μία συνεδρίασι της άνθρωπολογικής "Εταιρίας τὸ Βερολίνο δ κοσμητῆς Βάρετες άπέδειξε πρό ετών ότι μία γυναίκα μπορεί εύκολα να συλλάβη και να γεννήσῃ περισσότερα από 7 παιδιά σε μία γέννα.

— Μία Ούγγρεζα, σε δυό γεννιές, άπέκτησε 10 παιδιά, 5 σε κάθε γέννα. "Η Ούγγρεζα αυτή πέθανε μετά ένα χρόνο, πριν όμως πεθάνη έγέννησε άλλα δυό παιδιά. "Αλλαχί σε 20 μήνες έγέννησε 12 παιδιά.

— Σε μία συνεδρίασι της άνθρωπολογικής "Εταιρίας τὸ Βερολίνο δ κοσμητῆς Βάρετες άπέδειξε πρό ετών ότι μία γυναίκα μπορεί εύκολα να συλλάβη και να γεννήσῃ περισσότερα από 7 παιδιά σε μία γέννα.

— Μία Ούγγρεζα, σε δυό γεννιές, άπέκτησε 10 παιδιά, 5 σε κάθε γέννα. "Η Ούγγρεζα αυτή πέθανε μετά ένα χρόνο, πριν όμως πεθάνη έγέννησε άλλα δυό παιδιά. "Αλλαχί σε 20 μήνες έγέννησε 12 παιδιά.

— Σε μία συνεδρίασι της άνθρωπολογικής "Εταιρίας τὸ Βερολίνο δ κοσμητῆς Βάρετες άπέδειξε πρό ετών ότι μία γυναίκα μπορεί εύκολα να συλλάβη και να γεννήσῃ περισσότερα από 7 παιδιά σε μία γέννα.

— Μία Ούγγρεζα, σε δυό γεννιές, άπέκτησε 10 παιδιά, 5 σε κάθε γέννα. "Η Ούγγρεζα αυτή πέθανε μετά ένα χρόνο, πριν όμως πεθάνη έγέννησε άλλα δυό παιδιά. "Αλλαχί σε 20 μήνες έγέννησε 12 παιδιά.

— Σε μία συνεδρίασι της άνθρωπολογικής "Εταιρίας τὸ Βερολίνο δ κοσμητῆς Βάρετες άπέδειξε πρό ετών ότι μία γυναίκα μπορεί εύκολα να συλλάβη και να γεννήσῃ περισσότερα από 7 παιδιά σε μία γέννα.

ΟΠΑΡΗΓΟΡΗΤΗΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟ

"Ο Πῶλ έτοιμαζόταν να δηγ, όταν τὸ κουδούνισμα της πόρτας, τὸν έκαμε να διακόψη τὸ ντύσιμό του και να διευθυνήθῃ θλαστημῶντας πρὸς τὸν διάδρομο. "Ανοιξε την πόρτα και άλλάζοντας όφως έφάνησε:

— Βρε τὸν Ζεράρ! Τί όρραία έκπληξις! Μὰ καθῶς έκύτταξε καλύτερα τὸν έπισκέπτη, άλλάξε τόνο:

— "Ε, τί μούτρα είν' αὐτά; Τί σοῦ συμβαίνει;

"Ο Ζεράρ έπεσε σε μία πολυθρόνα. "Επειτα ὤφισε πρὸς τὸν φίλο του τὰ δOURKWMENA μάτια του και έλεε αῖπλά:

— "Εφυγε!

Ποιὸς έφυγε; έρώτησε άφηρημένα δ Πῶλ.

Τί έρώτησις. "Ο Ζεράρ έσήκωσε τὸς ώμους του:

— "Ε ποιὸς άλλος! "Η Ζιλμπερτ, ή γυναίκα μου!

"Ο Πῶλ άκουσε αὐτή την άποκάλυψι με δ φος λυπημένο. "Αφου ματαίωσε άνέστησε να έρθῇ κανέναν καινούργιο τύπο παρηγορίας, κατέληξε στίς συνήθισμένες κοινοτοπίες:

Καλῶς έκαμης νόρηθς να με βρῇς... Πι στέψ με ότι νιώθω τὸν πόνο σου σαν δικό μου... "Αν μπορώ να σοῦ φανῶ σε τίποτε χρήσιμος, μή δισταῖς να μου τὸ πῆς...

— "Ε, τί μούτρα είν' αὐτά; Τί σοῦ συμβαίνει;

Ποιὸς έφυγε; έρώτησε άφηρημένα δ Πῶλ.

Τί έρώτησις. "Ο Ζεράρ έσήκωσε τὸς ώμους του:

— "Ε ποιὸς άλλος! "Η Ζιλμπερτ, ή γυναίκα μου!

"Ο Πῶλ άκουσε αὐτή την άποκάλυψι με δ φος λυπημένο. "Αφου ματαίωσε άνέστησε να έρθῇ κανέναν καινούργιο τύπο παρηγορίας, κατέληξε στίς συνήθισμένες κοινοτοπίες:

Καλῶς έκαμης νόρηθς να με βρῇς... Πι στέψ με ότι νιώθω τὸν πόνο σου σαν δικό μου... "Αν μπορώ να σοῦ φανῶ σε τίποτε χρήσιμος, μή δισταῖς να μου τὸ πῆς...

— "Ε, τί μούτρα είν' αὐτά; Τί σοῦ συμβαίνει;

Ποιὸς έφυγε; έρώτησε άφηρημένα δ Πῶλ.

Τί έρώτησις. "Ο Ζεράρ έσήκωσε τὸς ώμους του:

— "Ε ποιὸς άλλος! "Η Ζιλμπερτ, ή γυναίκα μου!

"Ο Πῶλ άκουσε αὐτή την άποκάλυψι με δ φος λυπημένο. "Αφου ματαίωσε άνέστησε να έρθῇ κανέναν καινούργιο τύπο παρηγορίας, κατέληξε στίς συνήθισμένες κοινοτοπίες:

Καλῶς έκαμης νόρηθς να με βρῇς... Πι στέψ με ότι νιώθω τὸν πόνο σου σαν δικό μου... "Αν μπορώ να σοῦ φανῶ σε τίποτε χρήσιμος, μή δισταῖς να μου τὸ πῆς...

— "Ε, τί μούτρα είν' αὐτά; Τί σοῦ συμβαίνει;

Ποιὸς έφυγε; έρώτησε άφηρημένα δ Πῶλ.

Τί έρώτησις. "Ο Ζεράρ έσήκωσε τὸς ώμους του:

— "Ε ποιὸς άλλος! "Η Ζιλμπερτ, ή γυναίκα μου!

"Ο Πῶλ άκουσε αὐτή την άποκάλυψι με δ φος λυπημένο. "Αφου ματαίωσε άνέστησε να έρθῇ κανέναν καινούργιο τύπο παρηγορίας, κατέληξε στίς συνήθισμένες κοινοτοπίες:

Καλῶς έκαμης νόρηθς να με βρῇς... Πι στέψ με ότι νιώθω τὸν πόνο σου σαν δικό μου... "Αν μπορώ να σοῦ φανῶ σε τίποτε χρήσιμος, μή δισταῖς να μου τὸ πῆς...

— "Ε, τί μούτρα είν' αὐτά; Τί σοῦ συμβαίνει;

Ποιὸς έφυγε; έρώτησε άφηρημένα δ Πῶλ.

Τί έρώτησις. "Ο Ζεράρ έσήκωσε τὸς ώμους του:

— "Ε ποιὸς άλλος! "Η Ζιλμπερτ, ή γυναίκα μου!

— Πῶς! Κί' έκείνη! Έκαμε δ Ζεράρ, δ όπιος αμέσως σταμάτησε να κλαίη. — "Όχι!... "Αλλαχί, δεν είνε ακριβῶς τὸ ίδιο πράγμα. "Η Ζακελιν έπήγε στη Ρουέν, στη θεία της, που είνε βαρεία άρρωστη... Λοιπόν, σύμφωνα; "Εάρεθς μαζί μου!

Στην αρχή τὸ δειπνὸ ήταν πολὺ μελαγχολικό. Βυθισμένος στίς θλίβερές του σκέψεις δ Ζεράρ έπρωγε σιωπηλὸς και άδειάζε χωρίς να προσέχη τὸ ποτήρι που τὸν γέμισε καθε τὸσο δ φίλος του. "Η σιωπή αὐτή ώστόσο, δεν διευκόλυνε τὸ έργο τὸυ παρηγορητοῦ. "Απεφάσισε λοιπόν ν' άρχισῃ την έπίθεσι.

— "Αγαπῶ με τὸν Ζεράρ, είπε είσαι ένα γενοσὸ παῖδ' ένας από κείνους που ξέρουν να ίδουν κατά πρόσωπο την πραγματικότητα. Γι' αὐτὸ θα σοῦ μιλήσω με ειλικρίνεια. Νά! Αὐτὸ που σοῦ σκέψη είνε τρομερὰ θλίβερό, μὰ καλύτερα ποῦ είνε έτσι!

"Ο Ζεράρ έκτύπησε τὸν φίλο του με δδυητή καθάπληξι.

— Παίξεις με τὸν πόνο μου! είπε.

Καθόλου. Είμαι ίσως λίγο ώμος, μὰ τὸ κάνω για τὸ καλό σου. "Αφου ή γυναίκα σου σ' έγκατέλειψε, θα πῇ πῶς έπαψε να σ' αγαπῇ. "Υπὸ τις συνθήκες αυτές, δεν είνε καλύτερα που έπῃρη την πρωτοβουλία της διακοπῆς τὸν σέξου; "Ετσι τουλάχιστον είσαι ελεύθερος! Τίποτε δεν σ' έμποδίζει, να ξαναφτιάξεις τη ζωή σου!

Με μία χειρονομία, δ Ζεράρ άπεμάκρυνε ἀπὸ τὰ χείλη του αὐτὸ τὸ δηλητηριασμένο ποτήρι.

— Ποτέ! είπε. "Αρκεί μία φορά.

— Μὴν τὸ λές αὐτό! "Επειδῇ άπέφυγε στην πρώτη σου άπόπειρα, δεν είνε λόγος για να μὴν ξαναδοκιμάσης την τύχη σου. Θα πῆς λίγο ακόμη; Πιστεύω με φίλε μου ύπαρχουν, δόξα τῷ θεῷ και εύτυχισμένα σπιτικά.

"Ο Ζεράρ έγέλασε με πικρία.

— Θέλεις να πῆς για τὸ δικό σου;

— Γιατὶ να τὸ κρύψω; "Η Ζακελιν κι' εγὼ συνειννούμεθα θανάσια.

— Κί' εμείς έσυνεινούμεθα θανάσια, εἴπε μελαγχολικά δ Ζεράρ. "Ωστόσο δεν έμποδισε αὐτὸ...

"Ο Πῶλ δεν τὸν άκουε.

— Ποτέ δεν έμαλώσαμε, ποτὲ τὸ ελάχιστο συννεφάκι δεν έσκιασε την εύτυχία μας, έσυνέχισε.

— Κί' εμείς τὸ ίδιο, είπε πεισιμῶνός δ Ζεράρ.

— "Επιτρέψέ μου να σοῦ πῶ πως δεν είνε διάλογο τὸν ίδιο τὸν πράγμα. "Η Ζακελιν δεν ζερεί τί να κάμη για να μ' εύχαριστήσῃ. Δεν μπορεί να φαντασθῇ τις λεπτότητες της, τις καλωσύνης της... Περιῶ τὸν καιρὸ της πλεϊ κατὰς μου κακόλ πουλάερ...

"Ο Ζεράρ έγέλασε θλίβερα:

— Δυστυχῶς! Κί' ή Ζιλμπερτ μου έπλεκε πολυάερ... "Υπάρχει μέλωση ακόμη ένα που δεν τὸ τελείωσε. Δεν πρόφασε να τὸ τελειώσῃ προτὸ φύγῃ... "Αλλὰς τε υπάρχουν και καλύτερες ένδεξιές άρρωσώσεως... Νά, ένα παράδειγμα. "Όταν παιδρεύθηκα, ή Ζιλμπερτ δεν μπορούσε να ύποψῃρη τη μωραδίτῃ τὸν καπνὸ τὴν άρρωσταινεί. "Ε, λοιπόν! "Όχι μόνον δεν ζήτησε να παρατηρῇ απ' τὸ καπνισμα, αλλά άρχισε να καπνίζει κι' έκείνη για να μὴ στενοχωρῶμαι εγὼ!

"Ο Πῶλ τὸν άκουε έκπληκτες.

— Και η αγάπη, ελπ' η γιαγιά, πούερε τόσα πράματα, θέλει και τη μελέτη της, κι' έχει κι' αυτή σπουδή, κι' όπως πηγαίνουν στο σχολείο, κι' όπως μαθαίνουν γράμματα, η κοπελίτσα ή μικρή και το μικρό παιδί, έτσι και μέσα στη ζωή, πούνε σχολείο μεγάλο, μαθαίνονται του Έρωτα τα χίλια μυστικά, ή μία του ή κατεργαρία, το κόλπο του το άλλο, μαζί με πίκρες και χαρές και βάσανα γλυκά... Κι' ένα κορίτσι ή ένα παιδί, μέσ' την Αγάπη αρχάρια πρέπει να μάθη του Έρωτα, το μόνο Αλφάβητο.

Α—Αρχίς ή αγάπη εύκολα, με μία ματιά και μόνη, αρχίς ή αγάπη εύκολα, μα δύσκολα τελειώνει.
Β—Βάλ' το στό νου σου για καλά. Μη λές μεγάλη λέξη, γιατί' είναι δίχτυ ο Έρωτας κι' άσχημα θα σε μπλέξη!...
Γ—Γυναίκες έχει ο ντουίνις. Και για καλό σου πάλι όσο κι' αν σφάζεις για μία, γύρνα να ιδής και άλλη.
Δ—Δρόμος μακρύς ο Έρωτας, κι' έχει και τί δεν έχει, κατηφορίες κι' ανηφορίες κι' άλλοι που δεν προσέχει!
Ε—Ένα μονάχα πρόσχε, σαν μπλέξης με γυναίκα: μήπως αυτά που σουχί πη, τα λείει και σ' άλλους δέκα.
Ζ—Ζάρια σου ρίχνει ο Έρωτας. Μα κάθε μία ζαρία του θα κρύβη κι' ένα κόλπο του και μία κατεργαρία του.
Η—Ήλιος ποτέ δεν κρύβεται, όσο κι' αν συννεδιάζει, όπως ποτέ δεν κρύβεται το ερωτικό μαράσι.
Θ—Θάρρος δεν θέλει ο Έρωτας και καν' τον λίγα πέρα, γιατί' αν του ξεβαρρύτερες, σου πήρε τον αέρα!
Ι—Ίσως δεν κάνει να το πιά, μα να το κρύψω ούτε: δρόμος γι' αγάπη ατέλειωτη ποτέ μην τους άκουτε!
Κ—Καλύβα είν' ο Έρωτας, απ' άχυρο φτιασμένη, κι' όταν φυσήξη άνεμος, την θλέςεις γκρεμισμένη.
Λ—Λαβωματίες π' ανοίγουν με μία ματιά και μόνο, ούτε ζητάνε γιατρικό, ούτε σ' αφήνουν πόνο!
Μ—Μήλο που πέφτει απ' τη μηλιά, σε λίγο θα σαπίσει: γυναίκα πουρθε μόνη της, μονάχη θα σ' αφήσει.
Ν—Νύχτα είν' η Αγάπη σκοτεινή. Νύχτα χωρίς φεγγάρι και χάνεται όποιος του μυαλού δεν έχει το φανάρι!
Ξ—Ξημέρωμα μην καρτερής, νύχτα σαν έχης μπλέξει. Για σένα ο ήλιος χάθηκε, κι' ούτε ποτέ θα φέξη!...
Ο—Όλα στα τρώει ο Έρωτας. Τίποτα δεν σ' αφήνει καρδιά σου παίρνει δανεική και πίσω δεν στη δίνει.
Π—Πέρα τον δρόμο του Έρωτα, σιγά. Δεν έχει μπέσα και πρόσχε τους λάκκους του, μήπως και πέσης μέσα!
Ρ—Ρώτησε αυτούς π' αγάπησαν, κι' αν δεν είνε τρελλοί, θα πη πως δεν αγάπησαν στ' αλήθεια και πολύ!
Σ—Σκέψου λιγάκι, αν μπορείς, γυναίκα πριν φιλήσης, κι' ύστερα φίλα την αν θες, μα μην την αγάπησης.
Τ—Τέτοια είν' η άχαρη ζωή. Στον κόσμο μία μάς φέρνει κι' ύστερα μ' έναν έρωτα, δέκα ζωές μάς παίρνει!
Υ—Υφάνει δίχτυα ο Έρωτας και σαν άραχη στέκει και καρτερει το θύμα του, που μέσ' στα δίχτυα μπλέκει.
Φ—Φιλί που το λαχτάρησε και τώχασες και ποεί, φαρμάκι αφήνει στην καρδιά που με καύμο χτυπάει!
Χ—Χαρά σ' αυτόν που μπόρεσε τα νειάτα να γλεντήσει χωρίς να μπλέξη μία φορά και δίχως ν' αγάπησει!
Ψ—Ψέματα ξέρει μονάχα ο Έρωτας να ληψ, ψέματα σαν όρκίζεται και ψέματα σαν κλαίει!...
Ω—Ωμέγα! Το Αλφάβητο του Έρωτα σ' ελύνει, κι' από το Αλφ' αν άρχισε, ποτέ του δεν τελειώνει!...

—Κι' όποιος, γιαγιά, το Αλφάβητο του Έρωτα δεν μάθη: —Εί! θα την πάθι μια και δυο και θα την ξαναπάθι και τρεις και τέσσερις φορές κι' έτσι σιγά σιγά ίσως το μάθη... αλλά πιά... θάνε πολύ άργα. Τα μάτια του πολλές φορές πρέπει να τα στεγνώσει ως πού να βάλη γνώσι...
—Κι' όποιος το ξέρει;
—Τότε πιά, με γεία του και χαρά του κι' αυτός θα ζήση ξένοιαστος κι' έμεις καλύτερά του!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ...

Της Ρ. ΧΡ.

Μια μικρή περιπέτεια μέσ' στο δρόμο της νεότητος, που χαρακτηρίστηκε φεύγοντας μέσ' στον νου τα φτερά, που δεν πρόσθεσε τίποτα στην εικόνα της πρώτης στη χαρά ή στη λύπη μου με καμμία προσφορά.

Μια μικρή περιπέτεια, που απ' τον κόσμο μου έβω έτσι ανόρα πέρασε μέσ' στις άλλες κι' αυτή, που δεν άφησε τίποτα πίσω σ' αυτό ν' ανατρέξω και που ξένη εστάθηκε σαν καμμία περιττή.

Μια μικρή περιπέτεια, που έναν πόθο δεν κλείνει τί κι' αν λέμε τη ζήσαμε κάποιες μέρες μαζί, που δεσμό δε μάς άφησε και που άδεια θα μείνη σαν μικρή περιπέτεια, μια που δεν ξαναζή.

ΜΙΜΗΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Η μυστηριώδης σημασία των αριθμών άπασχόλησε πάντοτε τους ανθρώπους και, όπως είνε γνωστόν, ο Πυθαγόρας έβασισε ένα όλκληρό φιλοσοφικό σύστημα επάνω σ' αυτούς.

Όλοι οι μεγάλοι σοφοί, έλως τε, έπίστευσαν άνεκαθεν στην έπίδρασι των αριθμών έπί της ζωής μας και πολλοί ύπήρξαν εκείνοι που έστήριξαν επ' αυτών μίαν πρόγνωσιν του μέλλοντος.

Η αριθμομαντεία εξειλίχθη έτσι σε μία πραγματική έπιστήμη, που γνωρίζει στις ήμέρες μας και πάλι μία τεραστία διάδοσι.

Ίδου, έξαφνα, πώς, κατά τον διάσημον άποκρυφιστήν λοχαγόν Φρανλάκ, μπορούμε να γνωρίσωμε τον χαρακτήρα και το μέλλον ενός ανθρώπου, χάρις στους αριθμούς.

Ο λοχαγός Φρανλάκ παρέχει δύο πίνακες της αντίστοιχου αριθμητικής ισχύος, ένα σ' του γράμματος του αλφάβητου.

Η ΑΞΙΑ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Ο πρώτος απ' αυτούς χρησιμεύει για να γνωρίσωμε τον χαρακτήρα, την ιδιοσυγκρασία και τις ικανότητες ενός ανθρώπου και έχει ως ακολούθως:

A = 1	N = 40
B = 2	Ξ = 300
Γ = 3	O = 50
Δ = 4	Π = 60
E = 5	P = 80
Z = 7	Σ = 90
H = 8	T = 100
Θ = 6	Υ = 200
I = 9	Φ = 300
K = 10	X = 400
Λ = 20	Ψ = 600
M = 30	Ω = 700

Όταν λοιπόν πρόκειται να εξετάσωμε τον χαρακτήρα κλπ. ενός προσώπου, παίρνομε το όνομα και το επώνυμό του και έπί τη βάση του άνωτέρω πίνακος αντικαθιστούμε κάθε γράμμα με τον αντίστοιχόν αριθμό. Προσθέτομε κατόπιν αυτούς τους αριθμούς και έτσι βρίσκομε τον άτομικόν αριθμόν του ενδιαφερομένου. Για να βρούμε την σημασία του, θα καταφύγωμε σ' έναν άλλον πίνακα, που έχει ως έξης:

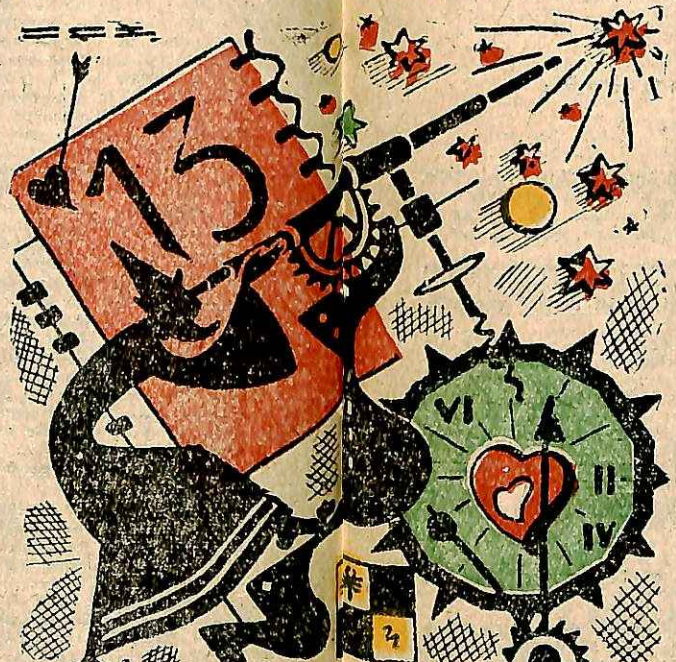
1. Πάθος, φιλοδοξία, ζέσις.
2. Θάνατος, καταστροφή, χωρισμός.
3. Ονειροπόλησις, ιδανική αγάπη.
4. Σοφία, ρώμη.
5. Ευτυχία, προσεχής γάμος.
6. Τελειότητα, εργασία.
7. Ευγένεια και άγνότης αι σθημάτων.
8. Δικαιοσύνη, τιμιότης.
9. Πόνοι, εμπόδια.
10. Προσεχής, ευτυχία.
11. Ταραχώδης ζωή.
12. Ευόϊνον σημείον. Άλλαγή προς το καλύτερον.
13. Δυσχέρεια, άποτυχία.
14. Αφροσύνη φθάνουσα με χρι θυσιάς.
15. Ακράτος ιδεαλισμός.
16. Ευδαιμονία, αγάπη.
17. Επιπολιότητα και άσπία.
18. Ισχυρογνωμοσύνη.
19. Αριθμός άνευ σημασίας.
20. Μελαγχολία και μισανθρωπία.
21. Βιαιότης και θαναυσότης.
22. Σωφροσύνη.
23. Εκδικητικός πάθος.

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΘΕΜΑ

ΓΙΝΕΤΕ ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΙ!

ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΔΑ ΣΕ ΒΟΗΘΗΣΟΥΝ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΤΕ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΣΑΣ

24. Άδιαφορία, έγωϊσμός.
25. Έπινοητικότης. Δημιουργικόν πνεύμα.
26. Άλτρουϊσμός.
27. Θάρρος και σταθερότης.
28. Εύνοιαι και προστάσεις.
29. Αριθμός άνευ σημασίας.
30. Υπόληψις. Δόξα.
31. Άλαζονεία.
32. Ήρεμος ύπαρξις.
33. Ένάρετος ζωή.
34. Λύπαι και πόνοι.
35. Σωματική και ψυχική ύγεια.

36. Μεγαλοφυΐα, εύρεις δρίζοντες.
37. Οικογενειακή ζωή.
38. Φιλαργυρία. Φθόνος.
39. Αριθμός άνευ σημασίας.
40. Φιληδονος διαθέσεις.
41. Ανήθικος χαρακτήρ.
42. Μετακινήσεις. Ζωή δυστυχισμένη και μικράς διαρκείας.
43. Φανατισμός.
44. Δόξα και τιμαί.
45. Πατριαρχική ζωή.
46. Πλούτος, ευδαιμονία.
47. Μακρά και εύτυχισμένη ζωή.
48. Αντιδικαίαι, καταστροφαι.
49. Αριθμός άνευ σημασίας.
50. Στέρησις της έλευθερίας, ακολουθουμένη από μεταγενέστεραν ευτυχίαν.
60. Χρεία.
70. Αγάπη προς τας έπισημας.
73. Απλότης.
75. Ευαίσθησις, φιλευσπλαγχνία.
77. Τύψεις.
80. Αβένεια, ακολουθούμενη από ίασιν και μακροζωίαν.
81. Ροπή προς τας καλὰς τέχνας.
90. Ολίψεις. Μικρόψυχοι χαράκτες.
100. Διασημότης. Τιμαί.
150. Κολακεία, ύποκρισία.
200. Όλεθρία άναποφασιστική.
215. Άλλεπάλληλα άτυχήματα.
300. Φιλοσοφική διάθεσις.
350. Όλεθρία άφέλεια.
360. Κοινωνικότης, πολλά προτερήματα.
365. Υπολογιστική και έγλωστική διάθεσις.
400. Ζωηρός και παράφορος χαρακτήρ.

Η συνθετική σημασία των δύο αυτών αριθμών θα είνε τότε ότι εύρισκόμεθα πρό άνθρου που με μεγάλη προτερήματα και ικανότητες, που ή σταδιοδρομία του όμως θα είνε δυστυχής, διότι θα γίνη ο στόχος συκοφαντιών.

Η ΕΚΒΑΣΙΣ ΕΝΟΣ ΑΓΝΩΣΤΟΥ

Ο λοχαγός Φρανλάκ παρέχει επίσης ένα άλλον πίνακα που χρησιμεύει για να γνωρίσωμε την έκβασιν ενός αγώνος (ερωτικού, ύποθεσεων κτλ.) έναντιον ενός αντιπάλου. Στην περίπτωση αυτή ή αριθμητική αξία των γραμμάτων του αλφάβητου είνε ή ακόλουθος:

A = 13	N = 13
B = 3	Ξ = 6
Γ = 22	O = 8
Δ = 24	Π = 16
E = 26	P = 13
Z = 1	Σ = 9
H = 6	T = 1
Θ = 7	Υ = 6
I = 20	Φ = 0
K = 2	X = 6
Λ = 10	Ψ = 7
M = 33	Ω = 0

Θα πάρωμε και πάλιν στην περίπτωση αυτή τα όνόματα των δυο αντιπάλων, και το αρχικόν γράμμα του επωνύμου των, θα αντικαταστήσωμε τα γράμματα των με τους αντίστοιχους αριθμούς και θα βρούμε το άθροισμα που άποτελεί το καθένα.

Το άθροισμα αυτό θα το διαιρέσωμε δια του αριθμού 9. Έτσι θα έχωμε ένα μονοψήφιο αριθμόν δι' έκαστον άντιπαλον.

Η ισχύς των αριθμών αυτών είνε ή ακόλουθος:

- Το 1 νικά το 3, 2, 7, 9.
- Το 2 νικά το 1, 4, 6, 8.
- Το 3 νικά το 2, 5, 7, 9.
- Το 4 νικά το 1, 3, 6, 8.
- Το 5 νικά το 2, 4, 7, 9.
- Το 6 νικά το 1, 3, 5, 7.
- Το 7 νικά το 2, 4, 6, 8.
- Το 8 νικά το 1, 3, 5, 7.
- Το 9 νικά το 2, 4, 6, 8.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΣΚΕΨΙΣ

«Ο άνθρωπος που είνε πολύ προσεκτικός καταλήγει στο τέλος να πληγώση το μάτι του με καμένα δοκάρια.

«Όταν ζητάς κάτι από έναν φιλάργυρο, είνε το ίδιο σαν να ζητάς ν' ανοίξη πηγάδι μέσα στη θάλασσα.

«Μονάχα ο τερπέλης λέει: «Δεν έχω τη δύναμη».

«Είνε τόσο δύσκολο ν' απαιτή κανείς ακρίβεια από τα ρολόγια, όσο ν' απαιτή από τους ανθρώπους εκπλήρωσι του χρέους των.

«Όλα τα πράγματα κρύβου, ταί εκτός από την καλωσύνη της ψυχής».

ΠΙΚ-ΝΙΚ

ΑΛΗ Σ ΜΟΝΗΤΑ ΛΟΓΙΑ

«Δεν ξέρω τί θέλει αυτός ο νέος, άλλ' ό τι θέλει, το θέλει με περσικά και έπιμονή» (Λόγια του Καίσαρος, συζητώντος με τους φίλους του για τον Βρούτο).

«Στρατηγέ μου είσθε μεγάλος όπως ο κόσμος» (Λόγια του Κλέμπερ, κατά το τέλος της δεύτερας μάχης του Άμπουκίρ, ενώ έσκηκε τον Ναπολέοντα στα χέρια του.)

Κάποιος καινούργιος συγγραφέυς των επιθεωρήσεων, που δάσανο κατήντησε πολλών επιχειρήσεων, αφού δεν γράφει μόνος του, ο τάλας, ούτε λέει κι' αφού δεν βρίσκει νούμερα στην πιάτσα να διαλέξη, εις τους αρχαίους συγγραφείς κατέφυγ' έσπευσμένως κι' αυτοί του ύποσχέθηκαν να γράψουν ώρισμένως.

Σ' ένα τραπέζι κάθησαν οι συγγραφείς, λοιπόν, κι' εν μέσω συζητήσεων κι' εν μέσω τοιυτών, αντήλλαξαν τις γνώμες των και βρήκαν τις ιδέες ιδέες μάλλον έξυπνες και μερικές χυδαίες.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

— Άγαπητοί συνάδελφοι! ύποσχομαι να βάλω κι' εγώ το δίχως άλλο δυο νουμεράκια... μάγκικα και μία καλή ρομάντζα, με τίτλον θελκτικώτατον...

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

«Η Κατινιά στη λάντζα!»

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

— Έκτός από τα νούμερα κι' απ' την ρομάντζα εκείνη, θα γράψω εν κατακλείδι και δυο σκέτες... δραματικά του Μίμη του Κοκκίνη, όχι πολύ χειρότερα απ' του Εύαγγελίδη.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ

— Εύθυμα νούμερα κι' εγώ θα γράψω, μα τον Δία, εφόσον τώρα το κοινόν δεν θέλει τραγωδία. Θα δγαώ πρωταγωνιστάς με φρόκα και με σμόκι και θα σπηρίζω πιο πολύ, τα νούμερα στο «σόκιν».

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

— Στα «σόκιν» ήρουν άφθαστος, σόκιν με σημασία, που έπαιρναν και έπαινον απ' τη λογοκρισία!

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

— Εις την επιθεώρησιν εγώ δεν θα συμπράξω, μα θάμαι συνεργάτης σας κι' εγώ στα ποσοστά. Δικαίως δε τα ποσοστά έκείνα θα εισπράξω, γιατί θα καθώμαι συχνά στο θέατρο μπροστά και θα προσέχω αν παίζεται το... έργο μας σωστά. Έκτός αυτού, παρακαλώ, θα κάνω και κομπίνες. Ήτοι θα βρίσκω ήθοποιούς, θα βρίσκω θεατρίνες θα καθώμαι στις δοκιμές και μέσ' στα καμαρίνια και θάμαι και διαιτητής, όσakis πέφτει γκρίνια. Γράψτε λοιπόν, τα νούμερα κι' εγώ, που τόσα ξέρω φροντίζω για τ' άνέβασμα και για τα περαιτέρω.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

— Μα τότε, φίλε μου, αν θες να κάνης κι' εσύ κάτι τον Παπαδούκα πήγαινε να πάρης, συνεργάτη!

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

— Άριστοφάνη, τί φρονείς πως πρέπει να έτοιμάσης ώστε σ' αυτή την εποχή, σαν άλλοτε ν' ακμάσης; Πρέπει να γράψης δυο «σκέτες» κι' ένα καλό «φινάλε», με πνεύμα και με σάτυρα, ως έγγραφες το πάλοι!

ΣΟΦΟΚΛΗΣ

Άριστοφάνη, φρόντισε και κάνε κάθε τί να σε θαυμάση το κοινόν κι' οι πάντες να σ' εξαίρουν.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Φεΐ! Δεν θα μ' εκτιμήσουνε, παρ' όλα αυτά, γιατί γι' Άριστοφάνη σήμερα τον... Γιαννουκάκη ξέρουν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

— Ε, τότε τους «Βατράχους» σου να τους διασκεύσης και να τους άνεδάσης.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

— Ούτε κι' αυτό δεν γίνεται, παμφίλτατε, διότι πρό δυο έτών τους έφαγε ο... «Βατραχος» του Βώττη.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ

— Τα πιο πολλά ζητήματα μέχρι στιγμής τα λύσαμε, μα για πρωταγωνιστρίνες ακόμα δεν μιλήσαμε. Και πρέπει νάνε, κύριοι, ταλέντα δυνατά.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

— Άς κάνουμε μία πρότασι στις δυο... Καλουτά.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

— Με δαύτες θάνε άδύνατον τον κόσμο να ευθυμίσωμε, γιατί θα μάς ζητήσουνε να τις διαφημίσωμε.

Και δίχως να ντραπούνε, θα μάς ζητήσουνε κι' έμας από σκηνής να πούμε: «—Τους θιασάρχας βάζομε σε τρομερούς μπλεδάδες και μάς πληρώνουνε γι' αυτό έξήντα τρεις χιλιάδες!»

Το παραπάνω δίστιχον από σκηνής το λένε κι' οι δύστυχοι οι θεαταί τά... οδοντόνια κλαίνε.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

— Όποτε, στις απαιτήσεις των άν δεν συμμορφωθούμε, χωρίς κανένα θέατρο και πάλι θα βρεθούμε, αφού κι' ο θιασάρχης των δεν θα μάς προτιμήση.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

— Ε, και; Τί λες έκει; Άς πάρουν τον Ενένουπολο να τις... διαφημίσω, γιατί έμεις δεν είμαστε... Άκαδημαϊκοί!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ
ΓΟΥ ΕΝΟΣ ΛΕΠΤΟΥ

Ο λουστράκος

Κυριακή απόγευμα Σ' ένα καφενείο, κοντά στο Στάδιο, ο κ. Τσιλιέρης, συνταξιούχος εκπαιδευτικός, του οποίου η μεγάλη μελίτζα νοεώδης μύτη υπήρξε πάντοτε ο στόχος των μαθητών του, κάθεται μόνος του σ' ένα τραπέζι και διαβάζει την εφημερίδα του.

Κάποια στιγμή, τον πλησιάζει ένας μικρός λουστράκος:

- Να γυαλίσετε, κύριος;
- Ο κ. Τσιλιέρης δεν απαντά.
- Είμαι μερκλής, αφεντικό! έπιμένει ο λουστράκος.
- Άσε με ήσυχο.
- Μονάχα δύο δραχμές, κύριος!
- Δεν θέλω, σου είπα! Μά το ζόρι θά μου γυαλίσης τα παπού-
- Δέν;
- Έλα, δώσε μιάμιση δραχμή.
- Θα με ξεφορτώσης, παιδοπαίδι! φωνάζει άγρια ο κ. Τσιλιέρης, που έχασε τέλος την υπομονή του!
- Θα κάνω τα παπούτσια σου καθρέφτη, να βλέπης μέσα το πρό-
- Δέν θέλω να βλέπω το πρόσωπό μου. Πήγαινε, σου είπα!
- Επί τέλους, είχε εξαντληθεί και η υπομονή του λουστράκου. Προ-
- σέβαστε, βλάστη, τον κατουρημένο κύριο, τα ματάκια του έλαμ-
- ψαν ξαφνικά και του άπτηνται με μοχθήρεια:
- 'Αμ' τέτοια μούτρα που έχεις, κακομοίρη, συχαίνεσαι κι' εσύ
- να τα βλέπης στον καθρέφτη.
- Και έφυγε υπερήφανος — έπειδή είχε την τελευταία λέξη. ΣΟΝΑΘ

Σταυρώτες της
ΣΚΗΝΗΣ

Αλίκη
ΕΠΙΤΡΟΠΑΚΗ

— 'Εσύ παιδί μου δέν πρέ-
πει να μιλάς διόλου... Πρέπει να
τραγουδάς, είτε κάποτε στην 'Α-
λίκη 'Επιτροπάκη η Κοτοπούλη
'Επιγραμματολόγος χαρακτή-
ρισμος για την συμπαιχνιτική λυρι-
κή ύμνησέ μας δέν θά μπορούσε
να δοθεί.

Και η όμιλία της 'Αλίκης ακό-
μη είνε τραγουδί, πράγματι. Τό-
σην γλυκύτητα έχει η φωνή της
και τσην μουσικότητα ο τόνος της.
Γι' αυτό και το ελληνικό τραγού-
δι έδρηκε στο πρόσωπό της μίαν
από τις καλύτερες έρμηνείες
του. Γι' αυτό και ο Πέτρος 'Επι-
τροπάκης έβρισκε στο πλάι της την
πιο «γλυκομυλιτή» σύζυγο και συν-
τροφό.

ΟΛΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙΚΟ ΤΗΣ:
ΔΥΟ «ΒΑΛΙΤΣΕΣ ΝΤΟΥΛΑΠΕΣ»

Η κ. 'Επιτροπάκη δέν είνε τό-
σο, όσο θά ήθελε οικουρά! Αυτό
δέν είνε μιά κατηγορία 'Απεναν-
τίας. 'Αρκεί το ότι είνε μιά έ-
ξαιρετη καλλιτέχνης. Πώς να είνε,
αλλάως τς, καλή οικοκυρά, αφού
πάλε της ώς τώρα δέν μπόρεσε
ναχρηστέψει ένα καπέλλο; Διαρκώς πε-
ρισσότερες, ταξίδια μετακινήσεις, πε-
ριηγήσεις καλλιτεχνικής άνα, τον
κοινων με τον καλλιτεχνικό συν-
τροφον συνδέθηκαν — καρτερναιού-
της.

Αυτό είνε μιά άφορητή διαρ-
κούς γκρίνια μεταξύ μας, μάς ο
μολογεί η 'Αλίκη. (Σ την συνέντευ-
ξη μας παριστάται και ο άγαση
τός Πέτρος, ο άχώριστος συζύ-
γος της).

— Και καταλήγουν οι γκρί-
νιες σας;

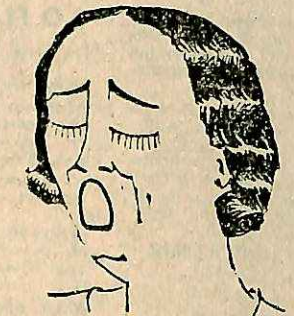
— Πάντα σέ κάποιον... τραγου-
δί! άπαντά άντ' αυτής ο Πέτρος
'Επιτροπάκης. Συχνά μάλιστα σέ
ντουέτο...

— Μά είνε κατάσταση αυτή!
διαμαρτυρείται κ' άσάφηντα θέων
η 'Αλίκη. Νά έχωμε χρόνια τώ-
ρα, για σπιτικό μας δύο «βαλί-
τσες - ντουλάπες!» Και την κορού-
λα μας μακριά μας!

— Κούτσες τς, κολοκοβάκια
μήν κάνουν; την διακόπτει ο συζύ-
γος της. 'Αντε ένα λεπτό στην
κουζίνα. Μιλώ ένώ για σένα.

Η 'Αλίκη χαμογελά και άπομα-
κρύνεται. Στόν διάδρομο άκούγε-
ται η κρυαλλήνη φωνή της που
τονίζει κάποιο γνωστό δημοτικό
τραγούδι.

— 'Ο πόλεμος, εύτυχός, μάς έ-
ξομολογείται έν τώ μεταξύ. Ο Πέ-
τρος μάς έπείρεψε να φτιάξουμε
τώρα τελευταία το πολυπόθητο
18

κουκυρίο μας. Σταμάτησαν οι καλ-
λιτεχνικές τουρνέ και ο γυρός του
κόσμου. Περιμαζευθήκαμε. 'Εχομε
πιά κοντά μας το παιδί μας. Δέν
τρώμε πιά στο εστιατόριο. Και η
'Αλίκη άρχισε να μαγειρεύει...
Την βοήθη και ένώ στην κουζί-
να. Και έτσι δταν καηί το φαί,
μοιραζόμαστε την εύθυνη.

Ο ΔΡΟΜΟΣ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Η 'Αλίκη επιστρέφει από την
κουζίνα με άλευρωμένα χέρια και
λαδομένη ποδιά. Και η συνέντευ-
ξη συνεχίζεται. Την ρωτούμε για
την σταδιοδρομία της. 'Ακολουθεί
σε το καλλιτεχνικό στάδιο τυχαί-
ως ή από άγηση:

— 'Από πάθος... μάς διόλο-
γεί... 'Αρχισα από μαθητριά του
καθηγητού Πινδίου στο 'Ελληνικό
'Οδείο. Σπούδαζα πιάνο και πα-
ρακολούθουσα συγχρόνως μαθή-
ματα φωνητικής μουσικής. Μιά ή
μέρα — παίζει πάντοτε και η τύ-
χη τον ρόλο της — μ' άκουσε ο
Καλομοίρης, τού έκομε έξαιρετη
κή έντύπωση ή θεατρική φωνή μου.
Και άμέσως επέδειξε ένα ζωηρότα
το ένδιαφέρον για μένα.

— 'Ο Καλομοίρης, πραγματικά
στάθηκε ο πνευματικός πατέρας
και τού Πέτρου και της 'Αλίκης.
'Εφρόντισε, όπως και για τον συ-
ζυγό της (πρώτο όμως άνδρ γυνω-
ρισθών οι δύο σύζυγοι!) να κάλ-
λιερηγήν τη φωνή της και να της
δώσθ έλη την απαιτούμενη για
μιά θετική μελλοντική εξέλιξη μου
οική μόρφωση.

Και δέν διαψεύθηκε στις έλ-
πίδες του. Μαθητριά άκόμη τού
'Οδείου, το 1927 ή 'Αλίκη Βί-
τσου έλαβε μέρος σέ μιά μελοδρα-
ματική παράσταση στά 'Ολύμπια»
που έδίδετο από τον θίασο Λαυ-
ράκη. Καλομοίρη, με τον «Κου-
ρέα της Σεβίλλης».

Σ την παράσταση αυτή ή 'Αλίκη

δηλάρε μιά άποκόλυμψ. Κανείς
δέν φανταζόταν ότι ή ντροπαλή
μαθητριά θά είχε μιά τόσο θερμή
και καλλιερημένη φωνή. Η πα-
ράστασις αυτή ήρκεσε για να έπι-
βάλή την 'Αλίκην Βίτσου ως δο-
κιμασμένην πιά καλλιτέχνηδα.

ΤΙ ΚΑΝΕΙ...
ΕΝΑΣ ΓΥΡΑΙΔΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

— 'Ο γάμος της με τον Πέτρο
'Επιτροπάκη υπήρξε έξαιρετικά
γυραιοδίκος. Μαζί του περιώδευσε
τά μεγαλύτερα μουσικά κέντρα
της 'Ιταλίας. Θρίαμβοι έπί βράμι-
ών την έπερνιεναν. 'Εκεί τρα-
γουδούσε μαζί με τον μεγάλο 'Ι-
σπανό τενορό φλέτα και τον παγ-
καίο κύριο δαρύτονο Στρα-
τασκι. Από το 1924 νέοι βράμ-
δοι έως το 1937, όποτε περίω-
δευσε με τον σύζυγό της την Εύ-
ρώπη και τα Βαλκάνια, έμφανι-
σθείσα από σκηνης των μεγαλυτέ-
ρων θεάτρων Βιέννης, Μόντε-
Κάρλο, Λιουσιτανιουπόλεως και
Μιλάνου.

— 'Εκτότε ή ζωή της ήταν μιά δι-
αρκής περιπέτεια με άτελειες έ-
πιτυχίες έως έφέτος που ο πόλε-
μος από καλλιτεχνικά την μετέ-
βαλε σε... οικουρά. Δέν στα-
μάτησε άπόστοσο την μελέτη της.
'Αφρησε την έλαφρη καντασέντια
σέ διεθνή γλώσσα και καταγινε-
σά στην σκληρή όπερα, συγχρό-
νως πάντοτε με την... μαγειρί-
κή!.

— Η γυναικα είνε πάντα γυ-
ναίκα!

ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ
ΕΙΚΟΣΙΤΕΤΡΑΩΡΟ

— Πώς περνάτε το είκοσιτετρά-
ωρο σας; Είνε πλήρες; Σας μέ-
νουν ώρες σχολής για καμιά έ-
ρασιτεχνική σχολή;

— Θα σάς το περιγράψω έν πά-
ση λεπτομερεία, μάς όμολογεί ή
κ. 'Επιτροπάκη, έστω και άν εί-
ναι παρών ο σύζυγός μου.

— Νά φύγω; Νά φύγω; φω-
νάζει, ένω σκηνίζεται από την θέ-
σι του ο Πέτρος.

— 'Οχι, καθύστε. Θα τώ πώ και
για σένα!

— Σέ προλαμβάνω τότε ένώ
την διακόπτει ο Πέτρος. Λοιπόν, έ-
9 π.μ. μαλώματα με την κό-
ρη. 9 — 10 π.μ. Παιδευομαι
μέ τους τά φτιάξω, 10 — 11 π.
Μητέρα και κόρη συνομιλούν
έναντιον μου και για να μ' άπαλ-
λαγούν μου δίουν στο χέρι μιά
τά παπουτσά, αλλά κατι χείρ
τερό! το... δίχτυ για τά ψώ-
μα. 11 — 12 π.μ. 'Ο 'Επιτρο-
πάκης τρέχει λαχανιασμένος, στά-
περθολία για κανένα λαχανικό,
ένω ή σύζυγος μαγειρεύει, σιδερώ-
νει και τραγουδά άμέρμη. 'Α-
πόγευμα: Η 'Αλίκη μελετά ο
Πέτρος τρέχει στο... ποδοσφαί-
ρο. ή αυτών μη γινόμενων ά-
σχολιών και οι δύο με την κό-
ρη των... Το βράδυ, ρεμπλεμα
σε καμιά αίθουσα... κινηματογρά-
φου ή σέ κάποια καλλιτεχνική
συνέλευση.

Κυττάζουμε την 'Αλίκη. Δέν δια-
μαρτυρείται για όλα αυτά. 'Αρα εί-
ναι εύθυμος... Μόνον, όταν τε-
λείωνει ο Πέτρος, τον κατακερνα-
ώνει:

— Πέτρο νομίζω πως δίνω έ
γώ συνέντευξη και όχι εσύ!

ΣΕΧΑΣΕ ΞΑΦΝΙΚΑ
ΟΛΑ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Και όλην δημοσιογραφική ά-
νάκρισις...

— Πότε νιώσατε τώ μεγαλύτε-
ρο τράκ στην καλλιτεχνική ζωή
σας;

— 'Όταν κάποιο βράδυ, στο
'Εστέρ Φρανσέσι της Πόλης, έπρό-
κειτο να τραγουδήσω μαζί με τον
σύζυγό μου μπροστά στον Κεμαλ.
Θυμάμαι ότι είχα καταληφθή από
ένα τόσο δυνατό τράκ, ώστε είχα
έξαφνης ξεφύγkά όλα τά τραγού-
δια...

— 'Ετρεμα σαν τώ ψάρι και
ήμουν καθέλωρος. Το τράκ μου ώ
φέλετο κυρίως στο ότι μου είχαν
αναγγείλει τελείως άπρόσπτα ότι
άφρχόταν ο Κεμαλ.

— Και τί έγινε την τελευταία
στιγμή;

— 'Ο Κεμαλ άδιαθέτησε... εύ-
τυχός και δέν ήρθε. 'Ετσι γλύ-
τωσα από ένα πιθανότατον όπως
πστεύω ως σήμερα, θαλάσσιωμα.

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ - Σ ΚΑΝΔΑΛΟΝΙ,
'Ηταν καιρός όμως να θίξωμε
και τώ αλεπτότερον σημείον κάθε
συνεντεύξεως:

— Και από έρωτες; Πώς... τά
πάτε;

— Η 'Αλίκη κοκκινίζει.
— Μη ρωτάτε ποτέ τους παν-
τρεμένους καλλιτέχνες για τέτοια
ζητήματα, μάς λέει τέλος.

— 'Εγώ πάντως, την άπάντη-
σα κάποτε! πίπτει σαν θόμβας α-
νάμεσα μας ο σύζυγός της.

— 'Α ναι. Προκειται, περί έ-
νός «καντάλονι», όμολογεί και ή
'Αλίκη χαμογελώντας. Και γιά
το όποιο δέν πήρα άκόμη την άρε-
θάνη μου.

— Το «καντάλονι» μάς τώ άφηγή-
θηκε ή ίδια ή σύζυγος, τελείως
αυστολάως...

Κάποτε στην Πόλη των έρω-
τών, μάς γυναικα. 'Ηταν πολύ
όλιγον καλλιτέχνες και πολύ όλι-
γον ώραια. Νόμιζε πως είχε φω-
νή. 'Όταν τραγουδούσε, έλεγες ό
νι. 'Ερχόταν τριών γατιών ούρεο-
'Ερχόταν κάθε μέρα στο ξενοδο-
χείο και τον έβλεπε. 'Ερωτεύμ
ήν τρελλά μαζί του, ήθελε να
τον πάρη να φύγουν μαζί στο έ-
ξωτερικό...

— 'Εγώ όχι μόνο δέν άντιβρούσα σ'
όλα αυτά, αλλά και... υπέβαλα
σέ έρωτάς των. Κάποτε, συνέλα-
σα ένα ραβασάκι τού συζύγου μου
γι' αυτήν. 'Ηταν γραμμένο έπάνω
σε μιά νύτα:

Τώ τραγουδι αυτό άφιερώνω
στην χαριτωμένη μου 'Μαρούλλα
που άν δέν ήμουν παντρεμένος
θα μου τώχε φάει όσα...

— 'Αμ, μόνον δέν περιμένω, γιά
είπε, 3 — 4 χρόνια. (Η 'Αλι-
κή πεινάη την γυναίκα μου. 'Η 'Αλ-
κή ήταν τότε άρρωστη από τύφο-
ρα και ζήτησε από τον άπέναντι
τακτοποιητή όριστικό. Τότε
της την έκκρεψη θέσι του. Τότε
ο Πέτρος της ύποσχέθηκε... γιά
μην!

— Μόνον θά περιμένω, γιά
είπε, 3 — 4 χρόνια. (Η 'Αλ-
κή πεινάη την γυναίκα μου. 'Η 'Αλ-
κή ήταν τότε άρρωστη από τύφο-
ρα και ζήτησε από τον άπέναντι
τακτοποιητή όριστικό. Τότε
της την έκκρεψη θέσι του. Τότε
ο Πέτρος της ύποσχέθηκε... γιά
μην!

— 'Αμ, μόνον δέν περιμένω, γιά
είπε, 3 — 4 χρόνια. (Η 'Αλ-
κή πεινάη την γυναίκα μου. 'Η 'Αλ-
κή ήταν τότε άρρωστη από τύφο-
ρα και ζήτησε από τον άπέναντι
τακτοποιητή όριστικό. Τότε
της την έκκρεψη θέσι του. Τότε
ο Πέτρος της ύποσχέθηκε... γιά
μην!

— 'Αμ, μόνον δέν περιμένω, γιά
είπε, 3 — 4 χρόνια. (Η 'Αλ-
κή πεινάη την γυναίκα μου. 'Η 'Αλ-
κή ήταν τότε άρρωστη από τύφο-
ρα και ζήτησε από τον άπέναντι
τακτοποιητή όριστικό. Τότε
της την έκκρεψη θέσι του. Τότε
ο Πέτρος της ύποσχέθηκε... γιά
μην!

— 'Αμ, μόνον δέν περιμένω, γιά
είπε, 3 — 4 χρόνια. (Η 'Αλ-
κή πεινάη την γυναίκα μου. 'Η 'Αλ-
κή ήταν τότε άρρωστη από τύφο-
ρα και ζήτησε από τον άπέναντι
τακτοποιητή όριστικό. Τότε
της την έκκρεψη θέσι του. Τότε
ο Πέτρος της ύποσχέθηκε... γιά
μην!

— 'Αμ, μόνον δέν περιμένω, γιά
είπε, 3 — 4 χρόνια. (Η 'Αλ-
κή πεινάη την γυναίκα μου. 'Η 'Αλ-
κή ήταν τότε άρρωστη από τύφο-
ρα και ζήτησε από τον άπέναντι
τακτοποιητή όριστικό. Τότε
της την έκκρεψη θέσι του. Τότε
ο Πέτρος της ύποσχέθηκε... γιά
μην!

— 'Αμ, μόνον δέν περιμένω, γιά
είπε, 3 — 4 χρόνια. (Η 'Αλ-
κή πεινάη την γυναίκα μου. 'Η 'Αλ-
κή ήταν τότε άρρωστη από τύφο-
ρα και ζήτησε από τον άπέναντι
τακτοποιητή όριστικό. Τότε
της την έκκρεψη θέσι του. Τότε
ο Πέτρος της ύποσχέθηκε... γιά
μην!

— 'Αμ, μόνον δέν περιμένω, γιά
είπε, 3 — 4 χρόνια. (Η 'Αλ-
κή πεινάη την γυναίκα μου. 'Η 'Αλ-
κή ήταν τότε άρρωστη από τύφο-
ρα και ζήτησε από τον άπέναντι
τακτοποιητή όριστικό. Τότε
της την έκκρεψη θέσι του. Τότε
ο Πέτρος της ύποσχέθηκε... γιά
μην!

— 'Αμ, μόνον δέν περιμένω, γιά
είπε, 3 — 4 χρόνια. (Η 'Αλ-
κή πεινάη την γυναίκα μου. 'Η 'Αλ-
κή ήταν τότε άρρωστη από τύφο-
ρα και ζήτησε από τον άπέναντι
τακτοποιητή όριστικό. Τότε
της την έκκρεψη θέσι του. Τότε
ο Πέτρος της ύποσχέθηκε... γιά
μην!

— 'Αμ, μόνον δέν περιμένω, γιά
είπε, 3 — 4 χρόνια. (Η 'Αλ-
κή πεινάη την γυναίκα μου. 'Η 'Αλ-
κή ήταν τότε άρρωστη από τύφο-
ρα και ζήτησε από τον άπέναντι
τακτοποιητή όριστικό. Τότε
της την έκκρεψη θέσι του. Τότε
ο Πέτρος της ύποσχέθηκε... γιά
μην!

— 'Αμ, μόνον δέν περιμένω, γιά
είπε, 3 — 4 χρόνια. (Η 'Αλ-
κή πεινάη την γυναίκα μου. 'Η 'Αλ-
κή ήταν τότε άρρωστη από τύφο-
ρα και ζήτησε από τον άπέναντι
τακτοποιητή όριστικό. Τότε
της την έκκρεψη θέσι του. Τότε
ο Πέτρος της ύποσχέθηκε... γιά
μην!

— 'Αμ, μόνον δέν περιμένω, γιά
είπε, 3 — 4 χρόνια. (Η 'Αλ-
κή πεινάη την γυναίκα μου. 'Η 'Αλ-
κή ήταν τότε άρρωστη από τύφο-
ρα και ζήτησε από τον άπέναντι
τακτοποιητή όριστικό. Τότε
της την έκκρεψη θέσι του. Τότε
ο Πέτρος της ύποσχέθηκε... γιά
μην!

— 'Αμ, μόνον δέν περιμένω, γιά
είπε, 3 — 4 χρόνια. (Η 'Αλ-
κή πεινάη την γυναίκα μου. 'Η 'Αλ-
κή ήταν τότε άρρωστη από τύφο-
ρα και ζήτησε από τον άπέναντι
τακτοποιητή όριστικό. Τότε
της την έκκρεψη θέσι του. Τότε
ο Πέτρος της ύποσχέθηκε... γιά
μην!

— 'Αμ, μόνον δέν περιμένω, γιά
είπε, 3 — 4 χρόνια. (Η 'Αλ-
κή πεινάη την γυναίκα μου. 'Η 'Αλ-
κή ήταν τότε άρρωστη από τύφο-
ρα και ζήτησε από τον άπέναντι
τακτοποιητή όριστικό. Τότε
της την έκκρεψη θέσι του. Τότε
ο Πέτρος της ύποσχέθηκε... γιά
μην!

— 'Αμ, μόνον δέν περιμένω, γιά
είπε, 3 — 4 χρόνια. (Η 'Αλ-
κή πεινάη την γυναίκα μου. 'Η 'Αλ-
κή ήταν τότε άρρωστη από τύφο-
ρα και ζήτησε από τον άπέναντι
τακτοποιητή όριστικό. Τότε
της την έκκρεψη θέσι του. Τότε
ο Πέτρος της ύποσχέθηκε... γιά
μην!

Η Τερψιθέα, ή κουνιάδα της Ζαφώς,
ταν καταχαρούμενη. Βγήκε στην πόρτα και έ-
λεγε σέ μιά γειτόνισσα:

— Νά έξερης την ευχαρίστηση που ήφηρα,
Ευσάνθια μου!

— Τι είνε, καλέ; Γιατί; Πές μου τά, να χα-
ρώ.

— Καλέ, δέν είνε μεγάλο πράμα, μά να
οι περιστάσεις.

— Λέγε, καλέ!

— 'Ο κουμπάρος μου ο Γιαννακάς, έκείνος
που τού άσπασα το παιδί, μούφερε έναν πε-
τεινό, ριγάλο.

— 'Ηδολί! Καλορροϊζικός και σιδεροκέφα-
λος.

— Η Ζαφώ έρχότανε από τά ψώνια εκείνη
τη στιγμή.

— Στάθηκε και είπε:

— Για τί πράμα, μιλάτε;

— Νά! Τη Τερψιθέα τήφερα ο κουμ-
πάρος της έναν πετεινό.

— Η Τερψιθέα συνεπλήρωσε:

— Είχε, λέει, δύο όρνιθες και τήσφαζε
και για να μη μείνη μόνος μου τόν ήφε-
ρε, άς είνε καλά!

— 'Η Ζαφώ έλάσασε:

— Καλά ήκανε. Κι' έσεις άπάνω οι δύο
σας χωρίς πετεινό έλάσαστε!

— Έλα, άσε πιά τά γκεβελέλκια.

— Καλέ, δέν χωράτε. Χήρα ή μιά λεότε-
ρη ή άλλη, ένας πετεινός ήρελαρώντανε.

— Και κατόπιν για να φωνή πώς άσπεύθηκε:

— Και τώρα τί θα τόνε κάνης;

— Θα τόνε θρέψω!

— Η Ζαφώ έκανε τώ σταυρό της.

— Τι λές, καλέ!

— Γιατί; Σ' όφείνεται, παράξενος!

— Μά τί θα τόνε θρέψης; 'Εχεις τώ κρι-
θάρη, τώ στάρι, για τώ σκατάλο; 'Εχομε ζαρ-
ζατσικό να τώ ρίξης την προσινάδα. Θα μα-
ραζήσας τώ ζω και θα φορήση σέ λίγες μέ-
ρες.

— 'Αμ, τί να τόνε κάνω;

— Νά τόνε σφάξης, να τόνε βράσωμε, να
πιούμε, όλοι από ένα πιάτο ζουμί που τώ
λαχταρήσανε εκείνα τά παιδιά μου.

— Η Τερψιθέα στραβομούρησε κι' είπε ξε-
ρά - ξερά:

— Θα τώ σκαλοϊστώ!

— Και άνέθηκε στην κούρα της.

— Η Ζαφώ γύρισε και είδε τη γειτόνισσα:

— Την άκουσες, Ευσάνθια μου; 'Ετσι μου
τά κάνει, πάντα, γι' αυτό μανούμιασε. Καλέ,
καιρός είνε τώρα να θρέψω πουμερκαί!
'Αμ' τώ πρωί γυρίζω να έρω ένα ζαρζατσά-
κι για τά παιδιά μου και δέν πήρα φύλλο
πράσινο, κι' αυτή θαρρείς πως ήκατέθηκε α-
πό τώ φευγάρι αυτή την ώρα ή θεόλωλη!

— Η Ευσάνθια προσπάθησε να την καθησυχ-
άση.

— Μην τίνε ανυριζέσαι, Ζαφώ μου. 'Ε-
τσι είνε ο άνθρωπος άμα μείνη λύτερος. Μο-
νοητοσύνη και τά θέλει όσα δικά του.

— Κι' άκριβή, Ευσάνθια μου! Δέ δίνει τ'
άγγελο τον νερό!

— Νά! νά! τώ έζρω, γιατί είχα κι' έγώ
μιά τάτσας, τώ μόνον μου άδρεψη, που όβ-
λο ήκαίγουντανε κι' άμα τη θάψαμε, ήψαμε
μέσα σέ μιά κάστας κάτω από τώ αλιτέ-
την, πενήντα λίρες μάλαμα!

— Αυτή δέν έχει τέτοια, μά είνε στρυφή.
Είμαι καλή, Ευσάνθια, να τόνε νιέσω τον πε-
τεινό με τά χέρια μου μά να μη τόν άψίσω
να τόνε θρέψω, να μάς έυνά κιάλας.

— Και νάνα μόνος αυτό; 'Υστερα, έρω-
μες, όρνιθόψιρες! 'Ηδολί!

— Η γειτόνισσα έφυγε και ή Ζαφώ κάθισε
να ράψη, μά ο νους της ήτανε στον κόκορα
της Τερψιθέας.

Τό βράδακι άνέθηκε στην τάρτασα να μα-
ζέψη λίγα ρούχα τών παιδιών και τόν είδε
δειμένο μ' ένα σπάγγο από τώ ποδι να κούρ-
νιζέη σέ μιά γωνία.

Τό κακόμοιρο τώ ζω, είπε, θά πάθω κα-
λέ σ' άνιάσι!

— Η Τερψιθέα άπήντησε ξερά - ξερά:

— Είνε μαθημένος γιατί τόν είχε κι' ή
κοιμούντανε στην αλή, μόπε ο Γιαννακάς κι'
— 'Εσύ ξερείς! 'Εγώ είπα κι' ήλαλησα κι'
άμαρτίες δέν έχω.

— Περιμαζέψτε τά ρούχα και κατέθετε θισασι
κή.

— Τό πρωί τά κουκουρικού του πετεινού έυ-
πνήσαν όλο τώ σπιτί.

— Η Ζαφώ κατασυστοιμένη, δέν έδειξε όμως
καθόλου τώ θυμό της.

— Πέρασαν δύο τρείς μέρες και ο κόκορας
έξαχότανε. Κανένας δέ μίλουσε γι' αυτόν.

— Τό Σάββατο, οι δύο κουνιάδες πήγαν σέ
κάποια φίλη τους άρρωστη και γύρισαν σέ
βράδακι.

— Μόλις άνέθηκε ή Τερψιθέα, πλησίασε τόν κό-
κορα να τόν δάλη να κοιμηθ ή τόν έρηνε

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΓΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

ΠΡΟΣΤΙΜΟ

Κόττα, Δωράκι μου, καλά
πρωτό με δάλη σέ μπελα,
δύο κόλλες μπλά να πάρης.
Κι' όλα τά φάτα μας σερί
να τά καλύψης σάθωρη
και να τά καμουφλάρης.

— 'Ο Νόμος έγιν' αόσπρη
ήγουν, τούτέστιν τιμωρός.
Και σέ τραβάει στο τμήμα...
Και κοροϊδίστικα λεφτά
τώρα στα χρόνια μας αυτά,
να δώσω θάνα κρίμα.

κατάχαμα ξερό κι' άμυλητο.
'Εδωκε τις φωνές:

— 'Αχου! Πάει ο πετεινός, ήμώφρησε!

— Τι έχεις, καλέ, και φωνάζεις; πετάχθη
κε ή Ζαφώ που καθόριζε κρεμμύδια.

— Ημώφρησε ο πετεινός!

— Δέ στέλανε; Μά δέν άκούε κανένα! 'Η
μαριάσας τώ ζω και πάει. Κρίμα τώ πουλί
κι' ήτανε τόσο παχύς! Τώρα πως θα τόνε
φάς; Νά πάθης μορσά!

— 'Ετρεξε, τόν έπιασε στά χέρια της.

— 'Α, καλέ, αυτός χωνά κιάλας! Κάτι
έχει τώ ζω. Μπας σόν ήφερε άρρωστο; Είπα
κι' έγώ τόσο τετελειώης είνε ο Γιαννακάς να
χαρίζη πουμερκαί, τώρα που είνε τόσο άκρι-
θός; Φαίνεται πως τώ πουλί είχε κακία άρρω-
στεια — δέω άπ τώ σπιτί — και τόν ήφερες
για να ξευποχρεώθω και να δείξω και πρό-
σωπο.

— Η Τερψιθέα τώ πίστεψε:

— Θα τώ τώ πώ που νάχη δράκου ρίζα.

— Νά μην της τίποτα, γιατί δέν είσαι
σίγουρη. Τώρα πάρε τώ ψοφήμι και πέταξέ
το σ' άνακας, γιατί σόν, τενεκέ τώ φρο-
κάλο θά έρωσιση τώ σπιτί ως που να πε-
ράση ο άσάμπας να τά πάρη.

— Η Τερψιθέα τόν έπιασε με προσοχή για
να τόν πετάξω.

— 'Αφρησε, τόν δίνω στά παιδιά τώ έρά-
δυ και τόνε πετούνε να μη σέ δη καμιά
γειτόνισσα και θυμώση, που πετούμε τά ψόφια
στο δρόμο.

— Νά μην της τίποτα, γιατί δέν είσαι
σίγουρη. Τώρα πάρε τώ ψοφήμι και πέταξέ
το σ' άνακας, γιατί σόν, τενεκέ τώ φρο-
κάλο θά έρωσιση τώ σπιτί ως που να πε-
ράση ο άσάμπας να τά πάρη.

— Η Τερψιθέα τόν έπιασε με προσοχή για
να τόν πετάξω.

— 'Αφρησε, τόν δίνω στά παιδιά τώ έρά-
δυ και τόνε πετούνε να μη σέ δη καμιά
γειτόνισσα και θυμώση, που πετούμε τά ψόφια
στο δρόμο.

— Νά μην της τίποτα, γιατί δέν είσαι
σίγουρη. Τώρα πάρε τώ ψοφήμι και πέταξέ
το σ' άνακας, γιατί σόν, τενεκέ τώ φρο-
κάλο θά έρωσιση τώ σπιτί ως που να πε-
ράση ο άσάμπας να τά πάρη.

— Η Τερψιθέα τόν έπιασε με προσοχή για
να τόν πετάξω.

— 'Αφρησε, τόν δίνω στά παιδιά τώ έρά-
δυ και τόνε πετούνε να μη σέ δη καμιά
γειτόνισσα και θυμώση, που πετούμε τά ψόφια
στο δρόμο.

— Νά μην της τίποτα, γιατί δέν είσαι
σίγουρη. Τώρα πάρε τώ ψοφήμι και πέταξέ
το σ' άνακας, γιατί σόν, τενεκέ τώ φρο-
κάλο θά έρωσιση τώ σπιτί ως που να πε-
ράση ο άσάμπας να τά πάρη.

— Η Τερψιθέα τόν έπιασε με προσοχή για
να τόν πετάξω.

— 'Αφρησε, τόν δίνω στά παιδιά τώ έρά-
δυ και τόνε πετούνε να μη σέ δη καμιά
γειτόνισσα και θυμώση, που πετούμε τά ψόφια
στο δρόμο.

— Νά μην της τίποτα, γιατί δέν είσαι
σίγουρη. Τώρα πάρε

Αίματηρά είδύλλια

Ο χειμώνας έτελειώσε. Ο χλιαρός ήλιος χαϊδεύοντας τη γη, δίδει το σύνθημα του ζυγνιματος της Φύσεως. Τα χόρτα ξεφρατώνουν, τα δένδρα πετούν τρυφερούς βλαστάρια, τα έντομα γίνονται διαρκώς περισσότερα όσο περνούν οι μέρες, τα πουλιά γυρίζουν από τις μακρινές θερμές χώρες, όπου κατεφυγαν με τα πρώτα κρύα και οι λαγοί ασχολούνται να γεμίζουν το στομάχι τους με τη νοστιμιά της πρασιναδιάς που είχαν να δοκιμάσουν τόσον καιρό.

Αφού χορτάσουν και αποκτήσουν νέες δυνάμεις οι άρσενικοί λαγοί προετοιμάζονται για τις ύψηλες τελετές του έρωτος, για τις οποίες πρέπει να διασκεδάσουν όχι μικρή δόση ενέργειας και να διατρέξουν πολλούς κινδύνους. Όταν εδρασιάζονται και φαίνονται στον μαύρο κύρσανό ή σελήνη, ξεπροβάλλουν πάλι από τις μυστικές φωλιές τους, και με την μύτη κολλημένη σχεδόν στο χώμα, σαν τα κυνηγημένα σκυλιά πηδούν και τρέχουν εδώ κι εκεί αναζητώντας ανάμεσα στις τούρες αναθυμιάσεις της έξοχης, εκείνη που έχει αφήσει στο περσινό του ένας θηλυκός λαγός.

Το ίχνος ανακαλύπτεται πολύ γρήγορα. Και τότε οι άρσενικοί γεμάτος από ερωτική φλόγα, το παρακολουθεί γρήγορα και αδρόδρα, έως ότου βρει την ώρα του, έμπρος στην οποία κάνει τότε μια σειρά από πηδηματά και τσιμπήματα.

Εκείνη χωρίς πολλές παρακολήσεις, τον ακολουθεί και αρχίζει μαζί του έναν εύθυμο χορό στο φως της σελήνης, για να τον ελπίσει, να τον προσελκύσει γάμους των. Η επιθυμία είναι ίσως δυνατώτερη απ' αυτήν παρά στον σύντροφό της, τόσο, ώστε αν ο κύριος λαγός δεν αποφορτιστεί γρήγορα να εκτελέσει τα καθήκοντά του ως έραστού, τον παρανοιάζει εκείνη με τα χάδια της να διασώβει.

Δυστυχώς όμως, σχεδόν πάντοτε, η ερωτική αυτή έορτη διακόπτεται από την εμφάνιση δεύτερου, τρίτου, τεταρτού και πέμπτου κάποτε άρσενικού λαγού. Οι νεοφερμένοι εξαγριωμένοι διότι βλέπουν ότι έχει ήδη κατακτηθεί από άλλον η θηλυκή, της οποίας παρακολούθησαν τα ίχνη και άνωρευσαν, τα θέλγητρα, όρμησαν όλοι μαζί κατά του εύθυμου άντιζήλου των.

Ο πρώτος λαγός προσπαθεί τότε, στην αρχή, να φύγει, προτρέποντας την ώραία του να τον ακολουθήσει. Καθώς όμως εκείνη, κόλα κρυμμένη από την παρουσία τόσο ανασηφιδών, δεν δείχνει καμιά διάθεση να τον άπακολουθή, σταματάει, συγκινημένος όλο το θάρρος του και περιμένει με σταθερότητα την επίθεσι. Τα μάτια του, δειλά και γλυκά συνήθως πετούν τώρα άγριες λάμψεις.

Και η μάχη δεν άργεί ν' αρχιστεί. Οι αντίζήλοιοι κυκλιούνται στα χόρτα, ξεριζώνουν τούφες από το τριχώμα τους, ανταλλάσσουν κλώ τοιές και γρατζουνιές, προσπαθώντας να πληγώσουν τον έχθρο τους στο εύπαθές ρύγχος του.

Επί τέλους, ο πρώτος λαγός καταντίζει σε κακά χάλια και αλμό φουρτος αναγκάζεται ν' αφήσει ελεύθερο το πεδίο στους άντιπαύλους του. Οι κυνηγοί σταματούν επί μερικές στιγμές για να πάρουν ανάπνοη και μετά, χωρίς πολλές διαπιστώσεις, διαλύουν τη συμμαχία τους και αρχίζουν να μαλώνουν μεταξύ των.

Η θηλυκή παρακολουθεί ήσυχη τις αλματώδεις σκιές, έτοιμη να προσφέρει την εύνοια της στον ριαιβένη. Όταν, ευμετάβλητη σε α, πιστέωτο σημείο, αν δη να φτάσει στο μεταξύ ένας άλλος άρσενικός, δεν διατάζει να φύγει μαζί του, αφήνοντας τους άλλους στα κρύα του λουτρού που άλληλοσπαράσσονται προς χάριν της!

Τριάντα μέρες μετά τους γάμους των, οι θηλυκοί λαγοί φέρνουν στον κόσμο τα μικρά τους.

Η άγάπη των γονέων γι' αυτά είναι πολύ σχετική: Τα θηλάζουν, τα προστατεύουν... μέχρις ότου σημειωθούν όμως. Αν τα άπειληση κάποιος μεγάλος κίνδυνος, τα αφήνουν στο έλεος του Θεού και φεύγουν...σάν λαγοί, από να σώσουν τον έαυτό τους.

ΣΟΝ.

ΧΟΝΟΛΟΥΛΟΥ, τὸ λιμάνι τῆς εὐτυχίας

Στους Άντιόχους, στην άλλη άκρη της Υδρογείου απλώνεται κάτω από τον ήλιο ένας άλλος κόσμος ένας κόσμος γαληνός και εύτυχισμένος όπου οι άνθρωποι αντί ν' αλληλοσφάζονται, χορεύουν και όπου η ήχη των δικών μας σφαγών μόλις φθάνει.

Ο κόσμος αυτός αποτελείται από μυριάδες νησιών, που έχουν φερρώσει σαν λουλούδια στην ά περικοπή του Ειρηνικού Ωκεανού. Και η ωραιότερη γωνία του κόσμου αυτό είναι αναμφισβήτητο το συμπλέγμα των νησιών Χαδάβ για το οποίο μιλήσαμε στο προηγούμενο τεύχος μας, αλλά για τις ασύγκριτες ομορφιές του, ο ποιού όσα και αν γράψης κανείς δεν θα είναι ποτέ αρκετά.

Πικνά δάση από κοκόβεφρο, πλαύσεις καταπράσινης φυτικής γραφικά λιμάνια, δαλνέες κομψές πόλεις, άμμουδεις διενδρώει, όμοιες με τις όποιες δεν έχει να παρουσιάσει κανένας τόπος της γης! Όλα αυτά μαζί και χίλια δυο άλλα αποτελούν την όμορφη των νησιών Χαδάβ.

Στον έπισκέπτη όμως της εύτυχιμένης αυτής χώρας, περισσότερα 20

ρεύη και να τραγουδά μαζί του, στην αρχή δειλά, βαρύνον και σπύς επιταχύνεται ο ρυθμός του χορού, παίρνει βάρος και τελικά τον ακολουθεί στην καλύδα του τραγουδώντας μαζί του:

Είπα εμένας εύτυχισμένα, α φού ζούμε και οι δυο με μια καρδιά...

ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΤΗΣ ΧΟΝΟΛΟΥΛΟΥ

Όταν το άτμόπλοιο μπαίνει στο λιμάνι της Χονολούλου σπύς επι ταχύτητα τον κάνουν έντονα οι φωνές που υψώνονται από τη θάλασσα. Είναι οι κολυμβήτριες που έπιδεικνύουν την κολυμβητική τους δεξιότητα όταν τους ρίζουν στο νερό μερικά νομίσματα.

Όταν το άτμόπλοιο πλησιάζει την απόβαθρο, τότε διακρίνονται τα μεγάλα υπόστεγα και οι καπνοδόχοι των μεγάλων έμπορικων πλοίων που μεταφέρουν έμπορεύματα δια μέσου του Ειρηνικού.

Πέρα από το έμπορικό τμήμα του λιμένος εκτείνεται η πόλις, κάθε σπιτί της οποίας είναι περιτριγυρισμένο από άνθος, τα άνθη του οποίου είναι πολύ περισσότερα από τα φύλλα. Λίγο μακριότερα εκτείνονται οι άγροι, με φυτά στη σειρά, σαν άμπελαιο που παράγουν τον γλυκύτατο καρπό που νομίζεται ανανάς. Η μεγαλύτερα ποσότης ανανά που έρεθεται στον κόσμο προέρχεται από την Χονολούλου η οποία εξαγει περί τα όκτω εκατομμύρια κιλά, για κονσερβοποιημένων ανανάδων τον χρόνο. Μεγάλα εργοστάσια λειτουργούν επί τόπου άσχαλόντας με την συσκευασία του πολιτικού καρπού.

Η Χονολούλου είναι πολύ ένδια φέρουσα πόλις. Το κεντρικόν τμήμα της κατασκευάσθηκε χωρίς στην πρωτοβουλία των Αμερικανών, μόλις προ μίας εικοσαετίας.

Στο μέσον της πόλεως ύψεται ένα πελώριο ταχυδρομικό μέγαρο, η κίνησις του οποίου είναι τεραστία γιατί στην Χονολούλου γίνονται οι διασταυρώσεις τόσο άτμόπλοίων και δια των ταχυδρομείων αυτής διαστέλλονται όλοι οι ταχυδρομικοί δρόμοι, για τις τρεις Ηπείρους: Αφρική, Ασία και Αυστραλία. Τα σπία είναι διαπυκνωμένα, οι δρόμοι εύθεις, θα μάλιστα ασφαλτοστρωμένοι και με μεγάλα πεζοδρόμια. Γενικά, η χαρακτήρ της είναι χαρακτήρ έπαρχιακής πόλεως των Ηνωμένων Πολιτειών.

ΤΟ ΙΧΘΥΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Το Ιχθυοτροφείο της Χονολούλου είναι όνομαστό σ' όλον τον κόσμο, γιατί περιέχει όλα τα είδη των Ιχθύων που εύρισκονται στα δάση του Ειρηνικού Ωκεανού, μη συναντώμενα σε καμιά άλλη θάλασσα. Υπάρχουν ψάρια που δινούν την έντοψη ότι είναι τίγρεις, άλλα έχουν χαίτην λεόντας, γερικά κολυμβούν σαν πούπουλα, ηραίνια ή χρυσά και άλλα έχουν την σκληρότητα και την άκαμψία λίθου. Μερικά μοιάζουν με χορεύτριες, άλλα έχουν κεφαλήν ήππου, τα περισσότερα όμως είναι εκείνα που μοιάζουν με τον άνθρωπο. Το πρόσωπό τους είναι καθαυτό ανθρώπινο ή μύτη τους προέχει όπως η δική μας, το στόμα τους είναι στόμα ανθρώπου, η δέ σιαγών τους μοιάζει με την σιαγώνα μερικών εκφυλόν. Όταν πλησιάζουν προς το γυάλινο φράγμα του Ιχθυοτροφείου τα μάτια τους κυττάζουν τους έπισκέπτες με μιά έκφραση, στην οποία αντανακλάται η κτηνωδία μιάς άσχημοτάτης ψυχής. Νομίζει κανείς ότι είναι άνθρωποι υπό διάπλοισιν των οποίων, η εξέλιξις έσταμάτησε εκεί, όντο που έπρόκειτο να γίνουν άνθρωποι και έγιναν ψάρια.

ΣΤΗΝ ΠΛΑΖ

Σε έλασση απόστασι από το Ιχθυοτροφείο βρίσκεται η Βαϊκική ή πιο κοινή πλάζ της Χονολούλου με το φημισμένο ξενοδοχείο της Μοσάνα Ότελ. Κάθε ξένος έπισκεπτόμενος το νησί, είναι υποχρεωμένος να κολυμβήσει εκεί, γιατί εάν μείνη έστω και μερικές μέρες και κόνη γνωριμιές, η πρώτη έρωτήσις στην οποία θα χρειασθεί να άπαντήσει θα είναι εάν έλυσσθη με στην θάλασσα της Βαϊκικής.

Η μεγαλύτερη διασκεδάσις στην πλάζ αυτή είναι οι άγώνες έ

πένυ στα κύματα, τοδε όποιους εκτελούν οι Ιθαγενείς και για τους όποιους μιλήσαμε στο προηγούμενο σημείωμα.

Στον κήπο του Μοσάνα Ότελ είναι άισθητή μιά τόσο θαρειά μωρόβια που χτυπά στο κεφάλι. Νομίζει κανείς ότι έρρισκεται μέσα σε μωροπαλαιο. Η ίδια αυτή μωροβία άπάγει, και μέσα στο έρωσώγει, προέρχεται δε από τα δοκάρια του κτηρίου που είναι από κορυμνός σαστάλουν, του περιήμου και εύδμου αυτού δένδρου του Ειρηνικού.

Η άνδρική υπερηφάνεια και ο έγωισμός δεν έπηρεαζαν ποτέ στο Ισχυρό φύλο να άναγνωρίση στην γυναίκα μιά άνωτερότητα ψυχική και να της δώση σ' όν ρωτα τη θέσι που δικαιωματικά της άνήκει.

Κύελλα ήδονης, ύπνερτρια του σπιτιού της, σκιάδα του συντρόφου της ή γυναίκα πάντα τέτοια στάθηκε για τον άνδρα. Άσχετο αν το σύμπαν δεν ήταν δυνατόν να ύπαρχη χωρίς την γυναίκα, άσχετο αν η ζωή χωρίς την γυναίκα δεν θαχε κανένα νόημα και καμμία γοητεία για τον άνδρα, άσχετο αν χωρίς την γυναίκα δεν θα ύπνρχε έρωτας.

Είναι μιά εκμετάλλεσις αυτό έκ μέρους του άνδρος προς την γυναίκα και τοτο γιατί ο άνδρας εκ φύσεως, όπως σε όλα σ' όλη ζωή, έτοι και στον έρωτα έχει πάντα την πρωτοβουλία της κατακτητικής.

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Οι πατέρες της εκκλησίας πρώτοι θρησκομανείς ήθελαν, ά δικήσαν την γυναίκα χωρίς ύπερβολής. Και την κατέστησαν ύπνυθνη για όλα τα κακά του κόσμου ληρομάντας ότι ο άνδρας ήταν έκείνος που την παρέσυρε πάντα στην άμαρτία...

Η νεαρή αυτή όπόνη της φύλης τον Κανάκον που καθημερινώς εξαφανίζεταν, συνεχίζον με τον δικό τους τρόπο την παράδοσι των προγόνων τους, έργαζόμενοι κάτω από τα αλινωδία δένδρα.

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡ Σ

Ιστοριούλες της ανατολής

ΤΟ ΠΟΤΗΡΙ

Ένας Πέρσης μεγιστάν έπαυσατάρη κάποτε έναντιόν του Χαλίφης Όμαρ. Ο τελευταίος έξεστράτευσε κατά του επαναστάτου, τον έπιασε και διατάξε να τον θάψουν.

Εκείνη τη στιγμή ο αλχμάλωτος έζηήτη να πη λίγο νερό. Του έφεραν ένα ποτήρι. Προτού να το πη έλεε στον Χαλίφη:

Μιά χάρι σου ζητώ. Να μη μεσκοτώσεις προτού πω και την τελευταία σταγόνα απ' αυτό το ποτήρι.

Σύμφωνος άπήνησε ο Χαλίφη.

Ο αλχμάλωτος άρχισε να πίνη και άμμεσα άφρασε να πη το ποτήρι από τα χέρια του. Ο Χαλίφης επανέλαβε τη διαταγή να τον εκτελέσουν.

Παραθαίνεις της συμφωνίας μας, πο έλεε ο επαναστάτης. Δεν ήπια όλο το νερό.

Και πράγματι, μ' αυτή την έυντην παρατήρησι, έσωσε την ζωή του.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΩΣ ΓΙΝΟΤΑΝ

Δυο παιδιά από ένα παράθυρο, έλέπουν την καταιγίδα.

Πώς γινόταν άρα γε οι άστραφές πριν άνακαλυφθί ο ηλεκτρισμός;

Με το γκάκι, ύποθέτω...

ΤΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Στο άτελει του ζωγράφου.

Δεν μού λές εκείνον τον πι άκα, για τον όποιον μού μιλούσε τόσο πολύ τον έτελειώσες;

Όχι. Δεν έβρισκα τίποτε επί ήμέρες στην άγορά και έφαγα το μοντέλο!

Τρελάθηκες; Ποιό ήταν το μοντέλο;

Μιά χήνα.

Τὸ «κατηγορῶ» τῶν ἀνδρῶν

ΕΓΩΙΣΤΑΙ, ΤΥΡΑΝΝΟΙ, ΜΑΤΙΑΙΟΔΟΣΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ...

Ο ΑΝΔΡΙΚΟΣ ΕΓΩΙΣΜΟΣ

Υπάρχει μιά προαιώνια έχθρο της στίς σχέσεις των δυο φύλων, άπαιτεσμαι της οποίας είναι να άδικηται πάντα η γυναίκα από τον άνδρα... Και ίδίως στο κεφάλαιο του έρωτος.

Η άνδρική υπερηφάνεια και ο έγωισμός δεν έπηρεαζαν ποτέ στο Ισχυρό φύλο να άναγνωρίση στην γυναίκα μιά άνωτερότητα ψυχική και να της δώση σ' όν ρωτα τη θέσι που δικαιωματικά της άνήκει.

Κύελλα ήδονης, ύπνερτρια του σπιτιού της, σκιάδα του συντρόφου της ή γυναίκα πάντα τέτοια στάθηκε για τον άνδρα. Άσχετο αν το σύμπαν δεν ήταν δυνατόν να ύπαρχη χωρίς την γυναίκα, άσχετο αν η ζωή χωρίς την γυναίκα δεν θαχε κανένα νόημα και καμμία γοητεία για τον άνδρα, άσχετο αν χωρίς την γυναίκα δεν θα ύπνρχε έρωτας.

Είναι μιά εκμετάλλεσις αυτό έκ μέρους του άνδρος προς την γυναίκα και τοτο γιατί ο άνδρας εκ φύσεως, όπως σε όλα σ' όλη ζωή, έτοι και στον έρωτα έχει πάντα την πρωτοβουλία της κατακτητικής.

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Οι πατέρες της εκκλησίας πρώτοι θρησκομανείς ήθελαν, ά δικήσαν την γυναίκα χωρίς ύπερβολής. Και την κατέστησαν ύπνυθνη για όλα τα κακά του κόσμου ληρομάντας ότι ο άνδρας ήταν έκείνος που την παρέσυρε πάντα στην άμαρτία...

Η νεαρή αυτή όπόνη της φύλης τον Κανάκον που καθημερινώς εξαφανίζεταν, συνεχίζον με τον δικό τους τρόπο την παράδοσι των προγόνων τους, έργαζόμενοι κάτω από τα αλινωδία δένδρα.

Η νεαρή αυτή όπόνη της φύλης τον Κανάκον που καθημερινώς εξαφανίζεταν, συνεχίζον με τον δικό τους τρόπο την παράδοσι των προγόνων τους, έργαζόμενοι κάτω από τα αλινωδία δένδρα.

Η νεαρή αυτή όπόνη της φύλης τον Κανάκον που καθημερινώς εξαφανίζεταν, συνεχίζον με τον δικό τους τρόπο την παράδοσι των προγόνων τους, έργαζόμενοι κάτω από τα αλινωδία δένδρα.

Η νεαρή αυτή όπόνη της φύλης τον Κανάκον που καθημερινώς εξαφανίζεταν, συνεχίζον με τον δικό τους τρόπο την παράδοσι των προγόνων τους, έργαζόμενοι κάτω από τα αλινωδία δένδρα.

Η νεαρή αυτή όπόνη της φύλης τον Κανάκον που καθημερινώς εξαφανίζεταν, συνεχίζον με τον δικό τους τρόπο την παράδοσι των προγόνων τους, έργαζόμενοι κάτω από τα αλινωδία δένδρα.

Η νεαρή αυτή όπόνη της φύλης τον Κανάκον που καθημερινώς εξαφανίζεταν, συνεχίζον με τον δικό τους τρόπο την παράδοσι των προγόνων τους, έργαζόμενοι κάτω από τα αλινωδία δένδρα.

Η νεαρή αυτή όπόνη της φύλης τον Κανάκον που καθημερινώς εξαφανίζεταν, συνεχίζον με τον δικό τους τρόπο την παράδοσι των προγόνων τους, έργαζόμενοι κάτω από τα αλινωδία δένδρα.

Η νεαρή αυτή όπόνη της φύλης τον Κανάκον που καθημερινώς εξαφανίζεταν, συνεχίζον με τον δικό τους τρόπο την παράδοσι των προγόνων τους, έργαζόμενοι κάτω από τα αλινωδία δένδρα.

Η νεαρή αυτή όπόνη της φύλης τον Κανάκον που καθημερινώς εξαφανίζεταν, συνεχίζον με τον δικό τους τρόπο την παράδοσι των προγόνων τους, έργαζόμενοι κάτω από τα αλινωδία δένδρα.

Η νεαρή αυτή όπόνη της φύλης τον Κανάκον που καθημερινώς εξαφανίζεταν, συνεχίζον με τον δικό τους τρόπο την παράδοσι των προγόνων τους, έργαζόμενοι κάτω από τα αλινωδία δένδρα.

Η νεαρή αυτή όπόνη της φύλης τον Κανάκον που καθημερινώς εξαφανίζεταν, συνεχίζον με τον δικό τους τρόπο την παράδοσι των προγόνων τους, έργαζόμενοι κάτω από τα αλινωδία δένδρα.

Η νεαρή αυτή όπόνη της φύλης τον Κανάκον που καθημερινώς εξαφανίζεταν, συνεχίζον με τον δικό τους τρόπο την παράδοσι των προγόνων τους, έργαζόμενοι κάτω από τα αλινωδία δένδρα.

Η νεαρή αυτή όπόνη της φύλης τον Κανάκον που καθημερινώς εξαφανίζεταν, συνεχίζον με τον δικό τους τρόπο την παράδοσι των προγόνων τους, έργαζόμενοι κάτω από τα αλινωδία δένδρα.

Η νεαρή αυτή όπόνη της φύλης τον Κανάκον που καθημερινώς εξαφανίζεταν, συνεχίζον με τον δικό τους τρόπο την παράδοσι των προγόνων τους, έργαζόμενοι κάτω από τα αλινωδία δένδρα.

Η νεαρή αυτή όπόνη της φύλης τον Κανάκον που καθημερινώς εξαφανίζεταν, συνεχίζον με τον δικό τους τρόπο την παράδοσι των προγόνων τους, έργαζόμενοι κάτω από τα αλινωδία δένδρα.

Η νεαρή αυτή όπόνη της φύλης τον Κανάκον που καθημερινώς εξαφανίζεταν, συνεχίζον με τον δικό τους τρόπο την παράδοσι των προγόνων τους, έργαζόμενοι κάτω από τα αλινωδία δένδρα.

Η νεαρή αυτή όπόνη της φύλης τον Κανάκον που καθημερινώς εξαφανίζεταν, συνεχίζον με τον δικό τους τρόπο την παράδοσι των προγόνων τους, έργαζόμενοι κάτω από τα αλινωδία δένδρα.

Η νεαρή αυτή όπόνη της φύλης τον Κανάκον που καθημερινώς εξαφανίζεταν, συνεχίζον με τον δικό τους τρόπο την παράδοσι των προγόνων τους, έργαζόμενοι κάτω από τα αλινωδία δένδρα.

Ετσι... σιγά - σιγά κατορθώνει να καμη τον υδαίνον άνδρα να έαρη από αυτός έως αστην και χωρίς να το καταλάβη, να την άγαθή. Στην ότον άνδρα τον έρωσση, ένα θερμό και εύκρινές πάθος.

Η γυναίκα τείνει πάντα να έ ευφώνη και τον ποταμώτερον έρωτα!

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΙΚΑΝΟΤΗΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗΣ

Οι άνδρες συνήθίζουν να ποσобе τον έαυτόν τους μόνοι, σε έπίπεδο άνωτερο από αυτό των γυναικών.

Και όμως, πόσο άυταπειτώνται!

Το κύριο χαρακτηριστικό της γυναίκας είναι η θηλυκότης, η άδεκτικότητα, δηλαδή η Ικανότης με την όποιαν προσαρμόζεται προς τον άνδρα του όποιου άποτελει το είδωλο, το πάθος, το κομπληρωμα σ' όλην ζωή. Η γυναίκα όπως και ο άνδρας, έχει θέσει μιά άτομικότητα, ένα δικό της έαώ.

Άλλά με την έπίδρασι του άνδρος η γυναίκα έχει να παίρνη άμέσως το σχήμα που μαντεύει ότι του άρέσει, ότι τον Ικανοποιεί. Πλάσθεται όπως αυτός έπιθυμεί...

Άνωτεράν άνωτερότητα άπ' αυτήν για την γυναίκα, δεν θα μπορούσε άσφαλώς να άπαιτήση κανείς...

Η ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ

Στον έρωτά του ο άνδρας είναι έγωιστής, τυράννος, ματαιόδοξος, υδαίνος. Θάχει κανείς ότι όλα τα έλαττώματά του τα εκδηλώνει όταν έρωτεύεται:

— Άξίζει τάχα αυτή για μένα; διερωτάται έγωιστικά.

— Νομίζω πως την σκέπτομαι περισσότερο από ό τι πρέπει έλέγχει τον ύπερηφανό έαυτό του.

— Την ποθώ, γι' αυτό ίσως και την άγατώ, αυτοελέγχεται με κυνισμό.

— Θα μού δώση ό,τι της ζητώ, άλλως θα της πω ότι δεν με άγαπεί, διανοείται δεσποτικά.

Πόσον αντίθετος όμως είναι οι σκέψεις που κάνει η έρωτευμένη γυναίκα! Πόσην εύγενειαν ψυχής, άνωτερότητα και θυσία φανερώνουν:

— Του άξίζω τάχα;

— Τον κάνω εύτυχισμένο;

— Θα τον άγατώ τόσο που θα μ' άγαπήση κι' αυτός...

— Είναι δικός μου, τίποτε άλλο δεν έχει σημασία για μένα στον κόσμο.

Ετσι είναι ο έρωτας της γυναίκας: Ποτέ σχεδόν αυτή δεν αμφιβάλλει πως όταν άγαπεί δεν άνταναπτάται... Μήπως ο Κάισαρ άμφιβάλλε ποτέ αν νικήσση μιά μάχη;

Ενώ ο έρωτας του άνδρος... Πόσο διαφορετικός είναι! Ο άνδρας — έλεε ο μεγάλος ψυχολόγος του έρωτος Σταντάλ — ταπεινώνει και τον άρωτερόν έρωτα...

Η γυναίκα άνυψώνει

και την υδαίνωτη ήδονή στις άνωτερες σφαίρες του αίσθηματος.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΕΙΝΕ ΑΜΥΝΗΤΙΚΗ...

Η έλαφρότης των άνδρων στον έρωτα πληγώνει τις γυναίκες. Η τυχοδιωκτική πολυγαμία τους, τους κάνει άσταθείς, σκληρούς, κακούς προς το θήλυ. Και ο γυναικείος έγωισμός πληγώνει και ρια από την τακτικήν αυτήν.

Οι άνδρες άναζητούν άσυναίσθητα την θερμή έρωμένη. Οι γυναίκες όμως δεν ζητούν άπλάς τον θερμόν έρωσση, άλλα και τον άνθρωπο που θα γίνη δικός τους για πολύ...

Θα ήπτε: αυτό είναι μιά φυσική λογική τακτική. Ο ρόλος του άνδρος είναι επιθετικός. Η άπσπολη της γυναίκας είναι άμυντική... Η μάχη του πόθου είναι μοιραία να κερδίζεται πάντα από τον άνδρα.

Ναί, άλλα ο άνδρας είναι τρομερά έγωιστής στον έρωτά του: Θέλει άπαιτεί ν' άνασπείται άσχετα αν δεν άγαπεί, ή αν ο άπώτερος σκοπός του είναι ο πόθος και η ήδονη. Η γυναίκα δεν έχει αυτή την έγωιστική τάσι: Άρκεείται ν' άνασπεί, και οι άπαιτήσεις της είναι έλαττωσες. Γιατί είναι πολύ πιο πλούσια η άγάπη της και πιο δυνατή από του άνδρος με τον όποιον συνδέεται έρωτικά.

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΔΙΑΡΚΩΣ ΑΠΟΛΑΜΒΑΝΕΙ

— Ο πιο εύτυχισμένος ο πιο τίμιος και ο τελευταίος έρωσσης είναι έκείνος που, στο τέλος της ζωής του θα μπόρεση να θέσει όση ότι δεν έπρόεβησε λύση σε καμμία γυναίκα λεί ο Νταντέλ κάπου. Υπάρχουν όμως άρα γε τέτοιοι έρωσται;

Η άπορία του Γάλλου ψυχολόγου συγγραφέως είναι και δική μας. Υπάρχουν άρα γε: Μιά άροδική παροιμία λέει ότι κάθε λευκή τριχα που εμφανίζεται στο κεφάλι ενός άνδρος είναι και η έκπληρωσις ενός πόθου. Στο κεφάλι της γυναίκας είναι και μιά λόγχη...

Η παροιμία αυτή έρχεται σαν άπάντησις στην άπορία μας: Πόση άλληση, ψυχική πλάη δεν διεξάγεται μέσα σε κάθε γυναίκα, στην έρωτική ζωή της, για να άν τιμητοτική θαρραλέα και άποτελεσε στυτικά τον κάθε άπαιτητικόν άνδρα...

Η γυναίκα διαρκώς άμύνεται. Ο άνδρας διαρκώς άπολαμβάνει. Και όμως άδικει καθημερινά την γυναίκα — την μέλλουσα μητέρα του παιδιού του — γιατί έ τυχε νάνε από την φύσι Ισχυρότερη στο πνεύμα στο σώμα και στην έτοιμη του πάθους...

Γι' αυτό και οι γυναίκες άδικούνται καθημερινώς τους άνδρες πτωχοτρόπως...

ΜΙΧ ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

Ο Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ και η Εύα!

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ

Υπάρχει μιά παλιά Αθηναϊκή παράδοση, που χαρακτηρίζει και τα τρόπων χαριέστατο την γυναίκα, περίεργη και τις θέσεις στις όποιες είναι Ικανή να ύποβλη έμια άπόγονος της Εύας για να Ικανοποιηθί το πάθος της αύτο:

Όταν ο Μέγας Αλέξανδρος, διηγείται η παράδοσις, εύρσιε από μιά μεγάλη έκστραση, έπη, γε κονήγνι για να διασκεδάση. Άφησε τους συντρόφους του και έκάθισε κάτω από ένα μεγάλο δένδρο, επάνω σ' έναν έρωτα, να ξεκουρασθί. Μέσα στο δάσος κι, ταν μιά γρηά και ένας γέρος κι, έμαζευαν έύλα για να τα θάλουν στη ράχη τους και να τα μεταφέρουν σπίτι

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

34ον

— Φίλοι μου, ελπε, δεν άτιμα σήκατε. 'Ο Ροαγιαλ ντε Μπωρε δερ δεν βρίσκεται πια στο μεγάλο του μάγου Νουτρονδάρου και συνε πώς δεν έχει ανάγκη από τα πι στα είδη σας. 'Αν είμαστε εδώ, είνε γιατί μός έστειλε για να σός το πούμε.

— Ένας άναστηναγμός άνακουφίσε ως εξέφυγε από τα χείλη των τε σάρων φίλων. — Διάβολε! Έκαμε ο Στραπα φάρ, ήταν πολύ ευγενικό εκ μέρους του Μπωρεδέρ να μός στεί λη για άγγελιαφόρους αυτά τα είδη πλάσματα. — Οί άλλοι συνεφώνησαν. — Και ή ξανθή είχε σκηλή τώρα. — Μά πάρτε άκόμα και δια κούσια σκούδα για τόν καθένα σας ελπε.

— Αύτά μός τά στέλνει άσφα λώς ή Μύρτα, παρητήρησε ο Μπου ρακάν.

— Η ξανθή αντήλλαξε ένα βλέμ μα με τίς άλλες. — Πραγματικά, ή Μύρτα σάς τά στέλνει, ελπε. — Τη στιγμή αυτή ή χαρά των τεσσάρων αυτών ανθρώπων μετε-ώληθη σε άληθινό παρρηλημία. — Η νέα με τά κόκκινα μαλλιά ελπε με τίς σειρά της: — 'Ο Ροαγιαλ ντε Μπωρεδέρ ε φυγε από τό Παρίσι. — Χωρίς έμιας; — Έξέλε με μείνη μόνος, άπην τπς ή μελοχρονίη. — Η χαρά πού ένοιώσαν για με ρικές στιγμές οι τέσσερις φίλοι εξέτηλθη άμέσως. 'Ησαν σχεδόν έτοιμοι να κλαύουν.

— Ακούστε, ελπε τότε ή μελα χροινή. Θέλετε να ντυθήτε με ώραια όλοκαινούργια κοστούμια και να μπορείτε να πίνετε κάθε έθραυ όπως άπόψε; — Θέλετε να κατακτήσετε τίς καρδιές μός; συνεπλήρωσε ή ξαν θή. — Τί πρέπει να κάμωμε; έρώ τπσαν και οι τέσσερις με μία φω νη. — Θά τό μάθετε αύριο. — Άμέσως οι τέσσερις νέες ε σπευσαν να φύγουν τρέχοντας. 'Ο Στραπαφάρ, ο Κορποντιμπάλε, ο Μπουρακάν και ο Τρινκεμάκι, εί χαν άπομείνει με άνοικτό τό στό μα και τά μάτια γεμάτα από πόθο.

— Τήν επομένη αυτής της σκηής, ο θάρωνος ντε Λαγκάρντ έμπαινε στο δωμάτιο της Αικατερίνης των Μυτικών. — Κυρία, ελπε τό άπόσπασμα του θανάτου συνεπληρώθη. — Με τούς τέσσερις γενναίους μός; — Πού άνήκουν ψυχή τε και σώματι σε σάς κυρία. — Η βασίλισσα έχαμογέλασε. Σε λίγο έπειτα από μικράν σιωπή, ελπε. — Λαγκάρντ αύτοι οι τέσσερις θά' άνήκουν σε μένα. Οι άλλοι όκτώ σου θθνάνον. Άλλως τε, άν παρσστή άνάγκη θα σός τούς θα νείσω. Έν τφ μεταξύ πρέπει να τούς κάμωμε να συνήθισουν στην καινούργια ζωή που τούς έπαυλάσ σται. Αυτή τη φροντίδα θα την άναλάβουν τέσσερις από τίς δε σποινίδες έπι των τιμών που με περιστοιχίζουν.

— Ο Λαγκάρντ υπεκόληθη. Τό πρ σωπο της Αικατερίνης είχε γίνει σκευθρωτό. — Έρριξε γύρω της ένα κοχύλιο ππο θέλμια. — Και άλλως τε, προσέθεσε, γαίωθω μία άόριστη άπειλή να θαρανί επάνω μου. Άντιλαμβάνομαι πολύ καλά ότι είμαι σιχμά λωτος της βασιλικής φρουράς, που άγρυπνει όλόγυρά μου. Η μόχη άρχίζει. Και θα είνε μέχρι θανά

του. Μοδ χρειάζονται κοντά μου μερικοί άνθρωποι που θα τούς ε χω άνασείρει μέσα από την ταπει νασί και την άβυσσότητα και που θαλώ να τούς καταπληρώ. Οι τέσ σερις αύτοι θα ζούν εδώ, μέσα στα διαμερίσματά μου. Σου ό-πόσχομαι ότι έπειτα από τρεις ή μέρες θα μός είνε άρρωστωμένοι σαν σκυλιά. Άλλά και ού Λαγ κάρντ πρέπει να προετοιμάξεται από της δικής σου πλευράς. Μην ξεχνάς ότι ο άγών θα είνε με χρι θανάτου. Έάν και αυτή τη φορά χάσωμε τό παιχνίδι, τό πλ ηγμα θα είνε ίσως άνεπαρόδωτο.

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ

— Ο θόρυβος αυτός της πορείας πού είχε παραέχει την ηρεμία της όδοο Μαντέλ, κατά την άξίωση, μόνετη έκείνη νύκτα, όπου ο Τριν κεμάκι, ο Στραπαφάρ, ο Μπου ρακάν και ο Κορποντιμπάλε έμ-παιναν στην ύπηρεσία της βασι-λίσσης Αικατερίνης, χωρίς να τό ξέρουν, προήρχετο από τό θήμα έκάτο τοξότηων που διημύθοντο προς τό μέγαρον του Νουτρονδά μου.

— Η φάλαγγ αυτή είχε κάτι τό φρικαλέο και τό τρομακτικό. Οι άνθρωποι αύτοι έμοιαζαν σαν να πηγαίνουν για κάποια έκτέλεση. — Οι διαταγές ήταν άπλές: Θά έμπαιναν μέσα στο μέγαρο, θά ε φαγναν παντού και θα συνέλαμβα ναν τόν μάγον Νουτρονδάρου και τόν Ροαγιαλ ντε Μπωρεδέρ, που είχε καταφύγει κοντά του. — Έάν αυτό έπετυγχάνετο, ο μά γος θα άσπνείτο στην πυρά και ο προετατευόμενος του στην άγχό νη. Έάν άνθίσταντο, έπρεπε να τούς φονεύσουν επί τόπου.

— Ο Λαγκάρντ με τούς όκτώ άν-θρώπους του, είχαν προστεθή στην υυκτηνή αυτή έπιχείρησι. — Ο βασιλεύς εδουσιποτούσε προς τόν Λαγκάρντ, γιατί ήξερε ότι η-ταν στην ιδιαίτερη ύπηρεσία της βασίλισσης. Γι' αυτό είχε διατά-ξει να τον προσέχουν.

— Ο Ρολάν ντε Σαιντ - Άντρέ εδάδιζε και αυτός μαζί με την φάλαγγα άποφασισμένων να σκο-τώσουν τόν Μπωρεδέρ. Όσο για τόν Νουτρονδάρου, ελυτόταν για τον θάνατό του γιατί έφανταζό-ταν πως χάρις στην ύπστηρίξει του θα μπορούσε να γίνει πλού σιος.

— Ο βασιλεύς Έρρίκος μετείχε σ' αυτή την υυκτηνή έπιχείρησι, έχοντας κοντά του τόν Μονγκόμε ρύ. — Ο τελευταίος αυτός είχε πάντα τε τό χέρι στο έγχειρίδιό του. Για πούν προωρρίζετο αυτό τό όπλον; Έοκεπτόταν: — Έάν ο καταραμένος αυτός μάγος προφθάση να ηη μία λέξι προτού να πεθάνη. Η λέξις αυτή θα καταστρέψει την βασίλισσα, ε γώ θα όδηγήω από κρήνη και τό γυάλο μου Έρρίκος θα κλεισθή σε κανένα μοναστήρι...

— Ο Ρονσερόλ και ο Σαιντ - Άν-τρέ είχαν την άνωτάτη άρχηγήα της έπιχειρήσεως. Ο βασιλεύς εδ ρίσκετο εκεί ως θεατής. — Όλος αυτός ο κόσμος έσταμά τπσε έμπρός στην πύλη του μεγά-ρου, που συγκοινωνούσε με τόν άξω κόσμο, χωρίς σε μία κρεμα-στή γέφυρα. Ο Ρονσερόλ διέτα-ξε τότε: — Σημάνετε τά κέρατα. (Προάφθεσις: Τά ατιμή που ε

φάλαγγ αυτή έπρόκειτο να ξεκινή-ση από την αλή του Λουδέρου. Ε-ως άνθρωπος είχε φύγει όδρομιά-ως από τό άνάκτορο. — 'Ηταν ένας άνθρωπος στην ύπηρεσία του βασιλέως, που θα μπορούσε να τον συναντήσει κανείς συχνά μέσα στα διαμερίσματά του. — Ο άν-θρώπος λοιπόν αυτός τρέχοντας έμπρός από την φάλαγγα, είχε έλθει στην όδο Μαντέλ και είχε σφυρίζει εκεί με έναν συνηματι-κό τρόπο. Ένα παρομοιο σφύρι-γμα του άπήντησε από μακριά. Τότε ο άνθρωπος έπέστρεψε ήρεμα στο Λουδέρο. — Κλείει ή παρέν-θεσις.)

— Μιας εσήμαναν τά κέρατα, ε λήφθησαν άμέσως τα άπαιτούμενα μετρα για τήν επίθεση. Είκοσι άν-δρες κρατώντας δεμάτια ξύλων στα χέρια των, έπληρώσαν έτοι-μοι να γεμισούν την τάφρο, που δεν ήταν άλλως τε πολύ βαθεία. Δύο άλλες ομάδες, από δεκα άν-δρες ή καθεμιά, εσηκώσαν δύο γερα μόδερια, ντυμένα με σίδε-ρο, που θα έχρησίμευαν για την παραβίαση της πόρτας. Σαραντία άνδρες παρατεταγμένοι σε τρεις σειρές, έπρότειναν τά όπλα των.

— Όλοι ήταν έβέαιοι ότι από τό έσωτερικόν του μεγαρόν δεν θα ύπήκοσαν στην προσέκλησι πού τους έγίνετο με τόν ήχο του κέρα-τος και ότι ή κρεμαστή γέφυρα δεν θα κατεβάζετο. Θά έπρεπε λο-πόν να καταφύγουν στη θία.

— Τώρα όλα ήταν έτοιμα. Δεν απέ-μενε παρά ή διαταγή της έξορμή σεως. — Έκείνη τη στιγμή, ή κρεμαστή γέφυρα άρχισε έσφινκά να κατε-βαίνει, ενώ ή πύλη του μεγαρόν ά νοιγόνταν έλπλάτη. Όλοι έτρεξαν προς τά έκεί.

— Είνε άνάγκη τώρα να μπουίμε μέσα στο φρούριον του μάγου. Λίγη ώρα από της άφίξεως της φάλαγγας πού είχε ξεκινήσει από τό Λουδέρο, ο Νουτρονδάρου και ο Μπωρεδέρ είχαν μία συνενμία πού είνε καλόν να άναφέρωμε εδώ. — Εύρίσκοντο μέσα στο δωμάτιο, όπου ο νέος είχε δεχθή τη φιλό-ξενία και πού δεν είχε τίποτε τό μαγικό όπως θα μπορούσε να φαν-τασθή κανείς.

— Ο Νουτρονδάρου ήταν ήρεμος, όπως συνηθός. Ο Μπωρεδέρ ε φαινόταν νευρικός. Ο μάγος ήταν καθισμένος και έχαμογέλουσε. Ο νέος έπηγαίνονχόταν μέσα στο δωμάτιο. — Απο μερικές στιγμές τώρα, οι δύο άνδρες σιωπούσαν. — Με λίγα λόγια, ελπε έαφνι-κά ο νέος, με άπότομο ύφος, μού εκλάεισε αυτή την πληγή, με έ-θεραπεύσατε από τόν πυρετό, σάς όφελω, ίσως τη ζωή... — Ηουχάστε. — Η πηλή σας δεν ήταν θάνασιμη. Δεν μού ό φείλετε τίποτε. — Έβρανεύσατε μέσα σε μερι-κές ήμέρες μία πληγή που θα μπο-ρούσε να με κρατήσει έπι ένα μή-να στο κρεβάτι.

— Ό, θα μπορούσα να σάς θραπεύσω και μέσα σε μερικές ώρες άκόμη. Έπιθυμούσα όμως να σάς κρατήσω αυτή την έβδομά-δα κοντά μου για να σάς έμπο-δίσω να κάμετε μερικές τρέλλες, πού θα με ένωχλούσαν στις ύπο-θέσεις μου. — Ο νέος έκαμε μερικά θέματα άκόμη. Έπειτα έαφνικά ελπε: — Βλέπω ότι έκρατήσατε τό έγχειρίδιο. — Με τό όποιον θέλετε να με σκοτώσετε, όταν δεν θα με χρειά-ζεσθε πιά. Τό όρκισθήκατε όταν γέροντα Μπραμπάν τη νύκτα της συναντήσεως μός στο δρόμο του Μεαύν. Τό όρκισθήκατε και δεν μπορείτε να παραιτήτε τόν λόγον σας.

— Ο Νουτρονδάρου είχε προφέρει αυτά τά λόγια έχαμογελώντας, άλ-λά τό χαμόγελό του έμοιαζε σαν μία άνταύγεια της κολάσεως. — Ο Ροαγιαλ άγρίωσε. Οι γρο-θίες του έσφίγησαν. Έγύρισε με νιόβησι προς τό μέρος του Νο-τρονδάρου. — Όχι, εφώνασε, δέν πρόκει-ται να παραιτώ τόν όρκο μου. Θά σάς ακούσω, γιατί άκούσάσατε

τόν δυστυχισμένο τόν Μπραμπάν και γιατί με έκάματε να ύποχωρή-σω μπροστά σας. Μήπως ήλθε ή ώρα για να μού πητε ό τι έξερετε; — Πλησιάζει, άπήντησε ο Νο-τρονδάρου. Θά ήχηση ό τίς λίγο. — Έπειτα από μερικές ήμέρες, θα έξερετε ποιά ήταν ή μητέρα και ποιος ο πατέρας σας.

— Ο Ροαγιαλ άνατήριξε. Ο μά-γος έάνεχθηκε: — Τήν σκέψασθε άκόμη έκείνη; — Έκείνη; — Τη Μαργαρίτα ντε Ρονσε-ρόλ. — Ο Ροαγιαλ ντε Μπωρεδέρ είχε γίνει κάτωχρος. — Δώστε μου αυτό τό έγχει-ρίδιο! Έκαμε. — Όχι άκόμη! άπήντησε ο Νο-τρονδάρου. Άληθεία, λέστε μου, τί σκεπτόσθε για τόν βασιλέα;

— Ο Ροαγιαλ, ντε Μπωρεδέρ κατά-θελε μία προσπάθεια για να άπαν-τήση. — Ο βασιλεύς της Γαλλίας, ε-πε, μού όρκίστηκε ότι δεν θα ε-πιχειρήση ποτέ τίποτε έναντίον της Μαργαρίτας. Δεν έχω λοιπόν να κά-μω τίποτε μαζί του. — Ο Νουτρονδάρου έγινε σκυθρά-πός.

— Λοιπόν, έκαμε, νομίζετε ότι ο βασιλεύς θα κρατήσει τόν λόγο του; — Ο βασιλεύς δέν μπορεί ποτέ να τόν άσπηση. — Τη στιγμή εκείνη άνοίξε ή πόρ-τα και έμφανίστηκε ο γερών ύπη-ρέτης τού Νουτρονδάρου. — Τι συμβαίνει, ίζινο; έρώτη-σε ο μάγος. — Βγαίνουν από τό Λουδέρο, ά-πήντησε ο γερών. Τό συνήματι-κόν σφύριγμα μός προεήλθοιτο. — Ο Νουτρονδάρου εσηκώθηκε. — Ύπουχθησε μου, ελπε, ότι δεν θα ήγνιτε από αυτό τό δώμα-τιο, ό τωήποτε και άν άκούσε-τε.

— Σας τό ύπόσχομαι, άπήντη-σε ο Μπωρεδέρ. — Ο μάγος έβγήκε. — Πλησιάζουν, εφωθύρισε στο-αύτι του ή φωνή τού Τζίννο. Εί-πε έκάτο τοξόται όδηγούμενοι ά-πό τόν διευθυντή της αστυνομίας. — Ο βασιλεύς έρίσκειται μαζί των. — Έπέρασε λίγη ώρα. Ο ήχος του κέρατος άνήχησε μέσα στην σιωπή. — Κατέβασε την γέφυρα! διέ-ταξε ο Νουτρονδάρου. — Κατόπιν διημύθησε προς τό μέ-ρος ενός παραθύρου πού έάλπε-προς τό δρόμο. — Άνοίξε αυτό τό παράθυρο και έσκιψε έξω τη στιγμή που άρχι-ζαν να τρίζουν οι άλυσσιδες της κρεμαστής γέφυρας.

— Ο βασιλεύς έβγαλε πρώτος, πάθι έπάνω σ' αυτή τη γέφυρα. — Έαφνικά άκούσθηκε μία φωνή: — Καίν! — 'Ηταν ή ίδια τρομερή φωνή που τόσες φορές είχε άκούσει ως τά-ρα. — Ο Έρρίκος άνατήριξε δά-κλνρος. — Καίν! έβροντοφώνησε και πάλιν ή μυστηριώδης φωνή. — Ο βασιλεύς άφπρε ένα γογγυ-σμό πού έκαμε να όπισθοχωρήσουι τρομαγμένοι όλοι έκείνοι πού τόν περιστοιχίζαν.

— Άπιστοχώρησε και ο ίδιος. — Ε-πειτα, γυρίζοντας πίσω του, έ-ρώτησε με άπότομο ύφος: — Κύριοι, τί έπιμένετε για να προχωρήσετε; — Ο Ρονσερόλ και ο Σαιντ - Άντρέ έκαμαν άποφασιστικά τό θέ-μμα προς τά έμπρός. Οι τοξό-ται έτρεμαν. — Έτσι, ο διευθυντής της αστυ-νομίας και ο στρατάρχης έβρήθ-και μόνον έπι της γεφύρας. — Έαφνικά, μία φωνή τούς έρώ-τησε: — Τι έκάματε τη Μαρία;

— Άμέσως εκύττασαν και οι δύο τρομαγμένοι γύρω τους. Δεν ά-πήρχε κανείς. — Η φωνή επάνελάδε. — Τι έκάματε τόν Ρενώ; — ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΕΡΑΤΙΑΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ

Κατά δισκευήν ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥ-ΒΑΛΑ - ΑΝΑΓΝΟΣΤΟΥ

Μόλις τόν άντίκρυσαν έπήδησαν και οι δύο και τόν γαλάσσαν. Τά μάτια του γέρο βασιλέα πλημ-μύρισαν δάκρυα. Έοφισε και τά δύο παιδιά στην άγκαλιά του κι' ή φωνή του άκούσθηκε έραχνή από χαρά:

— Εύχαριστώ τούς Θεούς πού με άφπσαν να ζήσω και να ίδω την εύτυχία σας. Πόσα δάκρυα έ-χυσα για σένα Σμερή! Πιό πο-λύ σ' έλάσαν όχι τόσο έπειδή ε-νόμιζα πως πέθανες επάνω στα νείατά σου, αλλά έπειδή λυπό-μουν πού δέν είχες χαρή την ά-πη σου. Και σένα, μικρή Έλλη-νίδα, σε λυπόμουν με δλη μου την ψυχή, και εύχαριστώσθ θα θυσία-ζα τις ύπόλοιπες ήμέρες πού έχω να ζήσω άν μπορούσα να σου άναστή-σω τόν Σμερή σου.

— Έγέλασαν με συγκίνηση οι δύο νέοι και ο Σμερής εφώνασε: — Πόσες φορές σε συλλογίστη-κα, σεβάστε μου φίλε και δάσκα-λε, τώρα. Ποτέ δέν ήμουν πού ε-ύτυχς στη ζωή μου παρά τώρα, Αίγυπτο.

Η ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΑΣΤΕΡΟΣ

Πόσα νεσρά κεφαλάκια τό θρά-δυ μαζί με άλλα παρθενικά όνει-ρα δέν έσκέφθησαν να ήσαν ή να γίνουν κινηματογραφικοί άστέρες; Πόσες άναγνώστρες, μός δέν τό έκάμας όνειρο της ζωής τους, ότι πόσες έβειδη καταλαβαίνουν, ότι αυτό είνε αδύνατον μιμούνται τούς γνωστούς άστέρας για να πάσουν συγχρονως κάτι από την δόξα τους.

— Και όμως, για έκείνους πού γνωρίζουν καλά την κατάσταση στο Χόλλυγουντ, τό έπαγγελμα-τού κινηματογραφικού άστέρος κα-θε άλλο παρά άείσθητο είνε. Τρία είνε τά μεγάλα κίνητρα πού μπορούν να τραθήουν τις νεαρές πεταλούδες προς την Μέκκαν του κινηματογράφου: Τό χρήμα, ή δό-ξα ή και ή άνάγκη να ζήσουν μία έντατική ζωή γεμάτη συγκινή-σεις.

— Ας εξετάσωμε λοιπόν με τη σειρά τά τρία αυτά ζητήματα. Πρώτον είνε τό οικονομικόν μέρος. Και άς πάρωμε γι' αυτό ως θέ-σιν όχι τό κέρη των ασήμων θω-εών προώπων του κινηματογρά-φου, αλλά των πρωταγωνιστριών έκείνων που εισπράττουν 500.000 δολάρια έτησίως, δηλαδή άρκετά έκαστομηνία δραχμών. — Είνε ένα άστρονομικό και σχε-δόν φανταστικό ποσό, δέν είνε έτσι; Και έν τούτοις δέν παρουν σιάζει τίποτε τό εξαιρετικό να έ-ληση κανείς να λάβη τόν κόπο να καταστρώση στις κυριώτερες γράμμες του τόν προϋπολογισμό ε-νός άστέρος του κινηματογράφου. Και πρώτη έρχεται ή φορολογία.

— Πού δέν έχω τό έξέλωμά μου. 'Ο-σο ήμουν ο άδελφός του Καμβού-σι, ο διάδοχος του περσικού θρό-νου, έρόσον δέν είχε παιδιά ό ά-δελφός μου, ήμουν κατά βάθος σκλάβος. Μην κάνης αυτό, μην πής έκείνο. Μή φύγης από τη Βα-βαλώνα, μην άγαπήσης. Τώρα, στην ταπεινή μου αυτή γυνιά εί-μαι έλευθερος άνθρωπος.

— Άχ, τό ξέρω, παιδιά μου, έκαμε ο Κροίσος με ένα νεανικό σχεδόν γέλιο. Έμένα με εζήλευε ή ύψηλος δσο ήμουν ο μυθωδός πλούσιος βασιλέας της Λυδίας. Τώ-ρα, κανένας δέν σκέπτεται να με εζήλψη. Και όμως περνά ήμέρες, πού θέζιζαν να τις εζήλψη κα-νείς. — Και μεις είμαστε αλήθεια εύτυχισμένοι, ελπε γλυκά ή Σαπ-φώ και πέρασε τό όλόλευκο χέρι της στοργικά στα μαλλιά του Σμερή.

— Διατηρούσε άκόμα την κοριτσι-στική λυγρή κορμοστασιά και τό άδωδ της χαμόγελο ή μικρή Έλληνοπούλα. Μέσα στο λευκό της φόρεμα, φαίνονταν άγνάσφρη και χαρούμενη, σαν καμιά μικρή αινιγματική θεά. Ο Κροίσος δέν έχορτανε να την κοιτάξή, και ό-ταν σε μία στιγμή μπήκε στο σπίτι ή νεαρή γυνίκα, ψιθύρισε στον Σμερή:

— Εύτυχισμένη, έσύ χίλιες φο-ρές πού εύτυχισμένη από τόν Καμ-βούσι, Σερείς τί θα πη εύτυχία και πώς να την χαρής. — Σε λίγο, ήρθε ή Σαφφώ πάλι μαζί με τη Ροδόπη και ο Κροί-σος έχαιρέτησε με συγκίνηση την παλλή του φίλη και τούς διηγή-θηκε τά τελευταία δραματικά νεα της Περσίας. Άνένειυσε με ένα κούφισι ή Ροδόπη όταν άκουσε πως έπί τέλους ο Καμβύσης παν-δρεύθηκε την Ταχό. Τό μόνο πού τούς άνησυχούσε ήταν μήπως ο Καμβύσης, παρ δλη την ύπόγειή του προς την νεαρή του σύζυγο, άργότερα, όταν άσάσουν τό πά-θος του για την Ταχό, έχονσος τόν όρκο του και πολεμούσε την Αίγυπτο.

— Όλα μπορούν να γίνουν άρ-γότερα, ελπε ο Κροίσος φιλοσοφί-α. Άλλά μη θάλειςαι ποτέ. Ρο-δόπη, για κάτι πού μπορεί να συμ-βή αύριο. Δεν έξερις άν θα ζή-με αύριο. Γιατί να μη χαρούμε τό σήμερα; Κούτα, ο ήλιος γέρνει στη δύσι, και ή θάλασσα είνε χρυσασία. Τό κυματάκι σπάει στα πόδια μός και άς τονίζή τό τρα-γοδύ των αιώνων. Δεν ξέρωμε ά-πό πού έρχεται και πού πάει. Έ-ται δέν έξωμε και μεις από πού έρχόμαστε και πού πάμε. Άσε τό κύμα να μός πάη όπου θέλει. Τις πού πολλές φορές μός φέρνει μο-νάχο του στο πού άπάνεμο λαμάν.

ΤΕΛΟΣ

Κομπράτι «Εθνασπου» 1942

Ειδησοϋλες και ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΔΙΠΑΝΤΙΚΟ ΕΛΑΙΟ ΑΠΟ ΨΑΡΙΑ

— 'Ο Ιάπων έπιστήμων κ. Ισιζά-δα άνεκάλυψε πρό τινος νέα μέτο-δο δια της οποίας τό έλαιον πού ε-ξάγεται από τις φάλαγγες και άλλα ψάρια, μπορεί να μετα-τρα-πή σε πρώτης ποιότητας λιπαντί-κό έλαιο. Μία Ιαπωνική έπιχείρη-σις θα θέση σε εφαρμογή την άνα-κάλυψη αυτήν, ή όποια θα έχη μεγάλη οπουδιότητα για την α-εροπορία. Η έπιχείρησις αυτή με-την ύπστηρίξει του Ιαπωνικού ό-πουργείου του Έμπορίου και της Βιομηχανίας, έτοιμάζεται να άρ-γισή εργοστάσιο προς παρα-σκευή του νέου αυτού λιπαντικού.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΙΔΕΑ

— 'Ο Άμερικανός ληξίαρχος Σράκ, στο Κάνσας, εφαρμόζει ά-πό τινος μία πρωτότυπη ιδέα, με-την όποιαν εξασφαλίζουν ένα ω-ραίο ένδύμιο οι προσερχόμενοι ε-κπών του για να τελέσουν τούς γάμους των. Μέσα στην αίθουσα

της τελέσεως των πολιτικών γά-μων, έχει έγκαταστήσει μία συ-σκευή φωνηλήφιας δια της οποί-ας χαράσσεται έπί δίσκου κάθε γάμος. Ο έτοιμος δίσκος περιέ-χει άνω τις έπισημες αστάσεις του ληξίαρχου, τό άνω του γαμβρού και της γόμφης και τά επακόλου-θούτα συγχατήρια των παρι-στομένων προσφάται είνετα στο ζεύγος των νεογύμων.

Η ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΩΝ ΑΚΡΑΤΗΡΙΑ ΣΜΕΝΩΝ

— 'Ο Γερμανός καθηγητής της όρ-θοπεδικής δοκτωρ Βέρτ έδημοσί-ευσε τελευταίως τά ένδιαφέροντα και περίεργα πορίσματα των με-λετών του έπι της έπιβράσεως των άκρωτηριασμών στην μέση διάρ-κεια της ζωής των ανδρών. 'Α-πό την έξετασι των περιπτώσεων, 60.000 ζώντων και 3.600 άποθα-νόντων μέχρι τού έόρους τού 1935 άνατήρησαν τού παγκοσμίου πολέ-μου, άκρωτηριασθέντων κατά τά ά-νω ή κάτω άκρα, διεπίστωσε πς-σοι πέθαναν κατά την συνήθε-κτον στατιστικόν προκύντοσαν με-σην ήλικίαν της κατηγορίας των, και πόσοι επέζησαν των δεδομέ-νων αυτής της στατιστικής. Έ-τσι, προέκυψε διά μέν τούς άκρω-τηριασμένους άναλογία 3,68 τοίς έκάτον, ενώ για τούς κανονικούς άνδρας της αυτής ήλικίας, ή άνα-λογία θανάτων ανήρχετο σε 5,98 τοίς έκάτον.

— Η μικρότερα άναλογία θανά-των (3,51 τοίς έκάτον) παρητήρη-θν, στους άκρωτηριασμένους κατά τούς πόδας, πράγμα πού άποδει-κνύει ότι ή άπώλεια ενός άπόδει-κτον σώματος παρητύνει σχεδόν κα-τά κανόνα την ζωή.

ΠΝΕΥΜΑ

ΜΕ ΤΡΟΠΟ

— 'Η ύπνερρία. — 'Η μητέρα της κυρίας ήρθε. — 'Ο κύριος. — Γιατί δέν μού-λές ή πεδρά μου; — 'Η ύπνερρία. — Σας τό εί-πα με τρόπο, για να μη σάς στε-νοχωρήσω...

πλούτον έμίσησαν, αλλά την δά-ξαν ούδεις. Ελέγαν οι άρχαιοι πρόγονοι μός. Σε τό Χόλλυγουντ ό-μως είνε τούλάχιστον άρεσείς οι έπιταυτές μόνιμη και καθάρη δό-ξα. Ένα καλό όνομα χαλκεύεται χωρίς σκέπς προσπάθειας ενός κα-λτεχνικού διευθυντού και ενός πραιοφίκου διαφημιστή. Μία φη-μή κατόπι δονοήσποτε καλά και έαν εδημογραφική παραμένει παν-τός στην διακρίσι ενός παραγυ-γού πού κρατεί μίαν ήθοσιόδη κα-τό από ένα συμβόλαιο συστήσε-ς, γίνεται τέτοον τρόπο, ώστε ή παραμικρή άποτυχία να είνε δύνα-τον να άποβή μοιραία και κατα-στρεπτική.

— Και έπί τέλους ή δόξα για τό όνομα είνε κάτι τό έπιταυτικό, γι-ατί συνηθως γίνεται άνταλλαγή τού πραγματικού όνόματος με ένα ψευδώνυμο. — Τέλος, αυτή ή δόξα τό τόσο ε-πιπρόσως άποκτηθείσα είνε τελεί-ως εφήμερη γιατί άρκεον μερικά χρόνια για να θυσιασθούν στην ά-φάνεια οι περισσότεροι και καλψ-τεροι ήθοσιόδη. Ο διάσημος σκη-νοθέτης Έρνστ Λιούμπεκ, ό ό-ποιος κάτι έέρει για την προκει-μένη ύπόθεσι, ελπε: «'Η φήμη ή δημοτικότης και ή έπιτυχία είνε τά πού εφήμερα πράγματα πού μο-ρούν να ύπάρξουν».

— Συμπεράσμα: Δεν είνε άπαραί-τητος ο κινηματογράφος για να κατακτήση κανείς την δόξα. — Η ΕΝΤΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

— Άχ! άς έρωμε και στο τρί-το και τελευταίο κεφάλαιο. Τό κε-φάλαιο πού άφορά έκείνους πού όνειρεύονται την έντατική ζωή των άστέρων, την γεμάτη κίνησι και τις διασκέδασεις. Αυτοί άγνοούν τελείως την πραγματική ζωή των άστέρων πού κουράζονται από τόν θόρυβο και την ταραχή, δέν άπο-δέχονται παρά στην άσυνάπτη ή-την άπηνύμωσι. Δεν έχουν έπι πλε-ον ιδέαν της υπερανθρώπου προ-σπάσεως πού καταβάλλουν μερι-κά καλλιτέχνες.

— 'Ιδού γι' αυτούς ένα παράδει-μα.

— Προ ενός περίπου έτους, ή Άλλις Φαη όγκωνονταν κάθε πρωί στις έπτά και έρευνη άμέσως για τά σπουτινά της «θέας», όπου ε-γυριζε δύο φίλα συγχρόνως. Τό άπαύεμα, μετά τό τέλος της έρ-γασιίας έφύγε με τό τραίνο για τό Λος Άντζελες όπου έπαίξε κα-θε έθραυ σε μιαν όπερέτα. Τη νύκτα, έπαίρει πάλι τό τραίνο και έγυριζε στο Χόλλυγουντ. Ύπο-λογιστε μόνον σάς πόσες άρες ά-ναπαύσεως και όπνου μένουν στην διάθεσι της. Μη νομίζετε δε ότι τό παράδειγμα αυτό είνε σπάνιο και κάπως υπερβολικό.

— Ας ριζώμε τώρα μία ματιά στις διακρίσεις των άστέρων, οι ό-ποιες όρίζονται από τό συμβόλαιο με τό... ρολόι, θα μπορούσε να πη κανείς. Η έαντίτητα πού έχει διακοπές θα δειχνη φυσικά την ζωή όλων των άστέρων. Δηλαδή μία ζωή ήλθια, πού συνιστάται στο να δαπανά όσο τό δυνατόν πε-ρισσότερα χρήματα και να όργα-νώνη ή να παριστάται σε δέξια-σεις. Πράγματι, εζαιρέσει της Γκρέτα Γκάρμπο, όλοι οι άλλοι άσχοιόδοιται με παντοειδείς άνοή-τες διασκεδάσεις. Έτσι, έπι πα-τες διασκεδάσεις. Έτσι, έπι πα-τες διασκεδάσεις. Έτσι, έπι πα-τες διασκεδάσεις.

— Πράγματι, εζαιρέσει της Γκρέτα Γκάρμπο, όλοι οι άλλοι άσχοιόδοιται με παντοειδείς άνοή-τες διασκεδάσεις. Έτσι, έπι πα-τες διασκεδάσεις. Έτσι, έπι πα-τες διασκεδάσεις. Έτσι, έπι πα-τες διασκεδάσεις.

— Συμπεράσμα: 'Η ζωή των ά-στέρων κάθε άλλο παρά διασκε-δαστική είνε όπως θα φανταζόν-ται οι θεαταί. — Α. ΔΕΠΟΛΛΑ Σ

